

Flacăra 4

SALA DE
LECTURĂ

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 12.800 lei ● anul 2000

CANCERUL

ÎNVINS

2000 – anul
Jubileului Creștin

RAMONA BĂDESCU
nu mai e baroneasă

OFERTA

Blue Ridge International Computers

Soş. Ştefan cel Mare 50 Sector 2 Bucureşti

Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68

E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Atc Office

MILENIULUI

INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PCCILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel PIII 500MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PCCILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA VOODOO III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PCCILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL PIII 550MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PCCILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

 PHILIPS

intel.

 Western
Digital

Microsoft
System Builder

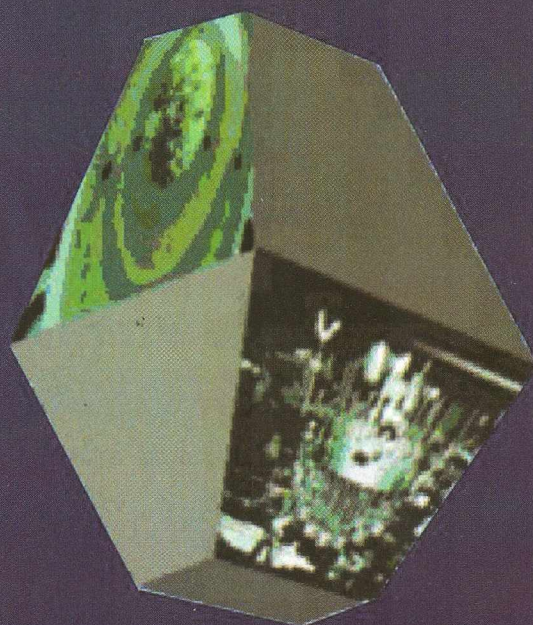
Atc

COMPUTERE CU PERSONALITATE

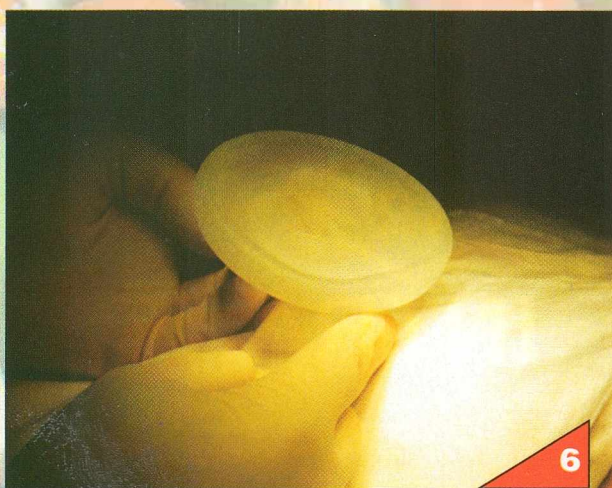
INTRAROM

Str. Fabrica de Glucoza nr.17, Sector 2, Bucuresti, Romania

Tel. : 004012040206, 004012040200, Fax : 004012040207

E-mail : oferte@intrarom.ro

6

32

50

60

DOSAR

6

Românii se pot vindeca de cancer

SPECTACOL POLITIC

14

Ultimul an de sacrificiu

CRONICĂ MĂRUNTĂ

17

Celebritate și dincolo de granițe

Primul pionier al țării a ajuns prietenul lui Miloșevici

ANCHETĂ

19

Martorii vor fi protejați prin atribuirea unei identități false

Dezvăluirile lui Marian Mierlă

DOCUMENTAR

23

2000 – anul Jubileului

REPORTAJ

27

Mobilă numai din oase, ceramică și mase plastice

DEZVĂLUIRI

32

Papa și Clinton au vrut neapărat să-l întâlnească pe generalul Moreanu

EXTERNE

36

Cu Putin, dar încotro?

INTERVIU

39

George Arion în dialog cu dl. Petru Diaconu

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

42

Un contra-festival Sanremo

Literatura metisă

Important e să exagerezi

MAȘINA DE SCRIS

44

ARHIPELAGUL LITERELOR

46

Cercul literar din Sibiu

MUZICĂ

47

Opera comică, o idee cu istorie

TEATRU

48

După iluzia comică vine apocalipsa gonflabilă

FILM

50

Visând la Beverly Hills

Joana D'Arc

Oscar 2000

PLASTICĂ

55

TOP

56

FAN

57

AMINTIRI

58

Mircea Albulescu, un om credincios dar nu religios

PROFIL

60

Ramona Bădescu nu mai e baroneasă

Radu Moraru: „Nu sunt cool“

VIAȚĂ MONDENĂ

70

Vip Anchetă – Flacăra: „Păcatul – un mod de a trăi“

ALINIAREA PLANETELOR

72

SPORT

76

Fotbal: Unde «e» iluziile noastre?

Să ne cunoaștem adversarele: Portugalia

Patinaj artistic: Dominația rușilor a fost stopată

HOROSCOPI

81

DIVERTISMENT

82

Din când în când, în acest an electoral, presa prezintă sondaje care caută să afle șansele unor candidați de a accede la funcția supremă în stat. Până acum, trei sunt cei care întrunesc sufragiile cele mai multe, la o distanță apreciabilă față de ceilalți. Și totuși, unii visează ca de undeva să apară...

AL PATRULEA

Fiindcă în privința celui mai bine cotate lucrurile sunt limpezi de mult. Am avut timp destul ca să ne lămurim ce ne poate aștepta dacă revine în fruntea noastră. În anii lui s-au pus în România bazele impasului în care ne aflăm astăzi. În timpul mandatelor sale ne-am trezit în minciună, ne-am pricopsit cu miliardari de carton și corupție, s-a pus la cale jefuirea țării de către câteva familii, s-a ajuns la o polarizare a societății în câțiva bogați și milioane de săraci, au fost mineriade și ne-am pierdut simpatia de care ne bucuram pe plan internațional.

Cel care i-a urmat n-a știut – sau, poate, n-a putut! – să se debaraseze de moștenirea lăsată de regimul anterior și să facă, într-adevăr, schimbarea în bine făgăduită, contribuind, la rândul lui, chiar dacă fără voie, la generalizarea dezastrului. Fragilitatea sa în contact cu o realitate dură a dezamăgit și a dat apă la moară tuturor oponentilor unui climat fundat pe cinste, corectitudine, deschidere spre valorile autentice din țările civilizate.

Al treilea candidat are avantajul de a nu fi fost văzut în postura de președinte. Imaginea lui nu e erodată de gafe, de neonorarea unor

promisiuni, de scandaluri. Dar dacă el va fi câștigătorul, din cauza vechilor săi tovarăși de drum, e posibil să avem o continuare a ceea ce a fost – o economie instabilă, criză de autoritate, lipsă de credibilitate în exterior.

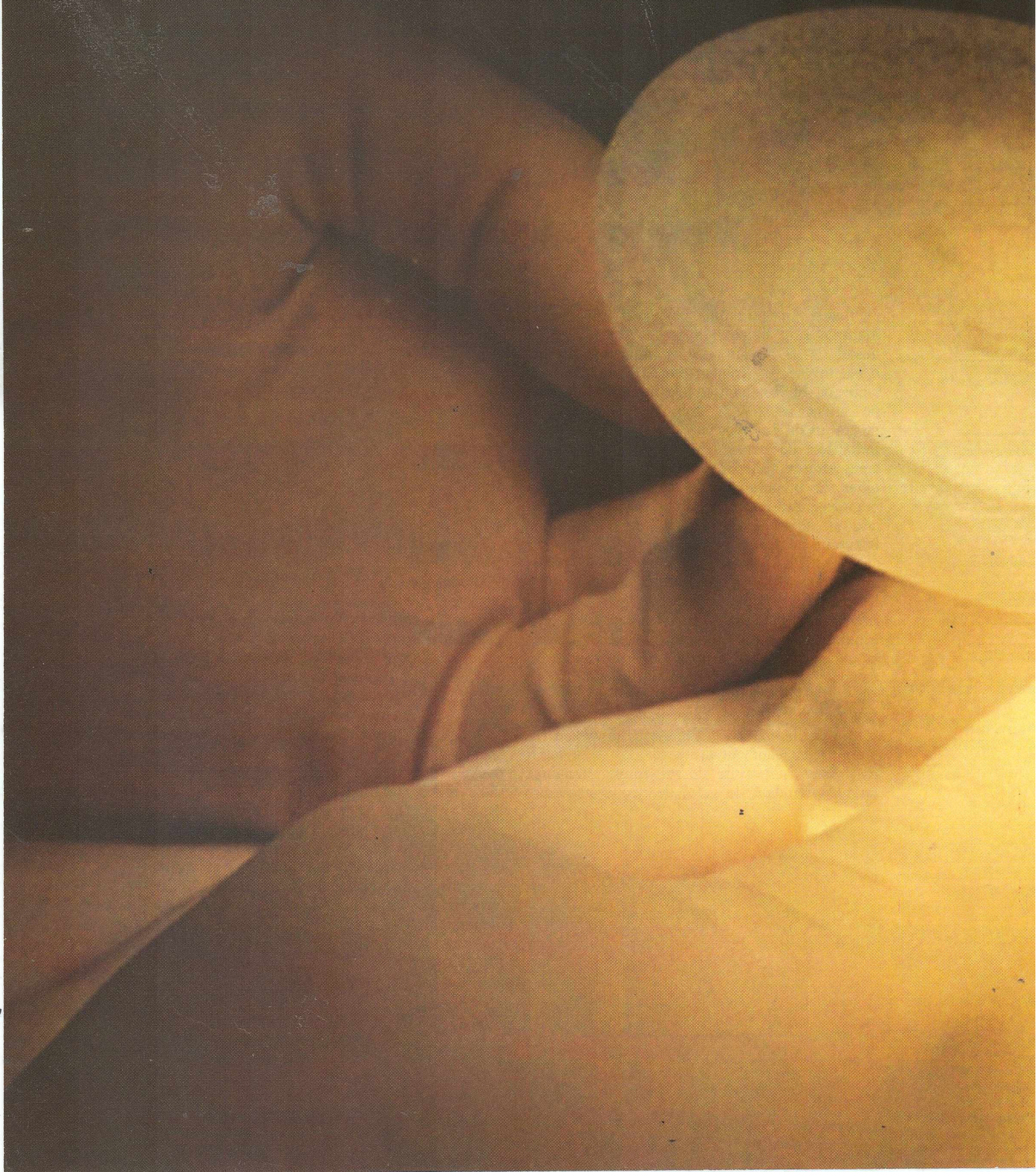
Tocmai de aceea unii visează la apariția, măcar în al doisprezecelea ceas, a unui alt pretendent la cârma statului, ferm, neinfluențabil de vreo camarilă, dornic să găsească metode și căi prin care națiunea să prospere și să intre în rândul popoarelor avansate, știutor al unui fapt ridicol de simplu – acela că nimeni nu ne poate ajuta dacă nu este în noi înșine voința de a așeza lucrurile pe un alt făgaș.

Din păcate, acest „al patrulea” n-are cum să apară dintr-o colectivitate umană fără chef de muncă, dornică de expediente, care preferă să-și toace banii la jocuri tip Caritas sau Bingo, în loc să-i chivernisească sau să pornească o mică afacere pe cont propriu. De aceea, și peste ani, vom continua să trăim de azi pe mâine, privind cu invidie la cei aflați cu adevărat în secolul XXI, așteptând un om providențial care să ne rezolve toate problemele, fără nici un efort din partea noastră.

Sergiu Brion

● DOSAR

ROMÂNII SE POT VIN

DECA DE CANCER (II)

Începând din numărul trecut, revista noastră a deschis un dosar pe tema CANCERULUI. Am pornit de la ideea investigării unor bolnavi care au reușit să-și depășească suferința, fie tratându-se la oncologie, fie apelând la un alt gen de terapie, fie combinând cele două metode.

Acest punct de vedere dorim să-l păstrăm. Evident că de maxim interes ni se par a fi acele soluții-miracol, în care pacienți trimiși acasă pentru a se pregăti de moarte, trăiesc de ani buni fără chinuri și dureri. Atât acest dosar cât și următoarele articole nu își propun să facă un proces de presă între medicina alopată și alte căi de combatere a bolii. Plecăm chiar de la premisa că medicina clasică este singura modalitate demonstrată științific de a trata eficient cancerul. Totuși, până acum, plan mondial există numai trei metode recunoscute de tratament (chirurgia, radioterapia și chimioterapia) pe care nu garantează, nici una dintre ele, reușita în proporție de sută la sută. Dar, în același timp, suntem deschiși oricăror altor posibilități de a învinge „boala secolului”. Condiția este însă ca în sprijinul afirmațiilor făcute să existe dovezi concludente.

Text: CIPRIAN ENEA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ, CIPRIAN ENEA și arhivele personale ■

Povestea primei proteze de sân implantată în România

Elena Chirilă

MI-AM DEPISTAT SINGURĂ NODULUL

„În decembrie 1997 mi-am dat seama că aveam un nodul la sân. Deoarece se apropiau sărbătorile de iarnă, am amânat prezentarea la doctor până luna viitoare. În ianuarie am fost la un control, la ginecologul din cartierul nostru. Acesta m-a consultat și mi-a spus că trebuie să merg neapărat la un specialist. Mi-a recomandat Institutul Oncologic București (Spitalul Fundeni). Aici l-am întâlnit pe doctorul Alexandru Blidaru. Doctorul Blidaru m-a consultat și el, la rândul lui, și mi-a dat de înțeles că aș avea ceva (nu mai rețin ce anume) cu niște canale înfundate. Mi-a prescris un tratament și, în cazul în care nodulul nu ceda, trebuia să revin la control. Peste două luni am mers din nou la dânsul. De data aceasta mi-a făcut un control mult mai amănunțit. În cele din urmă a hotărât să mă duc să fac o puncție. În acea zi mi-am făcut și analiza și am primit și rezultatul. Mi l-a citit asistenta: neoplasm mamar. Tot ea mi-a explicat în linii mari despre ce e vorba și m-a asigurat că o să mă fac bine. Deoarece doctorul plecase, m-am întors a doua zi la dumnealui cu analizele. Așa am început să fac tratament specific pentru cancer. După câteva luni de chimioterapie, doctorul mi-a

Elena Chirilă are 32 de ani, este din Buzău și locuiește împreună cu familia sa în București. De un an și trei luni ea trăiește cu un sân artificial. Operația a fost, la vremea ei, o premieră în medicina românească. În momentul de față, numărul total al acestor intervenții chirurgicale efectuate în țara noastră nu depășește cifra 15. Cum a fost posibilă această operație inedită puteți afla citind povestea Elenei.

spus că ar trebui să-mi întreprind ciclul menstrual și să regleze hormonii. Eu aflasem din spital că, în cazul cancerului la sân, la un moment dat este necesară o astfel de intervenție, la nivelul burții. Cu cât „operația” se efectua mai repede, cu atât mai bine. Am acceptat imediat propunerea și am fost operată cu ajutorul laparoscopului. Vă spun sincer că intervenția a fost rapidă și fără nici un pic de durere.”

DRAMĂ DUPĂ DRAMĂ

„Cam prin toamnă am făcut timp de o lună radio-terapie. De la aceste tratamente mă simțeam îngrozitor de rău. Erau zile în care nu mai puteam să pun pic de mâncare în gură. Mi se întorcea stomacul pe dos numai când deschidea cineva ușa frigiderului și simțeam mirosul mâncării. Nu vă mai spun că în două rânduri mi-a căzut părul. E un adevărat șoc să te trezești dimineața cu mâna plină de propriul păr. Am fost nevoită să mă tund periuță. Într-o zi, fetița mea, care acum are 12 ani, m-a întrebat: „Mami, copiii din fața blocului nu știu de ce te-ai tuns așa de scurt. Ce să le spun?” Vă dați seama că e greu să explici unui copil prin ce treci în astfel de momente. I-am zis să le spună puștilor din bloc faptul că lucrez la o casă de modă și cei de acolo mi-au dat sarcină de serviciu să port o astfel de freză. În urma tratamentului făcut, nu mai simțeam nodulul la pipăit. Mă bucuram împreună cu soțul meu, sperând amândoi că m-am vindecat. În decembrie însă mi-a telefonat doctorul, propunându-mi să mă operez. Mi-a explicat că un cancer III A poate reveni oricând și sunt șanse mari ca boala să aibă o evoluție explozivă, în ciuda aparențelor. Doctorul mi-a sugerat să optez pentru varianta unui „sector”. Asta înseamnă că bolnavei nu-i este extirpat tot sânul, ci doar porțiunea atinsă de tumoare. Sectorul bolnav, cum se spune. Dar eu stând atât prin spitale, aflasem că, în cazul unui „sector” cancerul recidivează și până la urmă se ajunge tot la extirparea sânului. De aceea i-am cerut doc-

torului să-mi scoată tot sânul. În decembrie mi-am făcut analizele și când mă pregăteam pentru operație am aflat o veste cutremurătoare. Îmi murise tatăl, care zăcea de 7 ani la pat. Peste o săptămână mi-a murit și mama. L-am sunat pe doctorul Blidaru și i-am spus despre toate aceste necazuri, explicându-i că atunci îmi era imposibil să mă operez.”

OPERAȚIA ÎN PREMIERĂ A FOST UN SUCCES

„În scurt timp doctorul m-a căutat din nou la telefon, făcându-mi o propunere surprinzătoare. El dorea să execute pentru prima dată în România o înlocuire a sânului cu o proteză cu ser. Mi-a spus de la început că el a mai făcut acest lucru doar în străinătate și că decizia îmi aparține. Mi-a explicat că doar de mine depinde dacă accept sau nu. În același timp m-a prevenit de faptul că proteza în sine este scumpă (3.000.000 la nivelul lui 1998), dar că el nu-mi ia nici un ban pentru operație. S-a oferit să încerce obținerea unei reduceri de preț, deoarece proteza era adusă în țară de către o fundație. M-am gândit toată noaptea împreună cu soțul meu la ce e de făcut. Ne-am sfătuit noi ce ne-am sfătuit și a doua zi l-am sunat pe doctor spunându-i: «Domnule doctor, să știți că noi avem încredere deplină în ceea ce faceți și mergem pe mâna dumneavoastră până la

Elena Chirilă împreună cu doctorul Alexandru Blidaru

capăt.» Înainte de asta fusesem și la un vindecător, Vasile Cozac, și cumpărasem de la el niște ceaiuri. Dar tratamentul acela natural nu m-a convins de eficiența lui. Trebuie să știți că eu de la început am avut încredere deplină în medici. Poate și acest lucru a contat în a păși pragul ușii deschise de către doctorul Alexandru Blidaru.

În fine, toată lumea s-a pregătit de operație. Doctorul nu-și mai programase nici o altă intervenție chirurgicală în ziua aceea,

crezând că operația mea va dura mult timp. Spre surprinderea generală, totul a durat doar trei ore. Sânul a fost foarte bine curățat, s-a pus proteză, și tăietura a fost cusută. Când m-am trezit din anestezie mi-a fost foarte, foarte greu. Timp de o săptămână aveam senzația că în mine se află ceva, un corp străin, ceva ce nu-mi aparține. Eram toată bandajată cu niște feșe și nu puteam să mă mișc. Nu prea eram în stare nici măcar să mă întorc de pe o parte pe alta.“

Formă nr. 11 Pacient: București Data internării: 10.07.99 Locul de naștere: București Int. Oncologic: 10.07.99 BULET DE IESIRE DIN SPITAL Subiect: CHIRILĂ Elena Sex: F Vârsta: 30 Anul: 1969 Locul de naștere: București Profesia: medic Medic: Dr. Murguș Diagnostic: Neoplasm mamar drept Tratament: chirurgie Rezultat: vindecător Observații: chirurgie	Formă nr. 12 Pacient: București Data internării: 10.07.99 Locul de naștere: București Int. Oncologic: 10.07.99 BULET DE IESIRE DIN SPITAL Subiect: CHIRILĂ Elena Sex: F Vârsta: 30 Anul: 1969 Locul de naștere: București Profesia: medic Medic: Dr. Murguș Diagnostic: Neoplasm mamar drept Tratament: chirurgie Rezultat: vindecător Observații: chirurgie
--	--

NU-MI TREBUIE MAMELON PENTRU CĂ NU MĂ APUC DE STRIP-TEASE

„După o lună, două, începusem deja să mă obișnuiesc să port proteza. Simțeam că face parte din corpul meu, că este un lucru care îmi aparține. Acum nu mai am nici cea mai mică senzație a faptului că acolo s-ar afla un implant. Diferența dintre sânul drept, extirpat, și cel stâng este insesizabilă. Atâta doar că la sânul drept, în urma operației, mi-a fost înlăturat și mamelonul. Domnul doctor m-a chemat să-mi refacă mamelonul, dar eu sunt foarte mulțumită așa. Ideea e că nu intenționez să mă apuc de strip-tease. Acum duc o viață normală. Trebuie să am însă grijă să nu mă îngraș. Fac tot ce pot în acest sens. Faptul că eu am redevenit o femeie normală se datorează priceperii, curajului și bunăvoinței acestui minunat oncolog, care este doctorul Blidaru. Niciodată nu voi avea destule cuvinte să-i mulțumesc“.

Alexandru Blidaru a realizat primul implant cu conținut salinic din România

Alexandru Blidaru s-a născut în 1957, în București. În 1982 a absolvit Facultatea de Medicină Generală, specializându-se apoi în chirurgie generală. Actualmente este medic primar chirurg la Institutul Oncologic București și șef de lucrări la UMF Carol Davila, Catedra de oncologie, condusă de profesor I. Bălănescu

— De ce au bolnavele de cancer mamar nevoie de implant cu conținut salinic?

A.B.: Mastectomia (extirparea în totalitate a sânelui), este o operație mutilantă cu un impact psihologic foarte mare asupra bolnavului deoarece afectează un organ simbol al feminității. Pierderea unui sân înseamnă pentru unele femei o traumă pe care nu o pot depăși pe de-a-ntregul toată viața. Chirurgia cancerului mamar a fost reprezen-

tată o perioadă îndelungată exclusiv de mastectomie. Există tendința de a diversifica tratamentul cancerului mamar cu grija însă de a nu modifica astfel rezultatele. O alternativă era tratamentul conservator în care chirurgia avea o mai mică amploare. Se extirpa numai parțial sânul și rezultatele estetice postoperatorii erau mai bune. Tratamentul conservator reprezintă o variantă eficientă numai pentru cazurile mai puțin avansate, în care tumora mamară era mică și boala nu se extinsese la nivelul ganglionilor axilari. Numai în aceste cazuri tratamentul asigură aceleași rezultate ca și mastectomia. Aplicat fără discernământ, el reduce însă supraviețuirea. În plus, cazurile puțin avansate de cancer mamar reprezintă un procent mic din cauza absenței unui program de depistare, din cauza educației deficitare care determină prezentarea tardivă la medic și a întârzierii tratamentului eficient din cauza așa-zisilor „vindecători“. Din aceste

Oncologul Alexandru Blidaru

motive există puține cazuri de cancer mamar care sunt diagnosticate devreme și pot beneficia de un tratament chirurgical care să păstreze sânul.

O altă posibilitate este RECONSTRUCȚIA SÂNULUI DUPĂ MASTECTOMIE, fapt ce ameliorează calitatea vieții acestor bolnave. Reconstrucția poate fi făcută imediat, în același timp operator cu mastectomia sau ulterior, la un interval variabil de timp. Sunt mai multe tehnici. Unele folosesc lambouri pediculate musculo-cutanate din mușchiul mare dorsal sau drept abdominal. Altele utilizează pentru reconstrucția sânelui proteze cu conținut salin, plasate retropectoral. Este și cazul Elenei Chirilă, pacienta pe care ați prezentat-o în paginile revistei.

Reconstrucția nu trebuie să impiezeze calitatea tratamentului chirurgical și nici pe cea a tratamentelor ulterioare. Nu poate fi efectuată în toate cazurile; are numai anumite

indicații. Sânul reconstruit nu este identic cu celălalt, dar de cele mai multe ori, bolnava este mai puțin critică decât chirurgul în aprecierea rezultatului estetic și sânul reconstruit o ajută la păstrarea unei imagini corporale pozitive.

La Institutul Oncologic București s-au efectuat 7 cazuri de reconstrucție mamară folosind implanturi cu conținut salin plasate retropectoral. Toate au fost făcute de mine.

– Din ce este confecționată proteza?

– Este o pungă din silicon, formată dintr-o textură din care se face o capsulă fibroasă, care se umple cu ser fiziologic până la mărimea dorită. Nu se mai folosesc implanturile cu gel silionic ci cu ser fiziologic; dacă se întâmplă ceva, acestea nu sunt periculoase.

– Când ați făcut prima oară o astfel de operație? Unde și cu ce ocazie?

– În ianuarie 1999, la Institutul Oncologic

din București.

– De ce nu ați reușit să faceți, timp de un an și trei luni, decât șapte asemenea intervenții chirurgicale?

– Pentru că toate operațiile au indicații precise, după operația de mastectomie primele cazuri trebuie selectate cu grijă, ținând cont de următoarele criterii: stadiul bolii, tratamentul oncologic, mărimea și forma sânelui, dorința și așteptările bolnavului, mărimea mușchilor pectorali etc.

Ținând cont de toate aceste criterii numai unele cazuri îndeplinesc condițiile efectuării construcției; pe primul plan este, desigur, rezultatul din punct de vedere oncologic. Trebuie întâi tratat cancerul și după aceea esteticul.

Fiind o tehnică în premieră vrem să ne evaluăm propriile rezultate. Nu facem o mie de operații și după aceea vedem că nu e bine.

Despre Viorica se spune că vindecă bolnavii prin tratamentul telepatic doar văzându-le fotografia

„Fenomenala” Viorica Păscărel nu ne-a convins de faptul că tratează cancerul cu succes

● Ea ne-a prezentat însă un caz spectaculos de lupus vindecat

În numărul trecut al revistei noastre am prezentat cititorilor câteva cazuri de bolnavi de cancer care au dovedit că s-au tratat cu succes folosind o terapie naturistă: ceaiurile FAVISAN. Pentru acest număr am încercat să găsim câțiva suferinzi de cancer care și-au ameliorat considerabil boala sau care chiar s-au vindecat, prin intermediul energiilor paranormale. Așa am descoperit-o pe Viorica Păscărel.

MULȚI O CONSIDERĂ PE VIORICA UN FENOMEN SENZAȚIONAL

În ultimul timp prin mediile „paranormale” din București se vorbește din ce în ce mai des de Viorica Păscărel. De loc din Miercurea Ciuc, Viorica a făcut furori cu puterile ei, se spune, uimitoare. Printre pacienții săi se află doctori, militari, ingineri, profesori, muncitori etc. Toți aceștia au încredere oarbă în puterile Vioricăi și fac pe dracu-n patru pentru a obține o programare.

Cu atâta vâlvă-n jurul ei era normal să o contactăm și noi pe celebra vindecătoare. Știam că femeia făcea pe profesorul universitar în ale paranormalului, la Universitatea Populară din București. Am găsit-o într-o sală din Piața Amzei. Timp de două ore am

stat cuminte-n banca mea, urmărind cursul. La catedră era o femeie ușor trecută de 40 de ani. Mică și grasă, mi-a amintit de Maradona. Pe cap purta o șapcă largă, ceea ce-i dădea un aer simpatic. Avea un chip blând, echilibrat, înțelegător și atotștiutor. În sală erau aproape o sută de indivizi, care-i sorbeau fascinați cursurile și-și luau conștiința de toate tipurile. Fețe urâte și complexate, dame bine intrate în menopauză, cupluri de tineri frumoși care scriau ținându-se de mână, pierde-vară cu băști nespălate și pardesie tocite-n coate, tipi îmbrăcați ultimul răcnit, cu aer vădit intelectual, bunici simpatici etc. Ce mai, curat universitate populară... Cursanții puneau diverse întrebări legate de aură, de energiile cosmice sau de modalitățile de tratare a bolilor. Viorica răspundea de fiecare dată cu precizia unui metronom. Spre sfârșitul cursului în sală a avut loc o meditație generală. După ce studenților li s-a dat voie să părăsească încăperea, 10-17 persoane au dat buzna la catedră, asaltând-o pe profesoară.

Cele mai multe aveau cu ele fotografiile unor apropiați sau sufereau de diverse boli. Viorica lua pozele și executa un fel de tratament telepatic, transmițându-i celui din fotografie energiile necesare însănătoșirii.

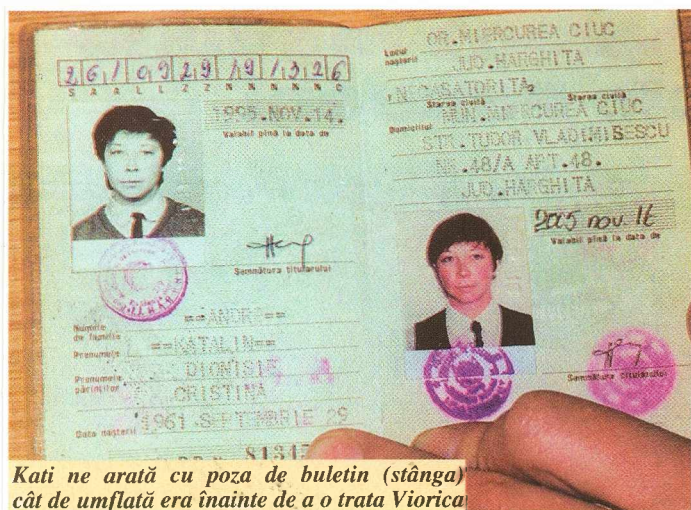
CÂND ERA MICĂ VORBEA CU FLORILE ȘI COPACII

Vâlva stămită în jurul doamnei Păscărel ne-a determinat să purcedem la o serie de investigații gazetărești. Întâi de toate femeia ne-a povestit cum a ajuns o vindecătoare celebră: „Încă de mică eu am avut un simț

aparte, cu ajutorul căruia vedeam lucruri pe care oamenii din jurul meu nu le percepeau. Îmi amintesc de faptul că eu nu prea mă jucam cu copiii de vârsta mea. Stăteam mai mult în natură și le spuneam părinților mei că vorbesc cu copacii. Cu timpul, crescând, n-am mai dat atenție acestor lucruri. În 1991 eram cu soțul meu în fața televizorului și l-am văzut pe Mudava într-o emisiune despre bioenergie. Ascultându-l cu atenție, soțul meu și-a dat seama că eu am niște curenți energetici

Viorica Păscărel tratând o bolnavă care a suferit o intervenție chirurgicală reușită pe creier

Kati ne arată cu poza de buletin (stânga) cât de umflată era înainte de a o trata Viorica

puternici. M-am dus la băiatul meu și mi-am plimbat mâinile deasupra lui câteva minute în timp ce el dormea. Băiețelul meu era răcit, dar a doua zi dimineată s-a însănătoșit. Timp de doi ani am crezut că lucrurile pe care le fac sunt bioenergie. Dar bioenergeticienii nu fac altceva decât să dea energie din corpul lor, corpului celorlalți. Cu timpul mi-am dat seama că toți au energie proprie – lumină, cum îi spun eu – și că toate aceste energii sunt conectate la energia supremă a Cosmosului. La început îmi era foarte greu să vindec. Venea bolnavul la mine și eu nu știam nici ce boală are exact, dar nici ce să-i fac. Atunci, cineva dinlăuntrul meu, un ghid invizibil, îmi coordona mișcările. M-am perfecționat tot timpul. Primul meu succes l-am avut cu Kati, o fostă colegă de-a mea de serviciu. Ea suferea de lupus, o boală incurabilă a sângelui. În urma ședințelor pe care le-a făcut cu mine s-a vindecat. Cu timpul mi-am dat seama că tot ceea ce fac eu este de fapt un tratament spiritual. Fiecare om are o aură a lui, un câmp energetic ce-l înconjoară. Când omul face lucruri rele, acest câmp se dezechilibrează și apar bolile. Eu nu fac altceva decât să vin și să corectez „lumina” din jurul lui. Dar, atunci când pacientul recidivează, trebuie din nou echilibrat. Obişnuiesc să nu-i las nesupravegheați pe cei care i-am tratat odată. Eu primesc semnale telepatice de la ei sau îmi amintesc brusc de pacienți și-i caut eu tot telepatic. Așa pot să-i tratez de la distanță. Am avut perioade când tratam și 80 de pacienți pe zi. O ședință poate dura între 10 minute și o oră. Dar aici nu există o rețetă sigură de vindecare. Eu n-am întâlnit doi pacienți la fel.

Nu vă mai spun că pentru bolnavi este foarte important să respecte indicațiile pe care i le dau, de la regimul alimentar și până la „regimul spiritual”. În plus, de mare importanță cred eu că este și ca el să meargă la doctor și să urmeze cele două tratamente (al meu și al doctorului) în paralel. Dau rezultate mai bune folosite împreună.”

LUPUS DA, CANCERUL ÎNCĂ BA

Lista de boli pe care pretinde Viorica Păscărel că le vindecă este impresionantă. Dezvăluindu-i vindecătoare că revista noastră este interesată în special de cazurile de cancer, m-am deplasat la Miercurea Ciuc (orașul

mai spectaculos era cel al unui tânăr, vindecat, chipurile, de cancer la stomac. Tânărul era fiul șefei unei mari societăți de asigurări din zonă. Stând de vorbă cu mama lui, aceasta i-a ridicat Vioricăi un adevărat soclu. Nu mai avea aer pentru a o lăuda pe doamna Păscărel, în materie de sănătate în familie. În final însă, mama a recunoscut că băiatul ei avusese ulcer (pe care-l vindecase Viorica) și nu cancer. Replica vindecătoarei a fost ceva la modul: „Medicii au pus diagnosticul greșit. Eu mi-am dat seama că băiatul are cancer, pentru că știu ce am tratat”. Deoarece maniera noastră de abordare a acestor articole despre cancer se bazează în primul rând pe documentele medicale, n-am putut accepta o astfel de declarație. În schimb, tot la Miercurea Ciuc am găsit-o pe Katalin Andre, în vârstă de 40 de ani. Povestea lui Kati este înduioșătoare. La 24 de ani a fost nevoită să se pensioneze din cauza bolii. Trecând prin chinuri cumplite, ea s-a tratat la mai multe spitale din țară și chiar din Ungaria. La externare starea ei era ameliorată, dar, în scurt timp boala lovea cu mai multă forță. Acum doamna Andre s-a reangajat și lucrează la Biblioteca Municipală din Miercurea Ciuc: „Boala de care sufeream eu se numește Lupus eritematos – mi se confesează Katalin. Despre ea se spune că este un cancer al sângelui, dar denumirea de cancer este improprie. Din ceea ce mi-au explicat doctorii am înțeles că Lupusul se manifestă în felul următor: apar niște celule în organism care distrug alte celule, din zona încheieturilor și a mușchilor. Boala mi-a fost depistată în 1983. Din cauza ei aveam dureri teribile la articulațiile picioarelor și făceam tot timpul febră musculară. Mă dureau atât de tare picioarele încât nu mai puteam nici măcar să merg. Timp de un an și jumătate n-am mai fost la serviciu, deoarece mi-am luat concediu. Apoi încă un an și jumătate am fost pensionată. În tot acest timp am umblat prin tot felul de spitale. Prima dată m-am tratat la spitalul nostru din Miercurea Ciuc. De la Miercurea Ciuc am plecat la Spitalul Grivița din București și în cele din urmă am ajuns chiar în Ungaria. La Grivița făceam tratamente corticoide la secția de Interne. Datorită acestor medicamente care rețineau apa în organism mă umflam peste măsură. Aveam fața buhăită și căpătaseam proporții îngrijorătoare. La Budapesta m-am tratat la o clinică ce se cheamă ORFI. Dar

în care locuiește acum). Înainte de a pleca, doamna Păscărel ne-a spus că vom putea vedea câțiva bolnavi de cancer pe care i-a tratat de-a lungul vremii. Sincer să fim, realitatea întâlnită la fața locului mai mult ne-a decepționat. Miracolele pe care speram să le descoperim la Miercurea Ciuc s-au spart, rând pe rând, ca niște baloane de săpun. Un pacient nu era de găsit, în timp ce un altul suferise inițial o intervenție chirurgicală și Viorica doar îi ameliorase acum durerile. Cazul care mă așteptam să fie cel

și acolo făceam același tratament ca la București. Difereau puțin dozele. De la atâtea pastile aveam mari probleme cu stomacul. Reîncepusem serviciul de câțiva ani și, în februarie 1991, am făcut primele ședințe de tratament cu Viorica. Timp de două săptămâni, Viorica s-a ocupat zilnic de mine. Au urmat două săptămâni de pauză, după care am reînceput, pentru încă două săptămâni, ședințele. În tot acest timp scădeam treptat doza zilnică de medicamente pe care trebuia să o iau. La un moment am avut surpriza să constat că mă simt normal, fără să mai depind de pastile. Când m-am dus la doctorul care mă trata înainte, acesta s-a declarat extrem de încântat de rezultatele obținute. A avut chiar o replică de genul: «Excelent, doamnă, continuați cu această doză.» Dar el nu știa că eu renunșasem la medicamente de o bună bucată de vreme. În momentul de față mă consider vindecată, cu atât mai mult cu cât de 9 ani nu m-am mai confruntat cu nici un simptom al bolii. Și

Katalin Andre

asta în condițiile în care medicii mi-au spus că boala nu se poate vindeca, ci doar ameliora.”

Dacă este sau nu Viorica Păscărel o vindecătoare autentică nu putem da încă un verdict. Cei care s-au tratat la ea au numai cuvinte de laudă. Dar așa cum recunoaște însăși Viorica, a avut și o mulțime de eșecuri soldate în unele cazuri cu moartea pacienților care sufereau de boli incurabile. Cu toate acestea, o concluzie obiectivă se poate desprinde: Viorica Păscărel nu a reușit să dovedească faptul că tratează cancerul cu succes. Suntem însă deschiși oricând demonstrațiilor contrariului.

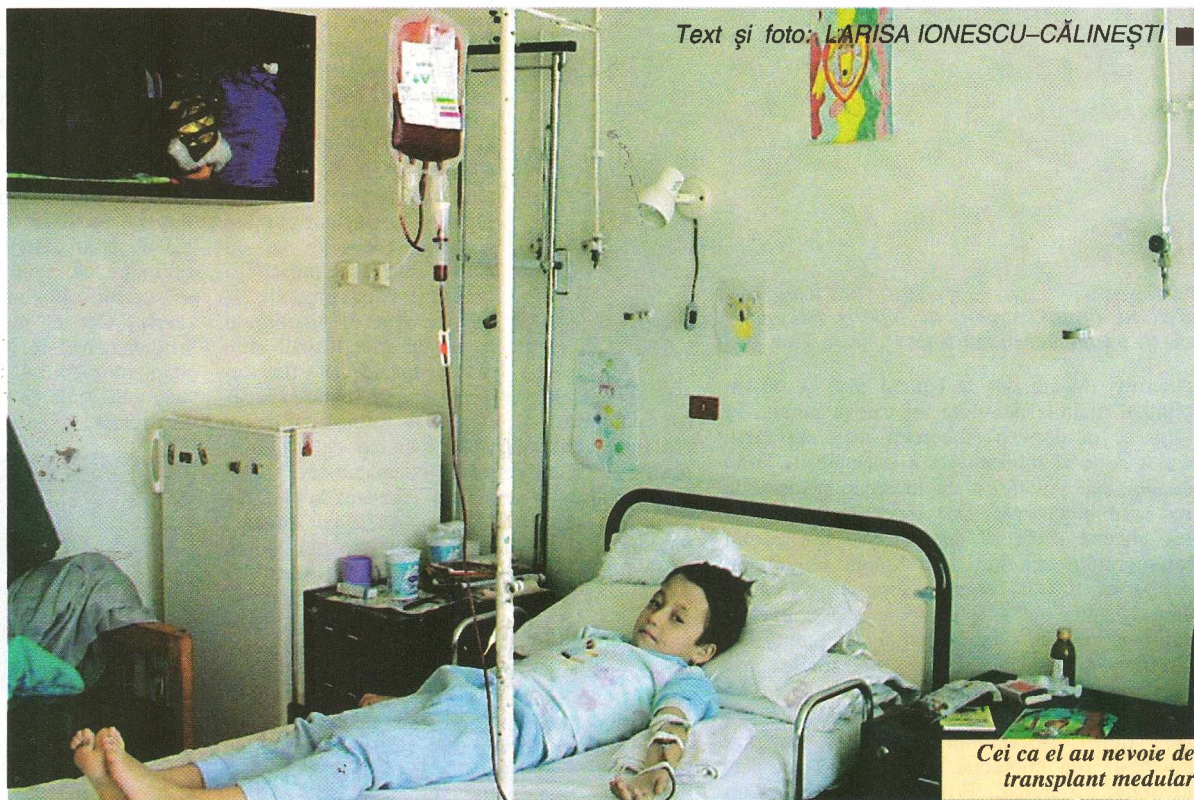
Decizia de pensionare a lui Katalin

Un centru de transplant medular la Spitalul Clinic Fundeni

Deschiderea, pe 23 martie a unui centru de transplant medular reprezintă pentru România anulului 2000 o aliniere la terapeutică europeană, o intrare în normalitate. Dintre țările europene, doar Bulgaria și Albania sunt lipsite de această facilitate. Situația de până acum s-a datorat exclusiv costurilor foarte mari pe care le presupune un asemenea centru, un adevărat efort financiar pentru sistemul nostru subfinanțat de atâta amar de vreme. Deși toate echipele care s-au perindat la conducerea Ministerului Sănătății au fost de acord cu necesitatea stringentă a unui astfel de centru, abia în urmă cu un an și jumătate **Alexandru Ciocâlțu**, în calitate de ministru secretar de stat pe care o deținea, a aprobat alocarea a **175 de miliarde**

lei (echivalentul a circa un milion de dolari) pentru baza logistică a centrului. Costul procedurii de transplant medular, de la recoltarea grefonului până la ieșirea bolnavului transplantat pe poarta spitalului, după lungul sejur în rezerva germ-free, se ridică la aproximativ **120.000 de dolari** în caz de allotransplant și „numai” **60.000 de dolari** pentru autotransplant.

Amplasarea centrului în cadrul Spitalului Fundeni nu este întâmplătoare: aici ajung pacienți din întreaga țară, adulți și copii trimiși către o clinică hematologică de referință. A fost posibilă achiziția de aparatură performantă (echipamentele de diagnostic și control de calitate a grefei, instalațiile de conservare în azot lichid) și realizarea amenajărilor speciale (tapisarea pereților cu material special, instalație de filtrare a aerului care asigură o puritate de aproape 100%, instalație de apă sterilă etc.). Între timp, s-a definitivat specializarea în străinătate a personalului care va lucra în viitoarea secție. Ultima etapă a fost reprezentată de construirea compartimentului cu paturi, constând în reamenajarea unei vechi secții de spital pentru a fi destinată pacienților grefați. Aceștia își vor petrece între patru și douăsprezece săptămâni post transplant într-una dintre cele șapte rezerve dotate cu tot confortul (grup sanitar modern, televizor etc.). Întreaga secție este izolată, intrarea nefiind permisă decât cu cartelă magnetică și numai pentru personalul acreditat. Aici totul este steril: aerul, apa, alimentele bolnavilor, instrumentele de resuscitare.

Text și foto: LARISA IONESCU-CĂLINEȘTI

Cei ca el au nevoie de transplant medular

CE ESTE TRANSPLANTUL MEDULAR?

Primul transplant de măduvă osoasă a fost realizat în S.U.A. în 1957 de către **Donald Thomas**, care a primit premiul Nobel pentru această realizare. De fapt, transplantul medular reprezintă grefarea unor celule „mamă” denumite „celule stem” sau „progenitoare” de la un membru al familiei (cel mai adesea un frate, părinții fiind compatibili cu copilul doar în cazul în care sunt veri primari) sau de la un donator din Registrul Internațional de Măduvă Osoasă, un fel de bancă unde se caută un grefon potrivit. Această modalitate se numește **allotransplant**. Acest lucru nu este ușor, astfel încât, în ultimul timp, se preferă **autotransplantul**, respectiv prelevarea de grefă chiar de la pacientul aflat în perioadă de remisiune completă a bolii, când celulele canceroase sunt aproape definitiv distruse din organism. Grefonul va fi conservat în azot lichid pentru a fi utilizat mai târziu, atunci când va fi nevoie. S-a observat că celulele „mamă” din măduva osoasă circulă și pot fi recoltate din sângele periferic. Această metodă implică riscuri mai mici pentru donator și a înlocuit aproape complet prelevarea de grefon de măduvă osoasă propriu-zisă. Acum, donatorul sau pacientul însuși este racordat la o instalație de recoltare din venă a sângelui. Din acesta, celulele stem sunt separate printr-un lanț de procedee complicate, restul de material fiind reinjectat bolnavului. La spitalul Fundeni se va practica la început numai autotransplantul, care este mai puțin pretențios, are riscuri mai

mici, iar durata spitalizării bolnavului nu depășește patru săptămâni.

LEUCEMIA, O BOALĂ VINDECABILĂ?

Pentru publicul larg, noțiunea de transplant medular este nedesprărită de boala leucemică, chiar dacă o multitudine de alte boli beneficiază de această metodă terapeutică. Deși o

Prof dr. Dan Coliță, șeful Clinicii de Hematologie a Spitalului Clinic Fundeni

maladie rară, leucemia este „reputată” prin dramatismul ei legat mai ales de vârsta adesea fragedă a celor atinși de suferință. Pentru nici un părinte nu este ușor să afle că propriul copil, uneori doar în vârstă de câteva

luni, suferă de leucemie. În fața întrebărilor fără răspuns, oamenii disperați se agață de speranțe vagi, adesea induși în eroare de informații din presă, relații care pentru a câștiga în senzațional pierd în mod deliberat din adevărul științific. Aureola de mister cu care a fost înconjurat transplantul de măduvă osoasă l-a făcut să fie considerat un leac exorbitant al tuturor bolilor de sânge. Vom vedea în continuare în ce măsură acest fapt este sau nu adevărat.

Transplantul de măduvă osoasă se deosebește total de grefa de organe (rinichi, ficat, inimă etc.). De fapt, el nu vindecă propriu-zis boala malignă, ci permite aplicarea unui tratament citostatic puternic care, în lipsa transplantului, ar fi letal pentru bolnav. Nimic mai greșit decât a spune unui bolnav de leucemie că transplantul îl va vindeca definitiv. Există leucemii acute care, mai ales la copil, sunt vindecabile prin tratament convențional, adică medicamente citostatice asociate cu iradiere. Pentru medicii hematologi, a considera o astfel de boală vindecată înseamnă a obține supraviețuirea la cinci ani de la diagnosticarea ei. S-a observat că peste această perioadă de timp bolnavul face foarte greu recădere, prin aceasta înțelegând reapariția bolii inițiale. Deși pare decepționant la prima vedere, să nu uităm că, în urmă cu treizeci de ani, un copil cu leucemie murea în câteva săptămâni. Astăzi, sub rezerva lungilor perioade petrecute în spital și a tratamentelor însoțite de efecte neplăcute (căderea părului, greață), acești copii au șansa să devină adulți și să-și întemeieze familii.

În general, transplantul medular este dorit și chiar reclamat de mulți bolnavi leucemici sau de familiile lor. De fapt, numai cei care nu mai au altă șansă sunt candidați pentru transplant medular, deoarece această metodă nu este lipsită de riscuri, fiind grevată de mortalitate ce variază de

la 2% la 25%. Pentru a nu respinge grefa de celule, bolnavii sunt tratați cu substanțe imunomodulatoare care le anihilează orice posibilitate de apărare, ceea ce face ca un microb banal sau o ciupercă inofensivă să provoace infecții grave și deces. Ținând seama de riscuri, un bolnav leucemic este evaluat cu rigurozitate, prin metode speciale de laborator, conform unor protocoale internaționale în vigoare în țările dezvoltate.

CUVÂNTUL SPECIALIȘTILOR

Programul de transplant medular va fi coordonat de șefii secțiilor de hematologie adulți, **prof. dr. Dan Coliță** și, respectiv, de pediatrie, **prof. dr. Constantin Arion**. Domnul profesor **Coliță** ne-a răspuns la câteva întrebări:

– *Domnule profesor, cine va beneficia de transplant medular?*

– Trebuie precizat faptul că eligibilitatea bolnavilor pentru transplant nu depinde de bunul plac al cuiva anume, ci se face după criterii foarte bine stabilite în țările cu tradiție în acest domeniu. Există protocoale care încadrează bolnavii cu boli hematologice maligne, anumite leucemii, boala Hodgkin și altele care se pretează la transplant. Deoarece există un risc vital pentru pacient argumentele trebuie bine cântărite. Apoi, transplantul medular nu este un tratament de urgență, deși permite supraviețuirea mai îndelungată a pacienților.

– *Numărul de șapte paturi nu este prea mic pentru necesitățile unei țări de douăzeci și trei de milioane de locuitori?*

– Nu, dacă ne gândim că în alte țări, de exemplu în Slovenia, la o populație de 3,5 milioane există un centru de două paturi și la faptul că, în curând, se va deschide un centru la Târgu-Mureș și unul la Timișoara. Cred că un total de zece paturi este suficient pentru moment.

– *Cum vor putea apela pacienții la transplant medular?*

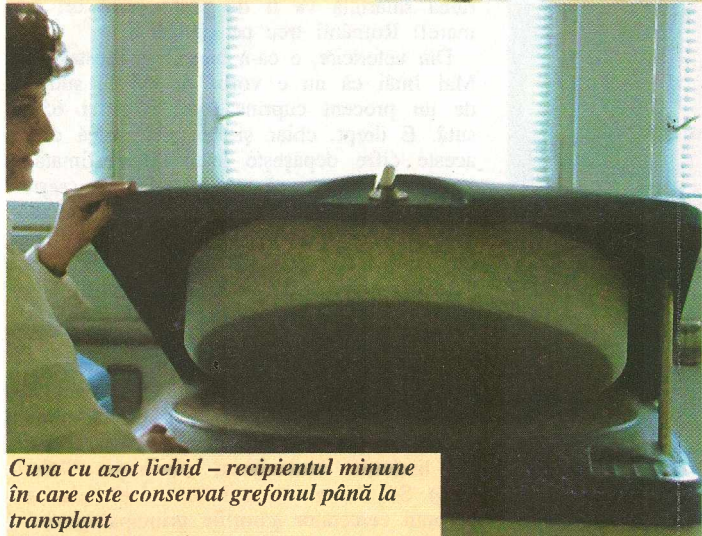
– Nu vor fi primiți în vederea testării eligibilității decât bolnavi urmăriti și tratați în secții de hematologie sau de pediatrie cu profil hematologic.

Trei din cele șapte rezerve ale secției *germ-free* vor fi ocupate de micuți pacienți, în legătură cu care, domnul profesor **Arion** precizează: „Transplantul de celule stem reprezintă pentru noi o testare a funcționalității sistemului de sănătate. Patologia pediatrică ce se pretează la transplant medular este vastă: leucemiile acute cu un risc crescut, boli ereditare incurabile, dintre care cea mai importantă este talasemia, sindroamele de imunodeficiență congenitale incompatibile cu viața și multe alte boli hematologice. Condiția cea mai importantă este ca pacientul să fie diagnosticat cât mai rapid și tratamentul până la transplant să fie corect. De aici numeroase limitări ale posibilităților de transplant.

Astfel, copiii cu talasemie beneficiază de transplant numai dacă au fost tratați corespunzător și numai până la vârsta de zece ani, cei cu boli genetice numai dacă sunt diagnosticați suficient de devreme pentru ca sistemul nervos să nu fie afectat, și multe alte asemenea situații.”

Un mic pacient al departamentului de pediatrie oncologică aflat la terapie intensivă

Cuva cu azot lichid – recipientul minune în care este conservat grefonul până la transplant

Într-una dintre rezervele *germ-free*, prof. dr. Constantin Arion, șeful Clinicii de Pediatrie Fundeni, alături de viitoarea asistentă șefă a secției cu paturi post-transplant

ULTIMUL AN DE SACRIFICIU

Ziua de 1 aprilie 2000 ne-a adus, în mod simpatic, anularea anulării TVA la „utilități”. Ceva mai puțin enigmatic spus, fleacuri, precum apa, electricitatea sau căldura s-au scumpit cu aproape o cincime. Telefoanele, în schimb, sunt mai scumpe cu doar 17,62 la sută, iar transportul CFR cu ridicolul coeficient de 6,6 la sută. Cu un curaj extraordinar, premierul a pus piciorul în prag și a spus „Atât!”, căci, dacă era după mintea managerilor monopolurilor naționale, întreținerea lunară ar fi sărit peste salariul mediu.

Ținând cont și de apropierea alegerilor, putem spera că, după ce fiecare guvern ne-a rugat să ne mai sacrificăm încă un pic, că după aceea o să fie bine, am ajuns să trăim – în sfârșit – ultimul an de sacrificiu.

Ultimul, firește, din acest mileniu, care urmează să se încheie peste câteva luni.

ROMÂNII TREC PE CAVIAR!

După de-acum celebra ședință de Guvern din 30 martie 2000 A.D., Traian Băsescu a declarat că va continua „până la sfârșitul anului” lupta pentru a desființa taxa care-i poartă, popular, numele, întrucât este convins că aceasta este o soluție „dreaptă”.

El ceruse să se renunțe la plata taxei pentru acces pe drumurile naționale și pentru cumpărarea unui autoturism nou, incluzându-se, în schimb, această taxă în prețul carburanților. Urmare a unei asemenea măsuri, prețul motorinei ar fi crescut, în medie, cu 648 de lei, iar cel al benzinei cu 674 lei. Băsescu a recunoscut un „ușor efect inflaționist” al soluției propuse, însă a apreciat că este „penibil” să se folosească un asemenea argument atunci când se adoptă măsuri „electorale”, precum creșterea cu 65 la sută a salariilor din sectorul bugetar.

Nesimțitor la aceste argumente, Guvernul a respins propunerea ministrului Transporturilor, acceptând totuși că aceasta va fi luată din nou în discuție în cursul lunii mai.

Este copleșitor să constăți cum, în gura politicianilor români, trei fraze pot ascunde patru enormități!

S-o luăm încetisor.

În primul rând, simpaticul Traian Băsescu n-o să poată propune nimic Guvernului „până la sfârșitul anului”, din simplul motiv că, în noiembrie cel mai târziu, n-o să prea mai aibă treabă cu Executivul. Sau te pomenești

că l-a luat gura pe dinainte și PD va fi la guvernare și după alegerile astea? Vorba unui prieten: „Ce să ne mai frământăm atât cu

Traian Băsescu cere insistent desființarea sinistrei taxe Băsescu

cine votăm? Votăm direct cu PD, că oricum, indiferent cine iese, tot ei guvernează!”

În al doilea rând, dacă „aceasta este o soluție dreaptă”, cum spune Băsescu, reiese că este nedreaptă cealaltă soluție, cea în

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, M. FELIX și ROMPRES ■

vigoare. Adică taxa Băsescu. Inventată și impusă de Băsescu. Dacă înțelegeți ceva, aici sunt mințile dumneavoastră.

Apoi, cum Dumnezeu să fie corect ca taxa de drumuri să fie plătită în prețul carburanților, din care o bună parte nu sunt folosiți pentru a deplasa ceva pe vreun drum? Orice posesor de electrogenerator, de sobiță cu motorină, de drujbă sau de barcă motorizată are toate motivele să se cam enerveze, întrucât problemele legate de asfaltare nu-l privesc mai mult decât pe bunicuța care-și ia copiii de la școală.

Dar cea de-a patra enormitate le rade pe toate celelalte trei luate la un loc și, spre deosebire de acestea, nu i se datorează ministrului Transporturilor: „creșterea cu 65 la sută a salariilor din sectorul bugetar”.

Pa-ba-bam! Vă dați seama ce lovitură a dat cabinetul Isărescu? Unică în lume! În condițiile în care Guvernul estimează, la nivelul întregului an, o inflație de 27 la sută, majorarea salarială va fi de peste două ori mai mare!! Românii trec pe caviar!

Din nefericire, e ca-n bancul cu Șostakovici. Mai întâi că nu e vorba de 65 la sută, ci de un procent cuprins între 37,5 și 65 la sută. E drept, chiar și cea mai mică dintre aceste cifre depășește lejer rata estimată a inflației – numai că nu e vorba de creșteri de salarii, ci de creșteri de limite salariale. Teoretic, este posibil să nu se mărească nici un salariu. În practică, probabil vor crește salariile unui număr nesemnificativ – și incontrollabil – de bugetari.

Aritmetica nu e o știință chiar atât de complicată pe cât speră guvernanții. Salariul va crește obligatoriu doar pentru aceia care câștigă azi mai puțin decât noua limită minimă prevăzută pentru sectorul respectiv (și care, ea, limita, a crescut cu cel puțin 37,5 la sută). Să luăm un exemplu: salariul de bază al unui cercetător științific principal gradul I trebuia să se încadreze, până la 31 martie, între 1,4 și 3,3 milioane de lei. De la

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

13.3. Sorin Frunzăverde a depus jurământul în calitate de ministru al Apărării ● La Iași au fost descoperiți doi pedofili... preoți ● Poliția a declanșat cercetarea penală în legătură cu show-ul pornografic de la Sexy-Club.

14.3. Ionuț Popescu a demisionat din funcția de purtător de cuvânt al guvernului ● Într-o încăierare care s-a petrecut în fața Ambasadei Chinei la București, nora avocatului Cervenii s-a bătut cu paznicii unui restaurant ● Se mărită Andreea Esca ● Viviana Rișcă, o româncă de 17 ani, stabilită în S.U.A., a câștigat „Premiul Nobel pentru tineret” ● „Letea” a fost cumpărată de o firmă din Cipru ● Noul pod peste Dunăre va fi la Vidin-Calafat.

15.3. Se scumpește telefonul ● Un grup de țigani est-europeni (unii dintre ei din România) a jefuit călătorii dintr-un vagon de metrou londonez.

16.3. Într-un sondaj INSOMAR, Emil Constantinescu l-a întrecut pe Teodor Meleșcanu ● La magazinul Nic din Capitală s-a iscat o bătaie între nevasta și amanta lui Radu Berceanu ● Scriitorului

Costache Olăreanu i s-a conferit premiul ALIA ● Președintele Emil Constantinescu a promulgat Legea pensiilor.

17.3. În București, răpiri și urmărituri ca-n filme, cu împușcături și răniți; poliția s-a luptat cu țigani-proxeneți din clanul Duduianu ● Cornelii Vadim Tudor a anunțat că îl va da în judecată pe Florin Călinescu și că va cere două miliarde de lei daune morale.

18-19.3. Patronul unei firme din Milano a dat foc unor muncitori români ● Candidatul ApR la Primăria Capitalei este Mihail Erbașu ● La Târgul Internațional de Turism de la Berlin, pliantul despre țara noastră realizat sub egida Guvernului României are paginile legate invers.

20.3. PDSR și-a retras reprezentanții din Consiliul de Administrație al Televiziunii Naționale ● Scandalul „Firului roșu București – Moscova” ia amploare ● La Spitalul Clinic Fundeni a fost inaugurat primul Centru de transplant medular din România ● Lobonț a primit permis de muncă în Olanda ● Camera Deputaților și-a redus bugetul cu 74 de miliarde ● Premierul Mugur Isărescu a prezentat la Comisia Europeană de la Bruxelles Strategia de dezvoltare a României pe termen mediu ● Compania franceză Vivendi a

1 aprilie (...), noile limite sunt 2,5, respectiv 6 milioane de lei. Dar câți cercetători aveau efectiv salariul mai mic de 2,5 milioane? Nimeni nu va declara asta niciodată! Iar dacă îl avea de 2,4 milioane, o să i se majoreze cu o sută de mii, ne încadrăm în noile limite, hai noroc! În rest, vor exista creșteri de salarii *dacă* o să fie bani de la buget și *dacă* o să vrea mușchii consiliului de administrație. Adică ai directorului. Ca și până acum. Ca întotdeauna.

Faptul că toate cifrele sunt fictive se poate dovedi simplu: pentru un asistent stagiar în cercetare vechea limită minimă era de 588.229 de lei, adică ilegală – respectiv sub salariul minim pe economie, stabilit la 750.000 de lei!

Nu întâmplător, purtătorul de cuvânt al Ministerului Muncii și Protecției Sociale declara cu seninătate că „această mărire de salarii nu presupune un efort bugetar sporit”. Păi, de ce să presupună?

În fine, ultimul lucru care trebuie menționat este acela că uriașul gôst de generozitate al Guvernului vizează exclusiv bugetarii, care reprezintă, astăzi, aproximativ o zecime din populația activă a țării, adică mai puțin decât un român din treizeci. În schimb, aplicarea cotei de 19 la sută TVA asupra utilităților publice, adoptată în aceeași istorică ședință și valabilă tot de la ironica dată de 1 aprilie, îi arde la buzunar pe toți treizeci. Adică pe toți cei 22 de milioane. E drept, Mugur Isărescu s-a opus cu strășnicie solicitărilor CONEL și ale celorlalte tupeiste monopoliuri de creștere a tarifelor *pe lângă* introducerea TVA, cereri care vor fi luate în discuție, totuși, în luna mai (știți banul cu capra băgată în casă – nu e martie, e mai, uraaa!).

FUZIUNI, FRANCMASONI, HUIDUIELI

Având în vedere această simpatică situație, syndicatele s-au decis să-și adune rândurile, de data asta la propriu, nu la figurat. Astfel, Blocul Național Sindical (BNS) și CNSLR-Frăția au început, vorba aia, să se mai împrietenească pe tema unei eventuale fuziuni. Așa cum se știe, deși se chinuie de ceva

vreme, fizicienii n-au reușit încă să pună la punct fuziunea la rece, care ar asigura, între altele, o bombă atomică de buzunar, cu minime cheltuieli. În consecință, e de presupus că anunțata fuziune va fi oarecum endotermă. Rămâne de aflat cine va plăti energia respectivă, mai ales dacă, așa cum n-ar fi exclus, va intra în joc și cea de-a treia mare confederație națională, Cartel Alfa.

Poate așa, după unificarea generală, sindicatele vor reuși ceea ce nu le-a ieșit neam până acum: să organizeze o grevă generală. Nu că asta ar impresiona vreun guvern – actual ori viitor – dar măcar ca să-și justifice, cât de cât, existența.

Nu chiar de fuziune – deocamdată –, ci doar de „colaborare și parteneriat politic” veni vorba între vechii tovarăși de ideologie

Partidul Democrat – prietenii știu de ce

Ion Iliescu și Radu Câmpeanu. Ce zăpăciți am fost în '90, când ni s-a părut că respectivii s-ar afla de părți opuse ale baricadei! Sau când am rămas cu gura căscată la ideea d-lui Câmpeanu ca Regele Mihai să candideze la președinție! Ei, dar măcar acum lucrurile s-au limpezit și Radu Câmpeanu și-a unit ce i-a mai rămas din destin cu binecunoscutul monarhist Iliescu.

Dacă la stânga lucrurile sunt din ce în ce mai clare (exceptând precizarea PD că este dispus să discute cu PSDR despre „viitorul Uniunii Social Democrat” – ca și când viitorul PD ar fi în afară de discuție), în schimb la dreapta continuă să fie bulibăseală. Astfel, după ce Biroul de conducere al PNL l-a desemnat pe Valeriu Stoica drept negociator al partidului în relațiile din CDR, președintele Mircea Ionescu-Quintus s-a grăbit să

precizeze că nu se află în conflict cu ministrul Justiției, confirmând astfel că fără foc nu iese fum. Supralicitând, o săptămână mai târziu, venerabilul liberal a declarat că Stoica i-ar fi cel mai bun succesor, precizând însă că asta e doar o părere personală, nu o inițiativă dinastică. A bon entendeur, salut! Și, printr-o înduioșătoare coincidență, în zilele imediat următoare, a început să se vorbească de întoarcerea în PNL a SA-Flului risipitor, Viorel Cataramă.

Între timp, un alt venerabil liberal, Alexandru Paleologu, a îndrăznit să afirme că, dacă se confirmă cumva că Petre Roman, din motive personale de ordin babilonian, a șuntat vizita în România a ministrului Apărării din Olanda, implicat demersurile spațiului mioritic înspre Occident, ar trebui să fie chemat în fața Curții Marțiale. În replică, vicepreședintele PD Bogdan Niculescu-Duvăz a remarcat, așa, în treacăt, cum că ar exista tendința ca România să fie condusă de francmasoni.

PD, însă, are probleme ceva mai serioase decât conflictele cu PNL, ținând cont că și senatorul Cazimir Ionescu a părăsit partidul, din motive similare cu cele care au determinat evadarea lui Adrian Severin, Octavian Știreanu, Radu F. Alexandru ș.a. Ionescu a fost revoluționar, membru fondator al FSN, candidat la Primăria Capitalei – e cam greu să zici „Deh!, încă un fripturist...”. Pe de altă parte, fripturiști sau nu, se pune tot mai insistent întrebarea „Cine mai e în PD?”

Este, cu siguranță, Petre Roman, care a făcut aceeași greșală ca și fostul (?) său tovarăș de drum, Ion Iliescu – aceea de a accepta să participe la o dezbatere organizată de Asociația Studenților din Universitatea București. Cei doi au fost copios huiduiți de urmașii celor care *nu vor uita în veci* cine era premier, respectiv președinte, în iunie 1990...

CUM AU FOST ÎNTINATE IDEALURILE FIRULUI ROȘU

Roman, însă, stă de-a dreptul minunat față de Iliescu, cel care, după ce s-a lăsat prostit de partea ticăloasă a anturajului său, care l-a convins să dea declarații legate de „planul” de stopare a candidaturii sale prin mijloace mediatice, medicale și nucleare, s-a apucat, imprudent, să afirme că nu știe nimic despre

concesionat pentru 25 de ani serviciul bucureștean de apă – canalizare.

21.3. În Capitală s-a declanșat cea mai mare razie de noapte denumită operațiunea „Luna” ● Încă un disponibilizat de la mina Dâlja și-a pus capăt zilelor ● Generalul Degeratu a dat explicații cu privire la „firul roșu” cu Moscova ● Investițiile străine au atins 9,63 milioane dolari ● Patronul de la Sexy Club a fost condamnat definitiv la 3 ani de pușcărie.

22.3. Un grup de aurolaci a produs un scurt circuit decuplând de la rețeaua electrică mai multe clădiri, printre care și Casa Presei ● Operațiunea „Luna” s-a extins în toată țara ● La Doljchim Craiova a fost descoperită o adevărată bombă constând din 2.000 kg de potasiu ● De la Parchetele din Bihor au dispărut peste 100 de dosare penale ● 25 de membri ai organizației ecologiste „Greenpeace” au declanșat un protest împotriva poluării produse de „Aurul” Baia Mare.

23.3. Mircea Lucescu a intrat în PUR.

24.3. Un tânăr bucureștean a murit pe stradă din pricina unei supradoze ● Doi ziariști clujeni au fost amenințați cu pistolul în plină stradă ● La Timișoara au fost arestați trei tineri care au furat obiecte de cult în valoare de peste 340 de milioane de lei.

25-26.3. Grupul britanic Yes a concertat la Sala Palatului ● La Penitenciarul Rahova au cântat cei de la BUG Mafia ● Alți 1.000 de metri cubi de steril din iazul de decantare al Exploatarei Miniere Iara s-au scurs pe terenul arabilor ● Digul iazului Novăț a deversat din nou tone de steril cu plumb provenit de la Exploatarea Baia Borșa ● Unul dintre capii lumii interlope din Capitală, zis „Sadoveanu”, s-a predat poliției ● În România s-a trecut la ora de vară.

27.3. Premierul Mugur Isărescu a semnat, împreună cu premierul bulgar, Ivan Kostov, documentul privind construirea podului „Apolodor – Europa” ● Salariul mediu net pe economie este de 1.748.052 lei ● Cazimir Ionescu a demisionat din PD.

28.3. 3.000 de nevăzători au organizat un miting în fața Guvernului ● 70 de mineri din Lupeni, aflați în greva foamei, s-au instalat în fața Palatului Victoria.

29.3. Trei marinari români au dispărut în Triunghiul Bermudeilor.

30.3. A devenit publică lista „ultrascretă” a societăților ale căror datorii însumând 26.821 miliarde lei au fost reeșalonate ● Într-un sondaj IMAS, Iliescu și PSDR conduc detașat ● Mircea Ionescu Quintus a anunțat predarea conducerii PNL către Valeriu Stoica

negocierile pentru un „fir roșu” între București și Moscova, pentru ca, ulterior, să-și amintească brusc, în fața evidențelor, că au existat niște „discuții exploratorii” care, de fapt, erau *tratative*, după cum a reieșit până la urmă.

Acum, că România avea sau nu nevoie de o legătură directă cu marele frate de la Răsărit chiar s-ar putea discuta, dar întrebarea e: de ce n-a spus asta de la bun început? „Qui s'excuse s'accuse”, zice o vorbă.

O altă vorbă, mai puțin consacrată, spune că un om politic n-are voie să vorbească prostii în nici un context. Or, excedat de opiniile a doi kongresmeni americani, care au îndrăznit să-și dea cu părerea referitor la cât de bine i-ar fi României condusă din nou de Ion Iliescu, acesta din urmă s-a pomenit spunând – conform unei relatări BBC – că

creдем a doua parte a aserțiunii lui Ion Iliescu, dacă n-ar fi extrema ciudățenie a celei dintâi. Și ce dacă era o discuție particulară? Într-o discuție „particulară” (în cadrul unei vizite oficiale!) un șef de partid are voie să spună orice? Și dacă un politician are voie să facă declarații „particulare” în public, de ce n-ar avea voie un ziarist să fie de față? Ori te pomeniști că jurnalistul de la BBC intrase prin efracție? Încă o dată, cine se scuza se acuza: dacă replica lui Iliescu ar fi fost o invenție, atunci el s-ar fi mărginit să spună asta, fără a se mai obosi să definească *tipul* de discuție în cadrul căreia nu a fost rostită!

PIERDUT CREDIBILITATE, O DECLARAȚIE NULĂ

Dacă președintele PDSR își pierde foarte ușor cumpătul, Ministerul de Externe își pierde documentele! Cel puțin așa a reieșit în urma valurilor stărnite de afacerea „firului roșu” (unde dai și unde crapă). Nu-i vorbă, precedente există – și la noi (domnul Hrebenciuc parcă rătăcise cândva o servietă cu acte ale Guvernului Văcăroiu), dar și la

numeroase pierderi. Iazurile de decantare ale exploataților miniere românești își pierd ba cianurile, ba metalele grele; studenții și-au pierdut dreptul la reduceri de preț pe CFR; moneda națională și-a pierdut complet capul; câteva sute de mici găinari și-au pierdut, pentru câteva nopți, liniștea, ca urmare a impresiei desfășurării de forțe a Poliției (între timp, forțele s-au înfășurat la loc); clasa politică, în ansamblul ei, și-a pierdut bruma de credibilitate care-i mai rămăsese și, urmare absolut logică, Executivul a propus amendarea Legii electorale prin eliminarea oricărei limite minime de participare la vot! Cu alte cuvinte, consilierii locali, deputații, senatorii și președintele țării să poată fi aleși, la o adică, din primul tur de scrutin, de cei zece-cincisprezece români care se vor prezenta la urne!

CONCLUZII

Dacă tragem linie, e bine.

E bine, în primul rând, pentru că putea să fie mult mai rău. Apoi, e foarte bine pentru că majoritatea românilor sunt încă în viață, iar o parte dintre ei sunt chiar – în linii mari – sănătoși. În fine, covârșitoarea majoritate a concetățenilor noștri mănâncă în fiecare zi. Acestea sunt realități care nu pot fi negate, oricât ar fi presa de ticăloasă și de ahtiată de senzational.

În plus, e bine din multe alte motive: e bine că aiuritul ăla de Virgil Hâncu n-a avut dreptate; e bine că nu suntem implicați, Doamne ferește, în vreun război; e bine că n-am avut o iarnă grea.

Singura mică problemă este aceea că toate aceste incontestabile succese n-au nici cea mai vagă legătură cu existența și activitatea clasei politice.

În afacerea firului roșu, argumentele lui Ion Iliescu sunt cusute cu ață albă

astfel de cârcotași ar trebui să cam fie plesniți peste bot. Dintr-o emisiune TV ulterioară, am aflat, din gura (atât de bogată) a liderului PDSR, că relatarea prestigiosului canal este „o minciună ordinară”, întrucât domnia-sa n-a dat nici o declarație oficială în seara incriminată, ci a avut „o discuție particulară, la care corespondentul BBC nici n-avea ce căuta” și, pe de altă parte, nici n-a pomenit de cei doi kongresmeni.

Până la proba contrarie, noi am putea să

Foto-ghicitoare: ce reprezintă obiectul din imagine?

case mai mari, căci un agent al MI6, filiala serviciilor secrete care ține de Ministerul britanic al Afacerilor Externe, a pierdut un laptop care conținea informații confidențiale!

De altfel, traversăm o perioadă marcată de

Cui prodest?

● Șantierul Naval Brăila a fost cumpărat de o firmă din Norvegia.

1-2.4. Curentul electric și gazele s-au scumpit cu 19% ● La Timișoara, o mașină în care se aflau patru tineri a sărit în aer din cauza unei încărcături explozive ● Tragic accident de circulație în Timiș: 5 morți, 15 răniți grav ● Dacia se va ieftini cu 6 milioane de lei.

3.4. S-a pronunțat sentința în procesul Otopeni: generalul Drăghin a fost condamnat la 8 ani închisoare ● O femeie din Focșani a adus pe lume cel de-al 15-lea copil ● Pedofilul de la Iași a fost dat în urmărire generală ● Vali Sterian a fost trimis în judecată ● Biletele de tren se scumpesc cu 6,6% ● A avut loc Gala UNITER – 2000.

4.4. Regele Mihai și-a recăștigat castelul de la Săvârșin ● Remeș operește, pentru moment, reșalonările ● Mircea Sandu l-ar dori pe Hagi antrenor secund al naționalei României.

5.4. Un grup de deputați a cerut „salarii morale” pentru directorii de regii ● La Mediaș a apărut „pizza Remeș” ● Mafioții se mitraliază pe străzile Chișinăului ● Vadim a fost achitat în procesul cu Rodica Chelaru ● Biserica Mățăsari, veche de 225 de ani, a început să se dărâme ● Regizorul Silviu Purcărete a împlinit 50 de ani.

6.4. Patronul de la Sexy Club a fost eliberat din închisoare

deoarece suferă de claustrofobie ● Într-o intervenție televizată, Emil Constantinescu a atacat cu virulență huzurul șefilor din regiile autonome ● BRD a primit premiul Euromoney pentru cea mai bună bancă românească ● În zona Vrancea s-a produs un cutremur cu magnitudinea de 5,4 pe scara Richter ● S-a stins din viață Sorin Moisescu, președintele Curții Supreme de Justiție.

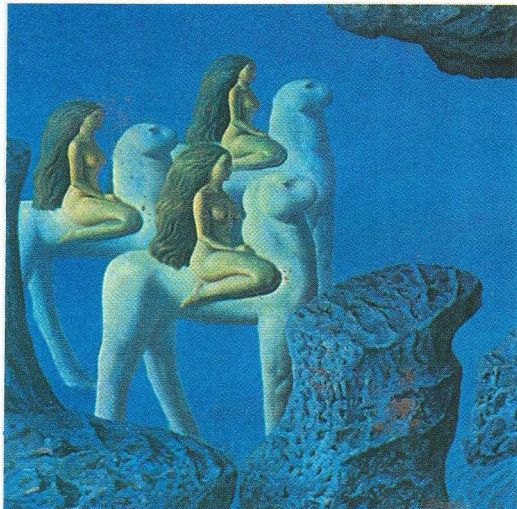
7.4. Dintr-o mașină a băncii Ion Țiriac a fost furată suma de 30.000 de dolari ● Inundații catastrofale în Transilvania, cele mai mari din ultimii 30 de ani.

8-9.4 În Capitală a fost descoperită o bombă artizanală plasată într-un autoturism ● Au fost furate moaștele unor sfinți dintr-o biserică din Videle.

10.4. La Cluj-Napoca a fost dezvelit monumentul prezervativului ● Bilanț provizoriu în urma inundațiilor: șapte victime, 8.290 de gospodării și aproape 60.000 de hectare de teren arabil afectate de ape ● Potrivit unui studiu al agenției Standard & Poor's, România ar putea intra în incapacitate de plată spre sfârșitul acestui an, alături de Coasta de Fildeș și Zimbabwe.

Celebritate și dincolo de granițe

Maestrul Sabin Bălașa împreună cu fiul său, Tudor Bălașa, au fost de curând în Statele Unite, la New York. În revista „Gallery & Studio”, J. Sanders Eaton face o interesantă incursiune în universul plastic al celor doi artiști. „Pe lângă faptul că este unul dintre cei

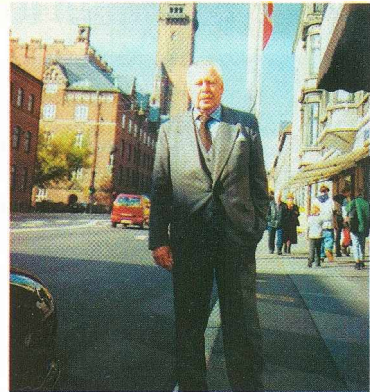

mai importanți artiști în viață din România, maestrul recunoscut al ROMANTISMULUI COSMIC, Sabin Bălașa, născut în 1932, este un romancier de faimă și creatorul unui gen original de film, în care folosește pictură animată. În țara sa de origine, el a realizat multe lucrări murale importante și se găsește reprezentat în colecții particulare și muzeele din întreaga Europă și din Sta-

tele Unite, printre care Muzeul Picasso d'Antibes și colecția Casei Albe din Washington D.C. Este, de asemenea, singurul artist în viață după opera căruia s-au tipărit timbre de către guvernul român și a câștigat numeroase premii, atât în țară cât și în străinătate. J. Sanders Eaton continuă cu prezentarea temelor și simbolurilor specifice fiecărui artist. „În timp ce atât Sabin Bălașa cât și Tudor Bălașa își află rădăcinile în suprarealism, se poate spune că ei formează o mișcare pentru sine, pentru care criticii din țara lor de origine au emis termenul potrivit, ROMANTISM COSMIC. Ambii, tatăl și fiul, sunt artiști extrem de talentați, ale căror lucrări prezintă o alternativă foarte necesară jocurilor estetice ironice și muribunde care astăzi par să fie prevalente pe scena artei”. (ANA BARTON)

Sorry, Mister Madsen!

În realizarea suplimentului **Flacăra Focus Danemarca**, supliment care a însoțit numărul 3 al revistei **Flacăra**, un sprijin logistic substanțial l-am primit din partea domnului Ole Kjaer Madsen, de la Centrul de presă internațional al Danemarcei. Dintr-o eroare regretabilă, numele domniei sale n-a fost menționat printre cei cărora echipa **Flacăra** deplasată în țara „Miciei sirene” le-a mulțumit. O face acum asigurându-l de stima și recunoștința noastră.

800-899-0078

TAROT

IN DIRECT NON STOP

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 2 sunt:

- **Concurs Nemiră** - ARSENE DOREL - Aleea Călinești nr.6, Bl.12, Ap.17, Sector 4, București
- **Concurs „O istorie...”** - RUSU MARA CORINA - str. Brâncuși nr.194, Bl. E2, Ap.28, Cod 3400, Cluj-Napoca
- **Concurs Albatros** - LIPOVAN ADINA - str. Rodnei nr.2, Cod 3900, Satu Mare
- **Concurs Circul Globus** - VOICU MIHAELA - str. Ghirlandei nr.1, Bl. 64, Ap.38, Sector 6, București
- **Concurs Circul Globus** - STERESCU LUCIANA - Bd. Camil Rescu nr.55, Bl. N12, Sc1, Et.5, Ap.21, Sector 1, București
- **Concurs Allfa** - GÂLEA GHEORGHE - str. Costache Negri nr.8, Cod 2211, Predeal, Jud. Brașov

GEORGE ARION

O ISTORIE

A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE

ÎN INTERVIURI

VOLUMUL I
1975 - 1989

CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este protagonistul rubricii „Interviuri” din acest număr?

☐ CONSTANTIN DUDU IONESCU

☐ PETRU DIACONU

☐ VICTOR BABIUC

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 mai 2000, data poștei**

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

MICHEL FOUCAULT

Arheologia cunoașterii

EDITURA UNIVERS

CONCURS

Premiu:

8 cărți

Întrebare: Care este titularul rubricii SPORT din revista „Flacăra”?

☐ CIPRIAN ENEA

☐ P.L. DUMITRESCU

☐ TOMA ROMAN jr.

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 mai 2000, data poștei**

Concurs sponsorizat de EDITURA UNIVERS

Primul pionier al țării a ajuns prietenul lui Miloșevici

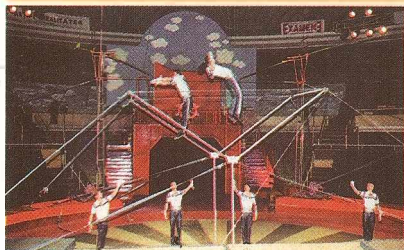

Virgil Radulian era unul dintre cele mai penibile personaje ale epocii lui Ceaușescu. Era comandant național al pionierilor, ceea ce implica înțolirea într-o uniformă mare de pionier și datul onorului cu basca-n mână la viitorul împușcat. După '90, datorită amicitiei cu U.T.C.-istul Iliescu a fost uns șef la U.N.I.C.E.F. – România, instituție pe care a reușit să o distrugă aproape complet. Tenorul Ludovic Spiess l-a dat de-a berbeleacul de acolo, după un scandal monstru. De câțiva ani ne întrebam pe unde s-o fi pitulat Radulian, fiind convingi că face el pe undeva un gheșeft cât de mic. L-am găsit președinte al Ligii de Prietenie Româno-Sârbe. În această calitate plânge

pe umărul lui Slobodan Miloșevici și înfierează imperialiștii americani. Fiindcă trebuie să se producă public, o face, ușor de ghicit, tocmai la România Mare-n revistă.

(T.R.jr.)

Trupa Cârneanu – prima în lume la bară fixă

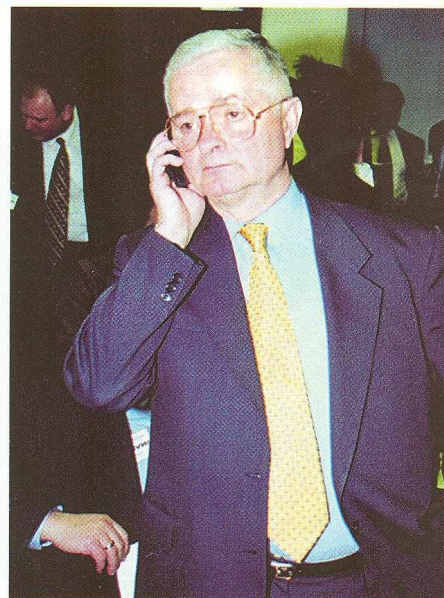
Cercul Globus din București prezintă în show-ul actual, „Șapte sirene pentru șapte pirai”, unul dintre cele mai spectaculoase numere de circ din lume, bazat pe exerciții la bară fixă. Există doar patru trupe ce execută un asemenea număr, dintre care două aparțin României, una este a rușilor, iar ultima

lucrează la Las Vegas. La ora actuală, acrobații trupei Cârneanu sunt cei mai buni din lume. Povestea acestei trupe o veți putea citi într-un amplu reportaj inedit în numărul viitor al revistei Flacăra.

Beniamino cel plin de ambiții

Șeful filialei Partidului Național Român din Sibiu e un italian sadea, pe numele lui Beniamino Faoro. Mare magnat local, el a devenit cetățean român acum un an. Proaspăt la cetățenie, Beniamino e plin de ambiție politică. El vrea să iasă senator sau, după unele zvonuri și dacă-i dă voie Măgureanu, să candideze la președinție. Până una-alta s-a dovedit eficient și a adus ceva lume nouă-n P.N.R., printre care și pe dl. Popescu, fost prefect P.N.Ț.C.D. al județului Sibiu.

(T.R.jr.)

Metamorfoza lui Camenco

Despre fostul președinte al C.E.C. și încă membru marcant al P.N.Ț.C.D., Camenco Petrovici, se știa că și-a început activitatea politică în anii '50 în U.T.M., cot la cot cu tânărul Ion Iliescu. Ce nu se știe însă e că a participat personal la campania de exmatriculări-epurări din facultăți și liceu a celor fără „origine sănătoasă”. Doamna Maia Bayer-Dobrin din Lugoj își aduce aminte cum tov. Camenco Petrovici a înfierat-o muncitorește, ceea ce a dus la exmatricularea ei din liceu. Motivul – n-o să vă vină să credeți – era tocmai că tatăl dânselor fusese membru marcant al P.N.Ț.!

(T.R.jr.)

CONCURS

Premiu:

2 invitații pentru **4** persoane la Cercul Globus

Întrebare: Care este prima trupă din lume de acrobație la bară fixă?

- ☐ Stavarache
- ☐ Cârneanu
- ☐ Focul viu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 mai 2000**, data poștei

Concurs sponsorizat de Cercul Globus

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de **350.000 lei**

Întrebare: Care este titularul rubricii „Mașina de scris” din revista „Flacăra”?

- ☐ HORIA PĂTRAȘCU
- ☐ ALEX. ȘTEFĂNESCU
- ☐ REMUS ANDREI ION

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 mai 2000**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

Dacă proiectul de reformă al justiției se aprobă

Martorii vor fi protejați prin atribuirea unei identități false

Text: LILIANA PETRUȘ ■

Foto: ROMPRES și arhiva personală ■

Cazul Mihai Bucurenciu, cu al său presupus furt de 550.000 dolari, combinat cu sechestrare de persoane, maltratări și alte „specialități” ale lumii interlope, a readus în actualitate, pentru a nu știu câta oară, problema protecției martorilor. În timp ce dosarul cu pricina ține prima pagină a ziarelor, de o bună bucată de vreme, alertând, la vârf, instituțiile statului, martorii cheie sunt amenințați că vor plăti, chiar cu viața, dacă se hotărăsc să povestească ceea ce știu. De vreme ce niște infractori de drept comun își permit să joace pe degete Poliția și justiția, bazându-se pe intimidarea celor care ar putea declara adevărul, este clar că protecția martorilor trebuie legiferată și în România, în regim de urgență.

Potrivit informațiilor furnizate de Ministerul Justiției, ascultarea martorilor reprezintă una dintre marile probleme ale desfășurării actului de justiție, atât în procesele civile, cât și în cele penale. Sunt frecvente cazurile în care martorii refuză cooperarea, cu toate că sunt amendați sau citați cu mandat de aducere. Conform legislației în vigoare, refuzul de a depune mărturie ca atare, nu este incriminat și nu constituie infracțiune. Așa stând lucrurile, există sute de procese, unele dintre ele referitoare la infracțiuni extrem de grave, care nu pot fi soluționate, în absența depozițiilor cheie. Avocații susțin că refuzul martorilor are motivații diverse, mai mult sau mai puțin obiective. Unii nu vor să aibă de-a face cu justiția, „pur și simplu, alții nu acceptă să intre în conflict cu nici una dintre părți și, în fine, există chiar martori care doresc să protejeze acuzatul. De cele mai multe ori, însă, oamenii nu cooperează cu justiția pentru că se tem de consecințe. Nu puține sunt situațiile în care martorii au fost intimidați, amenințați și loviți, chiar dacă aceste fapte sunt considerate infracțiuni. Ca să existe și o pedeapsă, însă, infracțiunile trebuie dovedite. Și se ajunge iar la martori, care, mai ales în asemenea situații, păstrează o tăcere desăvârșită. De vreme ce legislația actuală nu protejează martorii, frica lor față de consecințele unei depoziții este perfect justificată. Martorul este ascultat în mod public, uneori este confruntat chiar cu acuzatul, deci i se cunosc identitatea și aspectul fizic, poate fi găsit oricând, dacă cineva se hotărăște să-l sancționeze pentru participarea la proces. Și, din păcate, în lumea în care se învârt asemenea personaje regulile sunt cu totul altele decât în lumea obișnuită, neavând nimic de-a face cu morala comună. Regulile lumii interlope impun, de multe ori, ca acela care a rupt tăcerea să fie sancționat.

Pentru a demonta frica de-a depune mărturie, în proiectul de Reformă a Justiției, pentru care ministerul de resort a cerut Guvernului, recent, să-și asume răspunderea, sunt

prevăzute, printre altele, măsuri speciale de protecție a martorilor. Amănunte despre acest subiect ne oferă dl **Flavius Baias**, secretar de stat în Ministerul Justiției.

ÎN SALA DE JUDECATĂ VOR APĂREA MĂRTURII FILMATE

– Domnule ministru, înțeleg că proiectul despre care vorbim își propune, în principal, protejarea identității martorului...

– În proiect se propune, în primul rând, introducerea unui articol, 86 indice 1, cu titlul marginal „Protecția datelor de identificare a martorului”. Potrivit articolului citat,

dacă există probe că, prin declararea identității reale a martorului sau a reședinței, ar fi periclitată viața sau siguranța martorului, acestuia i se poate permite să nu declare aceste date, atribuindu-i-se o altă identitate, sub care să apară în fața organului judiciar. Datele despre identitatea lui reală, care trebuie, totuși, într-un fel sau altul, consemnate, vor fi trecute într-un proces verbal și vor fi păstrate în plic sigilat, într-un loc special, în condiții de maximă siguranță.

– Dacă depune mărturie în sala de judecată, martorul este văzut, oricum, în carne și oase, chiar dacă nu i se știu numele și adresa...

– Există pentru această situație articolul 86 indice 2, sub denumirea marginală „Modalități specifice de ascultare a martorului”, care spune că judecătorul cu atribuții în cursul urmăririi penale sau, după caz, instanța, poate admite ca martorul să fie ascultat fără a fi prezent în sala de judecată, prin intermediul unor mijloace tehnice, de genul rețea de televiziune, cu imaginea și vocea distorsionate, astfel încât să nu poată fi recunoscut. Bineînțeles, acest procedeu se poate aplica numai în măsura în care organele de urmărire penală au la dispoziție mijloacele tehnice corespunzătoare. N-am descoperit noi nici roata și nici America, dimpotrivă, aceste lucruri sunt cunoscute și utilizate, demult, în lume, noi trebuie doar să le adaptăm la situația din România.

– Dacă tot am ajuns aici, care este sursa de inspirație pentru acest proiect?

– Au fost avute în vedere în special reglementările din codurile de procedură penală europene: francez, italian... Este adevărat, nu ajungem la sistemul spectaculos din S.U.A., ne păstrăm în limitele realității noastre.

– Ce se întâmplă când un membru al unei bande, să zicem, se hotărăște să depună mărturie împotriva colegilor lui?

– Protecția este aceeași ca și pentru orice martor, dacă nu cumva cel în cauză a săvârșit, deja, fapte penale. Simpla asociere

În vederea săvârșirii de infracțiuni constituie o infracțiune de sine stătătoare. Dacă presupunem că nu s-a ajuns până acolo, martorul beneficiază de măsurile de protecție deja amintite și așa mai adăuga încă una, respectiv articolul 86 indice 5, care are denumirea marginală de „Protejarea deplasării martorului” și spune că judecătorul cu atribuții de urmărire penală, la cererea procurorului, sau, după caz, instanța de judecată, poate dispune organelor poliției să supravegheze domiciliul martorului, să-l însoțească la sediul Parchetului sau al Instanței și înapoi la reședință, în perioada în care este ascultat.

– Există prevederi speciale pentru martorul care a săvârșit și el o faptă penală, dar declarația lui este foarte importantă într-o cauză? Se poate negocia asupra reducerii pedepsei? Se poate ajunge la un compromis?

– În ceea ce mă privește, personal, așa fi fost de acord ca, în acest caz, să se adopte o soluție de care noi avem cunoștință mai mult din literatură și cinematografie, și anume aceea a compromisului, cum ați numit-o dvs., a negocierii asupra răspunderii penale, între cel care se hotărăște să mărturisească și organul de urmărire penală. Din păcate, așa zice, pentru că opinia mea am spus-o, deja, o asemenea posibilitate este oarecum în contradicție cu principiile care guvernează întregul nostru sistem de drept penal, în care răspunderea penală nu poate fi negociată. Drept urmare, nu a fost posibilă o asemenea soluție, pe care chiar dv. ați sugerat-o. În sis-

temul nostru de drept penal, dacă unul dintre participanții la săvârșirea infracțiunii mărturisește și cooperează, poate beneficia de un singur avantaj, ca să-i spun așa, respectiv acordarea de circumstanțe atenuante, atunci când se stabilește răspunderea penală și pedeapsa. De negociat nu se poate negocia.

– Nu există excepții nici măcar în cauzele foarte importante, de interes național, să zicem?

– Nu există excepții!

Chiar dacă rămâne departe de spectaculosul sistem american, de pildă, în care unui martor foarte important i se schimbă fizionomia, identitatea și locuința, asigurându-i-se mijloace de subsistență până la adânci bătrâneți, Programul de protecție a martorilor din România poate îmbunătăți actul de justiție, în

măsura în care vor exista și mijloacele necesare pentru aplicarea măsurilor în cauză. O dată cu instituirea protecției, se va vedea mult mai clar și dacă martorilor le este frică, într-adevăr, de consecințele unei declarații sau dacă nu cumva se tem chiar de justiția românească.

PAULA IACOB – AVOCAT

„Pe vremea când mi-am început eu profesia, prevederile Codului de procedură civilă și ale Codului de procedură penală erau suficiente pentru a reglementa statutul martorilor. Astăzi, însă, când societatea românească este sufocată de violență, se impun măsuri speciale pentru protejarea oamenilor care, spunând adevărul, supără foarte tare pe cineva și pot avea repercusiuni dintre cele mai grave. Am numeroase procese în care victimele nu-și pot convinge nici măcar rudele sau vecinii să depună mărturie pentru că se tem, pur și simplu, de agresor. Mă izbesc foarte des de această problemă, de la Tribunalul Militar, în dosarele cu substrat politic, până la procesele de delapidare sau partaj. Faptul că formațiunile mafioate, în care au intrat tot felul de oameni fără Dumnezeu, se înmulțesc văzând cu ochii și nu se dau înapoi de la nimic pentru a împiedica instanțele să apere adevărul cred că ar trebui să urgenteze instituirea protecției martorilor și în România.”

DACĂ TOT TREBUIE SĂ TE SUPUI LEGII (O.U.G. 28/1999), MĂCAR ALEGE CE-I MAI BUN !

Aviz nr. 0005/16.11.1999
0006/16.11.1999
0007/16.11.1999

**CASE DE MARCAT
FISCALE**

**SOLUTII ÎNTEGRATE
DE GESTIUNE**

Sapel

Bd. Dimitrie Pompei nr. 8
sector 2
București
Tel: 01 242 09 75, 230 25 81
01 230 25 82, 230 25 83
Fax: 01 242 09 80
E-mail: eutron@art.ro

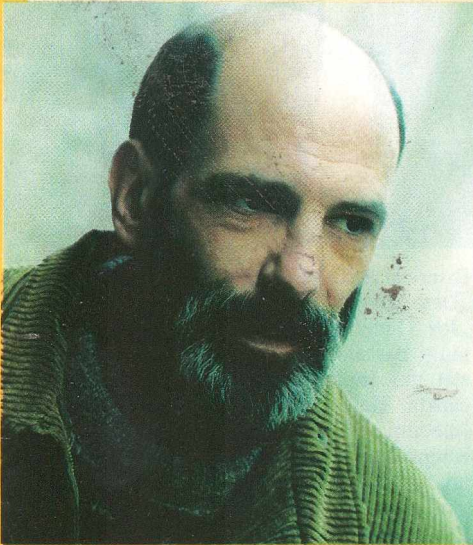
**EUTRON INVEST
ROMANIA**

Str. Gh. Manu nr. 3
sector 1
București
Tel: 01 310 34 47, 310 34 48
093 20 20 11
Fax: 01 310 34 49
E-mail: eutron@art.ro

Dezvăluirile lui Marian Mierlă:

„În martie 1989 am organizat o rețea care trebuia să-l dea jos pe Ceaușescu”

UN MISTERIOS ADRIAN

– Ce se întâmpla cu dv. înainte de 1989? Cu ce vă ocupați?

– Eram paznic la Muzeul Național de Artă și student la filologie, la fără frecvență. Ca majoritatea tinerilor de atunci resimțeam din plin presiunea și mizeria la care eram supuși de regim. Căutam cu disperare o ieșire, o cale de evadare din „sistem”. În 1985 am început să frecventez cenaclul literar „Universitas” sperând că voi găsi oameni curajoși care să încerce să spună lucrurilor pe nume. Acolo însă nu se întâmpla nimic din ceea ce credeam. Cam din perioada aia mă decisesem să lupt contra sistemului, dar nu știam cum. În plus eram timorat de povestirile tatălui meu despre anii '50, despre colegi dispăruți peste noapte, arestări, canal...

– Ce alte căi ați mai încercat?

– Ce o să vă spun în continuare s-ar putea să pară S.F. pur, dar așa mi s-a întâmplat. La facultate, în medii literare, peste tot încercam să găsesc ceva. Aveam un fel de nevroză vizavi de sistem. Culmea e că la muzeu mă numiseră din oficiu secretar adjunct la UTC. Voiau să mă facă și membru PCR, dar am reușit să mă eschivez. Simțeam că trebuie să se întâmple ceva. La muzeu întâlneam tot felul de lume, de la intelectuali de marcă la nevrotici. Unii dintre ei doar simulau nebunia ca să poată vorbi împotriva regimului. Între toate aceste personaje care-mi deveniseră familiare a apărut și un ins care se recomanda Adrian. Despre el voi povesti imediat. Eu încercasem să iau legătura cu foști membri PNT în vederea unor acțiuni de rezistență. La cafeneaua Uniunii Scriitorilor cineva mi l-a arătat pe Nicu Carandino, fost director al „Dreptății”, lider al PNT și apropiat al lui Maniu. Era în vara lui 1988. M-am dus la masa lui Carandino, m-am prezentat și l-am întrebat franc unde pot să fac ceva împotriva sistemului. Bietul Carandino ori a crezut că sunt beat, ori că sunt un om al Securității pus să-l provoace. A schimbat vorba și mi-a dat o carte de critică de teatru cu autograf. Revvenind la Adrian, acesta a început să discute cu mine despre artă și despre cărți. După câțva timp, la începutul lui 1989, m-a invitat la o bere. La bere, la un moment dat m-a întrebat dacă vreau să fac ceva concret împotriva lui Ceaușescu. Am avut o reacție normală, l-am întrebat dacă nu e securist. Mi-a spus că asta nu are importanță și, culmea, mi-a spus că știa de discuția mea cu dl Carandino! Mi-a spus că nu am de unde să știu cine e în realitate, dar dacă vreau să lupt contra sistemului pot colabora cu el. Eu am acceptat.

– Când se întâmpla asta?

– În martie 1989. Adrian a vorbit cu mine

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și ROMPRES ■

la persoana I plural. Mi-a spus: „Noi știm că ești gata să treci la fapte, gândește-te bine dacă vrei să te implici, dă-ne răspunsul în câteva zile”. Nu am aflat clar niciodată cine au fost acești „noi”. Peste câteva zile m-a căutat la muzeu și i-am acceptat oferta. Mi-a spus atunci: „Dacă lucrurile merg prost, cel mai bine ar fi să mori repede și fără chinuri.” La a doua întâlnire mi-a spus să aștept indicații și să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce fel de om era Adrian?

– Părea un tip cultivat. Avea multe cunoștințe despre artă, literatură, film. Din ce mi-a zis am dedus că ieșise din țară fiindcă știa multe despre muzee celebre. Era jovial și tonic. Pe mine situația mă făcea depresiv, el părea optimist. Avea cam 36–37 de ani, inspira încredere și, culmea, reușea să-mi dea o senzație de protecție. Mi-a spus după câteva întâlniri să încerc să organizez o rețea de oameni la fel de decisi ca și mine. Sistematic a început să apară la muzeu. Îmi dădea de fiecare dată niște coli tipărite cu litere aldine, un fel de manual-foileton despre cum să-mi organizez rețeaua. Eram învățat, ca să spun așa, să organizez o rețea cu noduri, ai cărei membri să nu se știe între ei. Era o structură labirintică având grupucule de 3–4 oameni, dintre care numai unul mă cunoștea. Mai era și o altă formă de organizare: grupuri de 5 oameni dintre care 4 nu mă cunoșteau, îl cunoșteau pe cel de-al 5-lea, care cunoștea o altă persoană, care la rândul ei nu îi cunoștea pe ceilalți patru, dar care îmi dădea mie vești despre ce se întâmpla în grup. Eu nu am reușit să lucrez după această rețetă. Totuși, cu ajutorul unor prieteni, am creat două grupuri, la Arte și în Politehnică. Una dintre hărțile lui Adrian mă învăța ce să fac dacă aș fi arestat. Am fost învățat să arunc Securității povești alambicate pe care să le rețin în amănunt, să nu-mi schimb depoziția decât după ce i-am făcut să piardă mult timp. Trebuia să torn, să dau nume, dar numele cât mai multor oameni nevinovați. Adrian mi-a spus că așa aș putea intoxica Securitatea, aș fi tras de timp atâta vreme cât ei făceau verificări și le-aș fi blocat cu falsurile mele un număr mare de ofițeri, pe drumuri moarte. Trebuia să le dau senzația că aș fi colaborat intoxicându-i și încercând să evit tortura fizică. Mi-a mai specificat că „timpul de la potențiala tă arestare până la căderea lui Ceaușescu va fi scurt, dacă tragi de timp scapi”. Eu speram să se întâmple ceva în preajma Congresului PCR. Adrian, din contră, mi-a recomandat atunci să stau cuminte, ba chiar să par un

În 1990, la începutul anului, Marian Mierlă era unul dintre cei mai cunoscuți oameni din țară. Ajuns, pe valul mișcărilor de stradă, membru al CFSN, el a fost unul dintre primii oameni care l-au contestat pe Ion Iliescu. Devenit membru PNTCD, a observat cum în nou înființatul partid încearcă unii să fure, alții să se čocoate cât mai sus. Despre perioada 1989–1990, perioadă nebuloasă atât în istoria personală a lui Marian Mierlă, cât și în cea a României, am avut o discuție îndelungă. Vom regăsi noi date despre „teoria complotului”, episodul ajutorului sovietic, pasiunea pentru astrologie a lui Voican sau despre debarcarea lui Dumitru Mazilu din 12 ianuarie 1990. Scârbit, la sfârșitul lui 1990, Marian Mierlă s-a retras din PNTCD. S-a însurat și-a luat un câine și a devenit cadru universitar la catedra de limbi străine la ASE.

În acest număr al revistei vom publica prima parte a unui amplu interviu, o primă parte în care povestirile lui Marian Mierlă se opresc la momentul 21 decembrie 1989. Despre alte episoade senzaționale – ale unei istorii încă neelucidate petrecute după această dată – veți putea citi în numărul următor al revistei.

UTC-ist loial. În timpul congresului, ținut lângă muzeu, în Sala Mare a Palatului măsurile de securitate au fost mai drastice. Tot în acea perioadă am auzit prima oară și de Iliescu, culmea de la un amic de-al meu care, la rândul lui, auzise de la Virgil Măgureanu pe care-l cunoștea că Iliescu poate fi un potențial succesor al lui Ceaușescu...

– Când l-ați văzut ultima oară pe Adrian?

– Pe la începutul lunii decembrie 1989. M-a surprins că mi-a spus: „Gata, a venit momentul!”. M-a întrebat câți oameni am, i-am spus că pot conta cam pe 28 de oameni. Eu credeam că sunt puțini, el s-a mirat că sunt mulți. Mi-a spus să-i pregătesc pentru seara de 24 decembrie, să începem de Crăciun. Mi-a mai zis să-i plasez în puncte aglomerate, pe lângă Patriarhie, să lanseze lozinci și să agite lumea. Urma să ne mai întâlnim încă o dată, tot la muzeu, ocazie cu care el trebuia să-mi spună mai multe amănunte, inclusiv numărul și adresa unei unități militare de unde vom primi arme. După spusele lui Adrian, în seara de 24 decembrie trebuiau să pornească simultan mișcări în mai multe orașe din țară. Era vorba despre București, Timișoara, Cluj, Sibiu, Iași, orașe în care chiar s-a întâmplat mai târziu ceva. În versiunea lui Adrian, armata trebuia să-l dea jos pe Ceaușescu. Noi provocam mulțimea, Ceaușescu ar fi scos armata pe stradă, i-ar fi dat muniție de război, iar aceasta l-ar fi răsturnat pe dictator.

– Asta sună ca varianta căpitanului de marină Radu Nicolae, care a declarat că existau două grupări anticeaușiste, una militară și una civilă...

– Seamănă, dar eu nu am citit în amănunt ce a spus căpitanul Radu. L-am întrebat pe Adrian dacă putem striga și lozinci anticomuniste pe lângă cele anticeaușiste și mi-a zis că da. Mi-a mai explicat și că, pentru a speria și a doborî regimul, ajung și câteva mii de oameni care să acționeze, lucru care s-a dovedit pe 21–22 decembrie. Culmea e că de la această întâlnire nu l-am mai văzut. Semnalul de acțiune către grupurile mele nu a mai venit. De atunci nu mai știu ce s-a întâmplat cu acel om, dacă mai trăiește sau nu. L-am așteptat zile în șir, dar nu a mai apărut.

– Nu v-ați gândit la el când ați aflat de Timișoara?

– Ba da, dar nu am primit nici un semn. După ce am ascultat la „Vocea Americii” și la „Europa Liberă” ce se întâmplă la Timișoara, am mers la prietenul meu Mircea Spătaru, sculptorul care se ocupase de nucleul de la Arte. El, la rândul lui, a încercat să ia legătura cu restul, pe care-i știa doar el. Mircea Spătaru nu e una și aceeași persoană cu actualul rector de la Arte. Țin minte că erau implicați și Octavian Mihaescu, un prozator care a emigrat în Germania, și Bebe Constantinescu, care era fiul directorului unei întreprinderi din Buzău. La un moment dat am fost chemați la Ion, un student la pictură, pe motiv că ar fi apărut Adrian. Am ajuns într-o mansardă de pe strada Polonă, unde am dat peste mai mulți oameni dintre cei care frecventau cursurile de istoria religiilor ale lui Ioan Alexandru. Asta se întâmpla pe 18 decembrie, era multă miliție pe străzi. Noi ne-am prefăcut că suntem beți,

TVR, 22 decembrie 1989, Marian Mierlă nimerit întâmplător printre complotiști

aveam și un câine setter și ne puteam justifica prin faptul că am fost la un chef și după aia am scos câinele la plimbare. Așa am ajuns la Ion, nu ne-a întrebat nimeni nimic. Acolo erau 12–14 persoane. A fost o coincidență stranie. Șeful lor era un alt Adrian, pe care după revoluție l-am văzut în compania Doinei Băscă. Mai funcționa un grup de rezistență și în rândurile cursanților lui Ioan Alexandru, iar Ion era membru în ambele. El crezuse probabil că e vorba de un singur grup unitar. Pe mine această interferență de grupuri m-a speriat, inițial am crezut că e o cursă. Cei de la Ioan Alexandru aveau alte planuri, voiau să scriem o scrisoare de protest și să o difuzăm prin „Europa Liberă”. Am considerat momentul depășit. Octavian Mihaescu s-a oferit să fie kamikadze, să forțeze intrarea în Ambasada Americană cu scrisoarea. Până la urmă nu s-a materializat nimic, am plecat spre casele noastre în grupuri mici.

21 DECEMBRIE

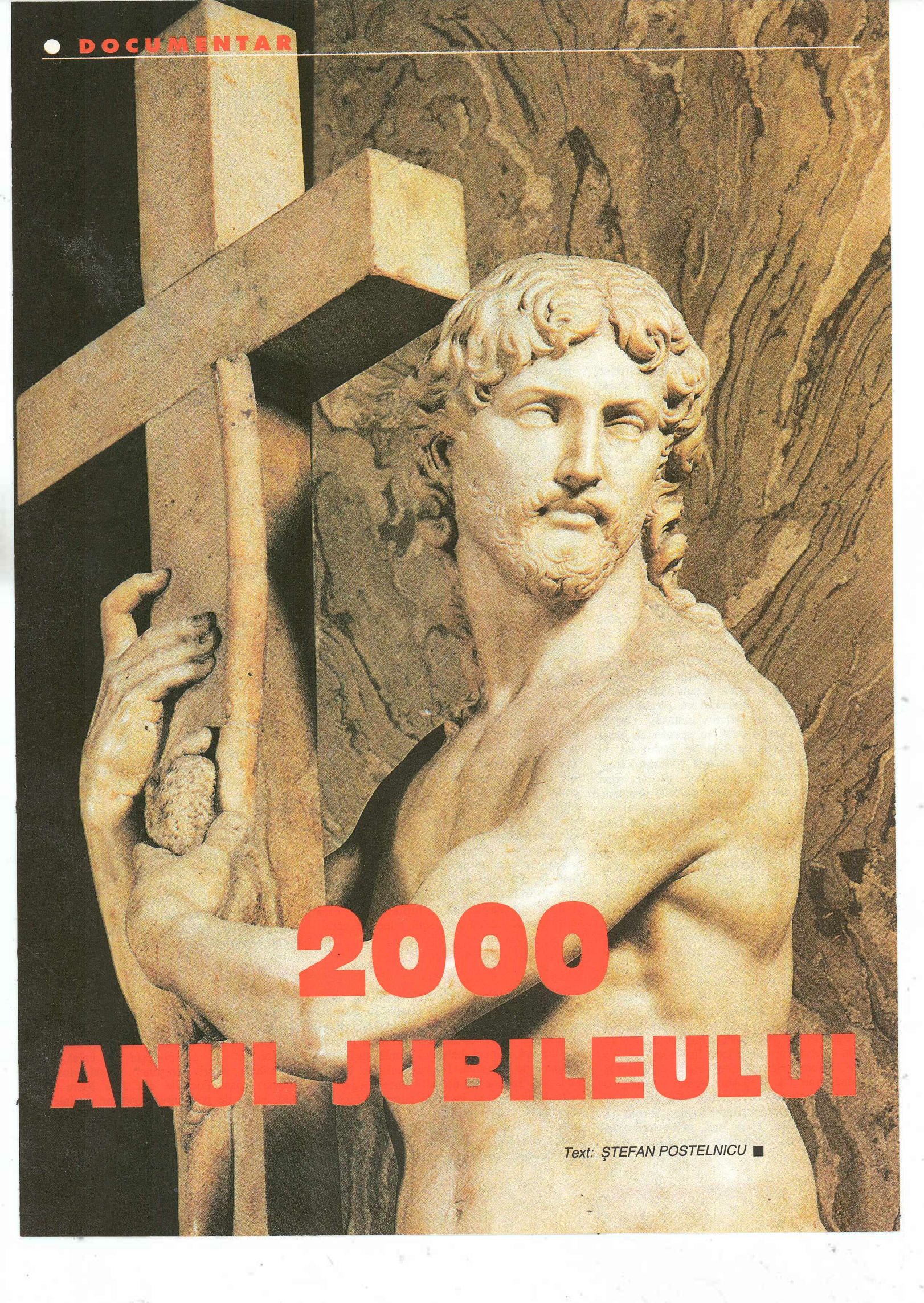
– V-ați reîntâlnit pe 21 decembrie?

– Evenimentele ne-au luat-o înainte. Eu tot mai așteptam semnalul de la primul Adrian. Pe 21 decembrie, în timp ce mergeam la serviciu, am văzut coloanele de oameni mobilizați de activiști cu portretele lui Ceaușescu. M-am gândit să-i chem pe prietenii mei și să încercăm ceva, dar timpul ne-a luat-o înainte. În dreptul Hotelului București am văzut ceva ciudat: un grup de câteva zeci de oameni, tăcuți, care nu strigau nimic, dar voiau să intre în piață. Milițienii nu-i lăsau, le spuneau: „Nu sunteți în cadru organizat, tovarăși!” Acolo am întâlnit și un grup de studenți pe care-i știam decizi să facă ceva, conduși de un profesor de filosofie din Politehnică, Ovidiu Caraieni. M-am dus să-mi sun oamenii din grupul meu la un telefon de lângă Piața Amzei. Imediat după ce am sunat am auzit o pocnitură și apoi rumoare. Am văzut oameni fugind dinspre palat. Inițial am crezut că l-au împușcat pe Ceaușescu, apoi mi-am dat seama că doar s-a spart mitingul. Mai multe sute de oameni fugeau înspăimântați. Mulți s-au călcat în picioare. Un om cu accent de bănațean striga să nu fugim că e momentul să-l dăm jos pe Ceaușescu. Pe la

Biserica Albă se formase un grup care cânta „Deșteaptă-te române”. Un alt grup striga „Jos Guvernul!”. La Hotel București în față mulți oameni strigau „Jos tiranul!”. Acolo am stat mai mult. Am vrut să facem o horă, să cântăm Hora Unirii. Atunci, milițienii au fost înlocuiți cu un pluton de militari complet echipați de luptă. S-a auzit comanda ofițerului lor să bage glonț pe țevă. Am crezut că vor doar să ne impresioneze, dar chiar au tras. Eram cu spatele la ei când am auzit detonăturile. Știam de la bunicul meu, rănit pe front, că în primul moment după ce ești împușcat nu simți durere. Am crezut că m-au rănit și am luat-o la goană. Eram convins că o să cad pe asfalt. Lângă colțul hotelului m-am împiedicat și am căzut fiind convins că sunt rănit de un glonț. Din niște dubițe și Aro săreau scutieri care pocneau lumea la întâmplare. Am strigat că sunt rănit și niște oameni m-au luat pe sus. După ce m-au scos din zona cu scutieri, m-au cercetat și mi-au spus: „N-ai nimic, dom’le, ești doar speriat”. Am văzut o cunoștință, pe Dacia Mutulescu, care îi înjura neaoș pe scutieri și se trântise pe caldarâm spunând că ea nu pleacă, cu toate că era la mare distanță de ei. Am plecat la prietenul meu Mircea Spătaru. Eram așa de disperat că vroiam să trecem în U.R.S.S. pe la Galați și să cerem azil politic. Am mers într-o cantină studentescă la Podul Izvor. Era liniște, cantina era plină. La un moment dat un băiat a răcnit „Hai cu toții la Universitate, a început!” Toți au pus jos tacâmurile și au plecat. Pe la 12.30, pe Mircea l-au udat pompierii. Am mers la el în Piața Rosetti de unde soacra lui pur și simplu nu l-a mai lăsat să plece. Am stat la el să bea un ceai și la un moment dat am auzit că se trăgea. Am ieșit și am văzut oameni fugind urmăriți de soldați care trăgeau la rândul lor însoțiți de un pluton de scutieri. În urma lor niște civili cu răngi spărgeau toate vitrinele pe care fuseseră scrise lozinci anticeaușiste. Un tanc mergând în plină viteză trăgea rafale de mitralieră.

Am văzut apoi soldați devalizând tutungeria din Piața Rosetti. După ce i-au spart vitrina au plecat de acolo cu toate box-urile de țigări găsite. Probabil s-ar fi spus că revoluționarii jefuiau. Am rămas peste noapte la Mircea.

● DOCUMENTAR

A full-page photograph of a marble statue of Christ on the cross. The statue is shown from the waist up, with its head tilted slightly to the right. It has curly hair and a beard. The hands are visible, gripping the wooden cross. The background is a textured, brownish-gold surface.

2000 ANUL JUBILEULUI

Text: ȘTEFAN POSTELNICU ■

Cele două mari Biserici tradiționale, Ortodoxă și Romano-Catolică, se pregătesc să încheie două milenii de glorioasă și, deseori, zbuciumată istorie, afirmând cu acest prilej actualitatea și universalitatea mesajului creștin pentru mileniul ce va urma. Întreaga încărcătură simbolică a acestui an este concentrată de cea mai importantă sărbătoare a creștinilor de pretutindeni: Sfintele Paști.

FOLCLORUL ROMÂNESC ȘI SĂRBĂTORILE

Cei mai vârstnici dintre noi își amintesc, cu siguranță, de obiceiurile legate de Postul Mare și de Paște. Pentru țăranul român, a cărui viață era guvernată de principii destul de stricte, marilor sărbători bisericești li se asociau datini ale căror semnificații nu ne mai sunt familiare astfel încât acestea ne pot părea ciudățenii ori simple superstiții. Pentru lumea satului însă, Biserica avea un rol extrem de important și momentele sărbătorești trebuiau marcate așa cum se cuvine, conform mentalității colectivităților respective și învățăturilor sfinte. O serie întreagă de obiceiuri extrem de pitorești pentru omul modern, dar cu o semnificație gravă pentru țăranul român iese la iveală dacă ne oprim asupra acestei lumi ale cărei repere erau atât de bine ancorate în sacralitate. Doamna Sabina Ispas, director al Institutului de Etnografie și Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române, ne-a precizat că perioada Postului Mare și a Sfintelor Paști constituia pentru țăranul român o concentrare foarte mare de gesturi și obiceiuri cu caracter ritual (pe o perioadă relativ extinsă). Despre sărbătoarea Bunei-Vestiri se spunea că arată cum va fi timpul în ziua de Paște; tot de acest praznic se lega legenda conform căreia ereticele se transformă în cuc și din acest moment va cânta necontenit până la Sânziene sau Sânpetru. Primul cântec al cucului nu trebuia să prindă pe nimeni nemâncat, fără bani ori supărat pentru că așa îi va fi mers întregul an. În Bucovina și Transilvania ziua de Buna-Vestire era recomandată pentru îndeplinirea ritualului de tămâiere a grădinilor, livezilor, animalelor, vitelor și uneltelor agricole. De Florii, băieții culeg ramuri de salcie – despre care se credea că a fost binecuvântată de Maica Domnului să nu ardă – pentru a fi duse la biserică și sfințite, amintind de ramurile de finic pe care iudeii le purtau în mâini la Intrarea Domnului în Ierusalim. După sfințirea lor, ramurile sunt împărțite participanților la slujbă; în trecut se credea că salcia are efecte terapeutice, fiind folosită în tratamentele tradiționale împotriva afecțiunilor aparatului respirator. Împietite în cununi, crenguțele sfințite erau agățate la icoană sau la streșina casei pentru a îndepărta grindina și furtunile. De asemenea, se credea că salcia sfințită aduce succes în negoțul cu vite. Cele mai multe obiceiuri sunt legate de Săptămâna Mare. Joia Mare

este termenul până la care femeile trebuie să fi pregătit cămășile noi de Paște. În Bucovina și în Moldova, începând cu această dată femeile nu mai lucrează în nici una dintre joile de până la Înălțare. Ele se feresc mai ales să toarcă lână sau să coasă, altfel gestul lor va atrage grindină sau secetă asupra semănăturilor și livezilor. De Joia Mare se leagă obiceiul de a împleti câte o cunună pentru fiecare membru al familiei; coronița este aruncată peste acoperișul casei și felul în care ea se veștejește arată cine va muri în decursul anului. Tot aceasta este și vremea în care, după credința populară, se produce „nunta urzicilor”, înflorirea lor, ceea ce înseamnă că nu mai sunt bune de gătit.

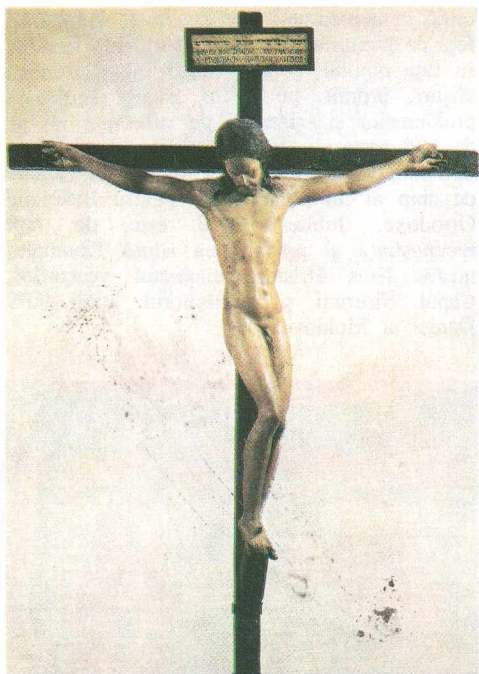
OUĂLE ROȘII, PASCA, VINUL ȘI MIELUL

Înroșirea ouălor este, fără îndoială, unul dintre obiceiurile cele mai răspândite care se leagă de această zi. În Muntenia există credința că ouăle de la Joia Mare îngropate în arătură asigură belșugul semănăturilor și le apără de grindină. La românii din Macedonia se întâlnește un alt obicei legat de ouăle roșii: furtuna poate fi curmată dacă se pune unul dintre acestea la streșina casei peste o pirostrie întoarsă. Doamna Sabina Ispas consideră că obiceiul roșirii ouălor este legat de ouăle galbene prezente în alimentația

rituală iudaică. Alături de acestea, în coșul care este dus la Biserica de Paști, se află vin roșu (simbol al Jertfei), pască, pește. Obiceiul de a pregăti pasca sub formă de cozonac este de dată relativ recentă. Sacrificarea mielului este o altă moștenire provenită din Vechiul Testament, a cărei valoare a fost adaptată tradiției creștine. Creștinismul ortodox și, într-un cu totul alt context, mahomedanismul sunt singurele religii care conservă acest sacrificiu animalier (acesta nu se mai produce la romano-catolici și la mozaici). Se pare că obiceiul de a consuma mielul împreună cu verdețuri este tot o moștenire preluată din textul vechi-testamentar întrucât evreii primiseră la Ieșirea din Egipt porunca de a-l consuma împreună cu ierburi amare.

FOCURILE ȘI POMENIREA MORȚILOR

„Începutul Postului este marcat de ritualul aprinderii focurilor, purtătoare ale simbolului luminii, Dumnezeu-lumină, care urmează a-l călăuzi pe cel ce postește în calea spre dobândirea trăirii creștine”, arată doamna Sabina Ispas. Focurile din Joia Mare sunt însă legate de pomenirea morților. Înainte de răsăritul soarelui, se făcea în curte un foc în amintirea celor decedați din neam. În Muntenia exista credința că sufletele celor răposați adastă pe lângă case până în

NOUL MILENIU SUB SEMNUL COMUNIUNII ȘI IUBIRII

Crăciunul anului 1999 a însemnat inaugurarea oficială de către Biserica Romano-Catolică a Marelui Jubileu prin deschiderea simbolică a Porții Cetății Sfinte. Istoria acestui tip de celebrare își trage rădăcinile din Vechiul Testament. Pentru evrei, jubileul se sărbătorea o dată la 50 de ani prin anularea datoriilor contractate în acest răstimp. Biserica Romano-Catolică a preluat această tradiție în momentul în care Papa Bonifaciu al VIII-lea a decretat anul 1300 drept an al iertării. Se estimează că pe toată durata jubileului 2000 numărul pelerinilor sosiți la Roma va depăși cifra de 30 de milioane. Pentru toți credincioșii romano-catolici sfârșitul acestui mileniu reprezintă un reînnoit interes pentru Hristos și Biserica Sa, Evanghelia fiind percepută drept „cuvânt de viață și de speranță” pentru viitorul omenirii. Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea readuce în atenția lumii întregi mesajul esențial al creștinismului; subiectul Marelui Jubileu al Anului 2000 constă în sublinierea semnificațiilor legate de Întruparea Domnului și de opera Sa de Răscumpărare. Născut la Wadowice pe data de 18 mai 1920, viitorul papă, Karol Wojtyła, intră în rândul clerului în 1946 pentru ca în 1956 să fie numit profesor al Universității din Lublin. În 1963 devine arhiepiscop și, curând după aceasta, membru al Consiliului Cardinalilor. Mesajul său aducător de speranță și credință se impune întregii lumi catolice o dată cu 1978 când este ales papă. Ioan Paul al II-lea, „slujitor al slujitorilor lui Dumnezeu”, arată că anul 2000 stă sub semnul semnificațiilor euharistice: „în sacramentul Euharistiei, Mântuitorul, întrupat în sânul Mariei acum douăzeci de secole, continuă să se ofere omenirii ca izvor de viață dumnezeiască spre preamărirea Sfintei Treimi, de la care vine totul și spre care se îndreaptă totul în lume și în istorie”. Drept urmare a celor afirmate, s-a hotărât ca Roma, centrul întregii vieți a Bisericii Romano-Catolice, să fie gazda Congresului Euharistic Internațional care se va desfășura între 18-25 iunie. Roma este locul în care apostolii Petru și Paul au dat mărturia supremă a dragostei lor pentru Hristos și Biserică. „Exemplul lor, precum și puterea simbolică a deschiderii porții sfinte îi cheamă pe credincioși la o reînnoită intrare în misterul lui Hristos și al Bisericii, pentru a începe cu un suflet nou parcursul în cel de-al treilea mileniu”, se arată într-un document semnat de către Vicariatul din Roma. Aici vor fi primiți pelerinii din întreaga lume sosiți pe durata anului jubiliar, aceștia având posibilitatea de a se împărtăși din bogăția tradiției

romano-catolice al cărei simbol este Cetatea Eternă.

ANUL INDULGENȚEI

În documentul de declarare a jubileului anului 2000 este subliniat rolul crucial al iertării, expresia acesteia fiind indulgența. Toți romano-catolicii pot beneficia pe durata jubileului de darul indulgenței conform unor norme stabilite de către Penitențiarul Apostolic. Conform acestor dispoziții se consideră că indulgența Jubileului poate fi primită la Roma, în Țara Sfântă (la biserica „Sfântului Mormânt” din Ierusalim, la cea a „Nașterii Domnului” din Betleem sau la cea închinată „Bunei-Vestiri” din Nazaret) sau în alte circumscripții bisericești. În privința Romei, pelerinii se vor orienta către bazilica „Sfântul Petru” din Vatican, arhiepiscopala „Sfântul Mântuitor” din Lateran, catedralele „Sfânta Maria cea Mare”, „Sfântul Paul”, „Sfânta Cruce de la Ierusalim”, „Sfântul Laurențiu”, sanctuarul „Madona Divinei Iubiri” sau catacombele creștine. Indulgența poate fi obținută și de către cei care se vor dedica acțiunilor de caritate (vizitarea bolnavilor, deținuților, persoanelor în vârstă sau cu handicap). Pentru teologii romano-catolici, importanța indulgențelor acordate cu prilejul jubileului constă în „netezirea căii celui care vrea să reînceapă iubirea sa cu Dumnezeu. Se pot «arde

sâmbăta de dinainte de Rusalii. În jurul focului erau așezate scaune peste care se așterneau velințe după care se turna apă împrejur și se tămăia; sufletele veneau pentru a se încălzi și pentru a-și potoli setea. În aceeași zi se făcea o turtă crestată pe margini care era dată celui ce s-a sculat cel mai devreme pentru a face focul. Fiecare femeie sau fată trebuia să aducă două găleți cu apă care se vărsa pe iarbă, parte pentru mort și parte pentru ca anul să fie mănos. O dată cu Joia Mare se săvârșește ultima pomenire a morților la Biserică, la parastasul ce urmează liturghiei. Femeile tămăduiesc curtea, apoi se duc la cimitir și la fiecare mormânt se aprind un foc și lumânări, iar pentru răposații din neam care nu mai sunt știuți (în general cei care depășesc a treia generație) se aprinde la marginea cimitirului așa-numitul foc de obște. În acest timp se săvârșește o bocire rituală. În seara acestei zile, când se ocolesc biserica, femeile lipesc lumânări pe crucile mormintelor. Fetele mari obișnuiesc să fure aceste lumânări pentru ca acela pe care îl iubesc „să se lipească de ele precum ceara” (Simion Florea Marian – „Sărbătorile la români”). În Vinerea Mare – numită și seacă datorită postului negru recomandat pentru această zi – credincioșii se străduiesc să ajungă acasă cu lumânările de la prohod aprinse ceea ce ar constitui un semn bun pentru restul anului. Este vremea ca bătrânii să se strângă la priveghi în biserică închipuind astfel pe soldații ce au străjuit mormântul Domnului până la momentul Învierii. „Apreciam că cele șapte săptămâni de post riguros vegetarian, așa cum este el reglementat în confesiunea ortodoxă, ce urmează lăsatului sec de brânză/lapte materializează strădania omului de a se apropia de Dumnezeu”, consideră doamna Sabina Ispas. Diversitatea de obiceiuri legate de perioada de post și de Sfintele Paști indică devoțiunea comunității tradiționale românești față de semnificația acestei sărbători. Postul Paștelui este trăit cu intensitatea și dramatismul caracteristice întregii lumi creștine în așteptarea momentului culminant în care lumina Învierii cuprinde întreaga creație.

păcatul» și arunca la spate lucrurile de mai înainte. Se poate reporni pentru un nou timp de har, care pregătește și anticipă eliberarea definitivă. Se poate înainta împreună spre «un cer nou și un pământ nou»...» (Enrico Dal Covolo, președinte-decan la Pontificium Institutum Altioris Latinitatis). Întreaga Biserică Romano-Catolică s-a pregătit îndelung pentru celebrarea jubileului. O intensă mediatizare menită să asigure participarea tuturor membrilor comunităților romano-catolice a fost declanșată cu mult înainte de intrarea în anul jubileului. Suntem așadar martorii unui eveniment de o excepțională importanță reamintind chemarea mai veche lansată de către Papa Ioan Paul al II-lea: „Este urgentă o mare rugăciune pentru viață, care să străbată lumea întreagă”.

LUMINA VINDE LA SFÂNTUL MORMÂNT

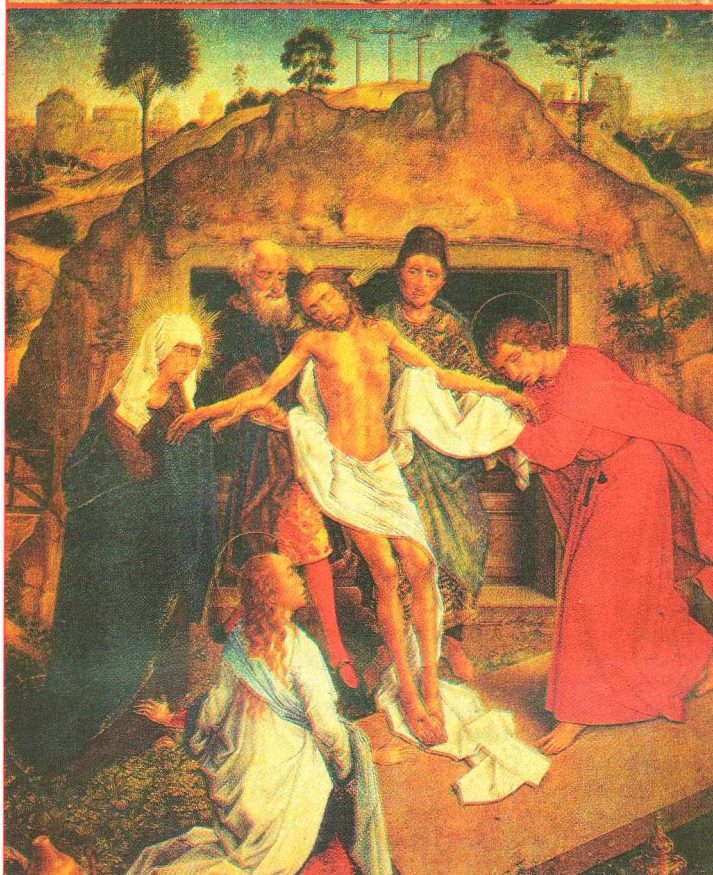
Unul dintre misterele legate de celebrarea Învierii rămâne apariția luminii la Sfântul Mormânt. Relatările legate de acest miracol anual ce vine a confirma realitatea mântuirii i-a impresionat pe creștinii din toate timpurile sosiți în Țara Sfântă. Călugări și simpli credincioși merg în pelerinaj la Ierusalim nu numai pentru a trăi bucuria de a se afla în locul în care istoria sacră a mântuirii a atins punctul său culminant, ci și pentru a se întoarce cu lumină de la Sfântul Mormânt. De altfel, nu numai de Sfintele Paști, locul acesta este unul dintre punctele obligatorii în itinerariul creștinilor ce vizitează Israelul alături de altele câteva: Biserica Nașterii lui Iisus, Drumul Crucii, Biserica Bunei-Vestiri din Nazaret etc. Toți cei care au văzut lumina de la Sfântul Mormânt redau în general cam aceleași impresii, fie că vorbim de relatările contemporanilor noștri sau de cele ale unor pelerini care au consemnat în scris ceea ce, fără exagerare, poate fi numită experiența vieții lor. Senzația inițială pare a fi aceea a unei imense concentrări luminoase în atmosferă, dublată de impresia înfricoșată că te afli în fața evidenței miracolului. Norul de lumină se disipează, candelile se sting de la sine pentru a se reaprinde în același mod, la fel ca și lumânările din mâinile celor prezenți. La Biserica Sfântului Mormânt miracolul luminii reglementează ora desfășurării slujbei de Înviere. Pomenirea apariției luminii la Sfântul Mormânt este făcută de foarte timpuriu de către o anume călugăriță Egeria, în secolul al IV-lea, de la care ne-a rămas un jurnal de călătorie la Ierusalim. Aceeași lucrare vorbește despre fastul sărbătoririi Intrării Domnului în Ierusalim (procesiuni pe muntele Eleon însoțite de cântări și rugăciuni) ceea ce ne face să ne închipuim râvna cu care creștinii acelor timpuri trebuie să fi prăznuit Învierea. Lumina minunată ne reamintește parcă acele cuvinte spuse de către Sfântul Ioan Gură de Aur prin care se arată că la sărbătoarea pascală suntem chemați cu toții: „De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu, să se bucure de acest praznic frumos și luminat”. Învierea Domnului se cade a fi primită cu bucurie de către toți credincioșii, indiferent de măsura privațiunilor respectate de-a lungul Postului Mare. „Pentru aceasta intrați toți în bucuria Domnului nostru;

și cei dintâi și cei de-al doilea luați plata. Bogații și săracii, împreună bucurați-vă. Cei care v-ați înfrânat și cei leneși, cinstiți ziua. Cei care ați postit și cei care n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți!” (Cuvânt la Paști). Încă din primele secole, noaptea Învierii era petrecută în biserici în priveghere și cu multe lumini care simbolizau bucuria realizării mântuirii neamului omenesc. Creștinii se îmbrăcau în haine albe care, alături de făclii, simbolizau starea de primenire inaugurată de evenimentul Învierii. Începând cu secolul al IV-lea făcliile iluminau nu numai locașurile de cult, ci și ăzările creștine în ansamblul lor. Cu acest prilej erau primiți în comunitatea drepcredincioșilor toți cei care erau gata să primească botezul, și, în mod tradițional, erau făcute gesturi de caritate. Impresionantul miracol de la Sfântul Mormânt pare a fi marcat spiritul întregii Ortodoxii pentru care lumina este una dintre temele centrale.

BISERICA ORTODOXĂ ÎN MILENIUL III

Pentru a afirma rolul pe care Biserica Romano-Catolică și Ortodoxă îl au în lumea creștină și implicit în mileniul ce va urma, Papa Ioan Paul al II-lea folosea alegoric imaginea celor doi plămâni prin care respiră creștinismul. Cei 2000 de ani de creștinism au produs și în Biserica ortodoxă ample ecouri. Sărbătorirea jubileului în varianta ortodoxă a debutat printr-o întâlnire a tuturor întâistătorilor bisericilor locale sosiți în pelerinaj la Ierusalim la invitația patriarhului locului, Preafericitul Diodor I. Mesajul adresat lumii întregi, prin responsabilitatea afirmată în mod repetat și prin căutarea unor soluții problemelor actuale ale întregii omeniri, este mai actual ca oricând în preajma Sfintelor Paști. „Ne îndreptăm privirea către noul mileniu cu încredere în pronia, iubirea și mila Preabunului Dumnezeu, dar și cu un profund sentiment al complexității problemelor, al gravității vremurilor și al agoniei care îl stăpânește pe

omul contemporan... Nu putem fi indiferenți față de lucrurile pe care noul mileniu le pune în fața omului, și care, ca o sabie cu două tăișuri, promet, pe de o parte, rezolvarea problemelor și izbăvirea de suferințe, iar pe de altă parte, în același timp, amenință cu noi pericole supraviețuirea omului în calitate de chip al lui Dumnezeu”. Pentru Biserica Ortodoxă, Jubileu 2000 este de fapt recunoștința și preamărirea adusă Domnului nostru Iisus Hristos, Împăratul veacurilor, Capul Bisericii și Mântuitorul lumii (IPS Daniel al Moldovei).

Nicolae Suciu are

MOBILĂ **numai din** **OASE, CERAMICĂ** **ȘI MASE PLASTICE**

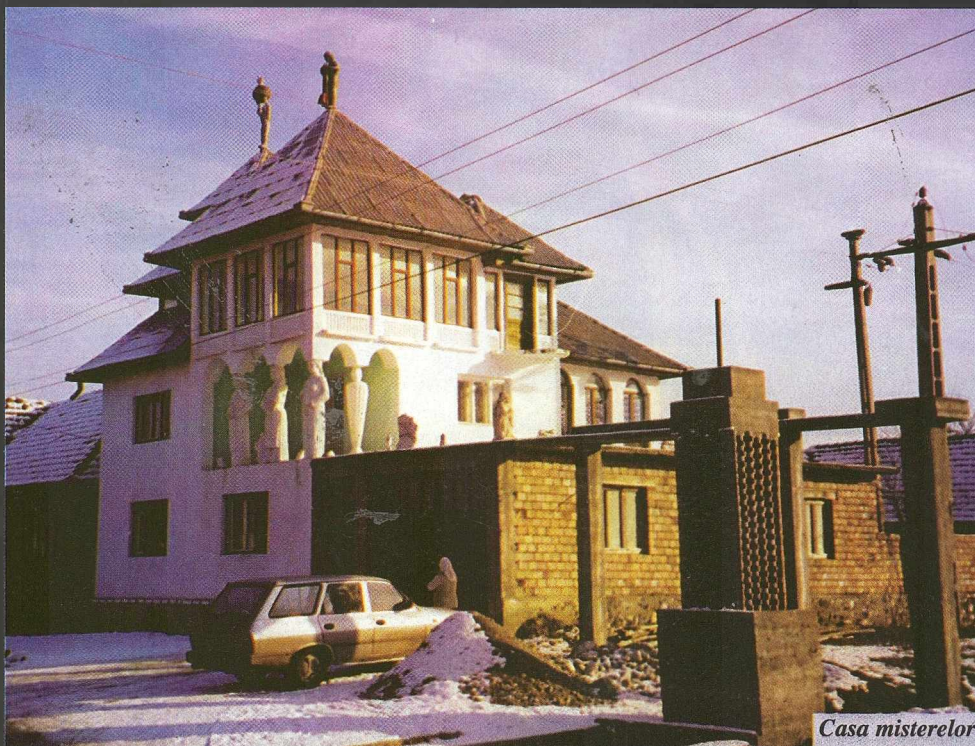
- El pretinde că a inventat și un perpetuum mobile
- RTL, Duna TV și alte posturi internaționale s-au înghesuit să filmeze „oasele lui Suciu”

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

O CLĂDIRE CU PERSONAJE MITOLOGICE PE ACOPERIȘ

În satul Șuștiu de lângă Ștei, județul Bihor, există o casă cu totul aparte. Trecătorii avizați se abat cu câteva zeci de metri de la

Șnurul de boabe făcea câte un volănaș de la un știulete la altul. N-am avut vreme să mă mai minunez și de alte obiecte de mobilier original de bucătărie, pentru că echipa noastră a fost condusă la etajul întâi.

șoseaua principală pentru a-l vizita pe Nicolae Suciu. Locuința acestuia contrastează cu celelalte clădiri din zonă, aducând a vilă de ștab. Casa are două etaje, iar acoperișul este realizat „în trepte”. La etajul întâi, acoperișul terasei se sprijină pe capetele a patru cariatide, realizate dintr-un soi de marmură albă. Statuetele sunt ceva mai înalte decât un om obișnuit. Pe acoperiș se află cocoțate alte două personaje mitologice. Odată intrat pe poarta gospodăriei, am dat peste o curte închisă, alcătuită din blocuri mari, de cărămidă roșie. Câteva cruci sculptate în marmură albă sau neagră, un bust al lui Avram Iancu și o mulțime de scule și mașinării pentru prelucrat piatra păreau împrăștiate într-o dezordine controlată. În partea dreaptă a curții privirea mi-a fost atrasă de un Christ, în mărime naturală, aflat lângă o fereastră de care se sprijineau două scânduri lungi și groase. Soția domnului Suciu, o ardeleană molcomă, cu ochelari, basma albă și ilie împletit din lână pepită, m-a poftit în bucătărie. Un modern televizor color avea drept masă o buturugă cu trei picioare. Acestea se terminau la baza buturugii cu trei chipuri de bărbați, sculptați în lemn. După fizionomie, mi-au lăsat impresia unor oșteni, cu fața prelungă. În loc de obișnuitele lustre din sticlă ori cristal, de tavan spânzura o rădăcină de copac de toată frumusețea. Pe peretele de deasupra patului, în apropierea plafonului, erau puși niște știuleți de porumb roșu la câte o palmă distanță. De știuleți atârna un șir lung de boabe mari de fasole.

O CAMERĂ DOTATĂ CU MOBILIER EXCLUSIV DIN CERAMICĂ

Prima cameră în care am intrat era mobilată cu piese realizate doar din ceramică. Patul era alcătuit din plăci de lut, de diverse

dimensiuni, și se sprijinea pe niște ucele masive. De jur-împrejurul patului se aflau niște cărămizi care aveau deasupra lor mici arce din... ceramică. În vârful fiecărui arc era pusă câte o strachină realizată tot din lut ars. Pe laterala de la capătul „dinspre picioare” al patului se afla, în loc de arcele cu farfurii în vârf, o serie de ghivece din ceramică cu flori din aceeași materie primă, iar petalele lor de lut se sprijineau pe niște tulpini din metal. Masa și scaunele din încăpere fuseseră confecționate din plăcuțe de diverse forme și mărimi sprijinite de niște trunchiuri de con puse cap la cap.

Pe pereți se lăfăiau câteva ornamente despre care am fost informați că reprezintă tot felul de motive cosmice. Deasupra patului, șapte farfurii zburătoare, în formație tip „V”, păreau a-și lua zborul spre zări necunoscute; pe tavan trona Luna. Soarele precum și întregul sistem solar.

APROAPE 100.000 DOPURI „MOBILEAZĂ CAMERA PLASTICULUI”

A doua încăpere în care am fost conduși reprezintă realmente o încântare pentru ochi. Ceea ce te frapază în primul și-n primul rând este podeaua. Camera, extrem de spațioasă, are pardoseala împărțită-n două segmente distincte. Prima jumătate este alcătuită din pătrate formate din dopuri albe și albastre (în două nuanțe), iar pe margini se află o banderolă verde, destul de lată, ce înconjoară pătratele alb-albastre. A doua jumătate a podelei este cu aproape 20 cm mai înaltă decât prima. Ea se sprijină pe niște tubulețe din plastic. Deasupra tuburilor, căpăcelele de pet-uri sunt îmbinate în așa fel încât se formează nouă cercuri concentrice. Culoarele alternează-n următoarea ordine: alb, albastru și roșu. În cameră mai există o masă și câteva taburete tapitate cu căpăcele

„Rachetă ce duce sateliți artificiali în spațiu”
– lucrare în plastic

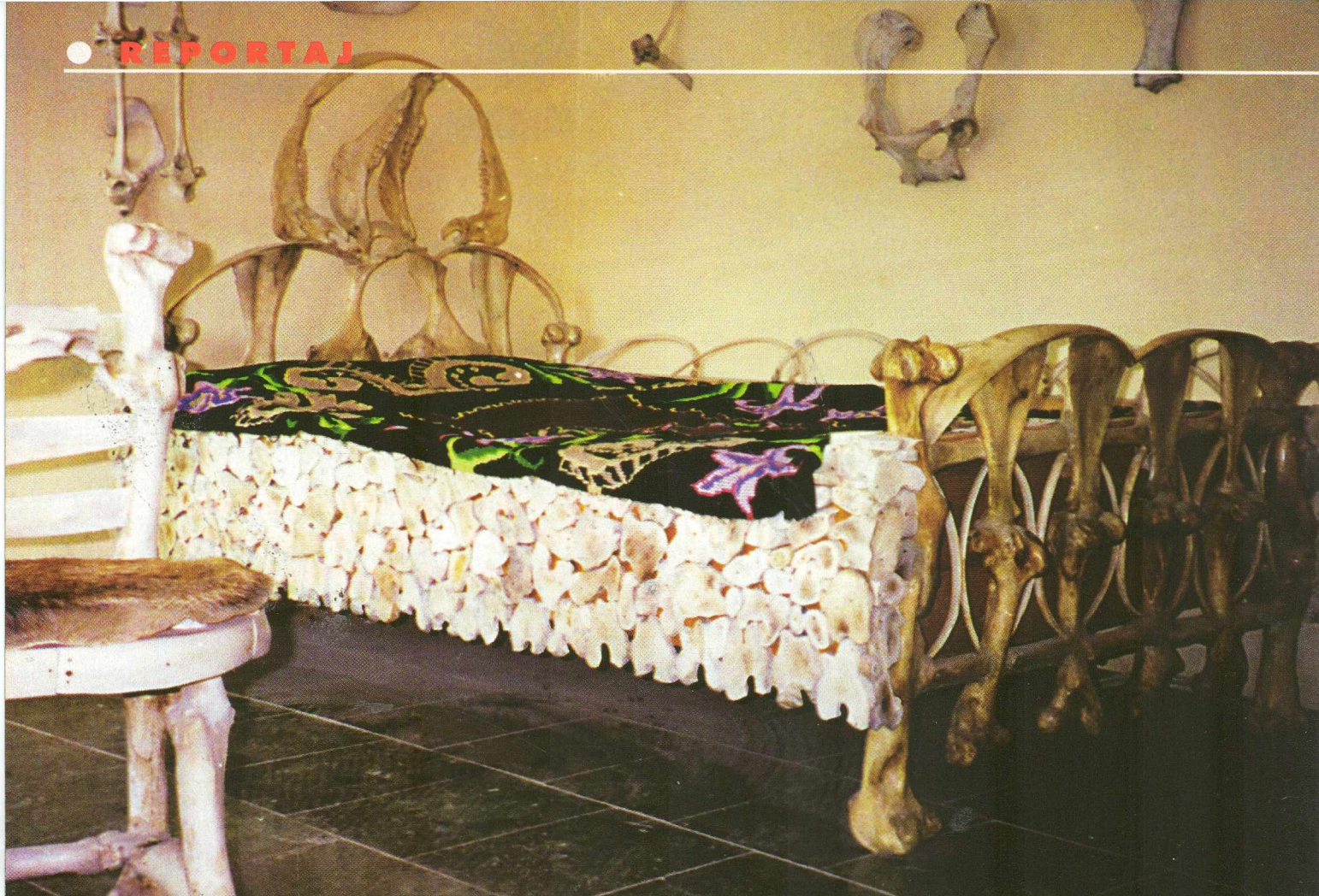
roșii. Piciorușele acestor piese de mobilier sunt alcătuite din mici flacoane transparente. O serie de obiecte de decor precum: „Rachetă ce duce sateliți artificiali în spațiu”, un palmier format din mii de paie de la paharele de suc ori cele cinci cercuri olimpice de pe unul dintre pereți sunt alcătuite toate, în exclusivitate, din material plastic. Jaluzelele și candelabru completează atmosfera destinsă din încăpere și nu se abat nici ele de la regula materiei prime care domnește aici. Pe pereți, în colțurile pardoselei, pe policioară ori în alte locuri ale camerei, se lăfăie niște forme deosebit de interesante din plastic topit. Ornamentele abstracte, de culori extrem de variate, trădează pe alocuri un iureș care stârnește din plin imaginația privitorului. Un ocean învolburat, în marginea căruia se zbate o bărcuță, o formă hidoasă ce poate reprezenta chipul Satanei ori o explozie cosmică, toate aceste scene și portrete pot fi deslușite cu ușurință în rotocoalele de plastic topit, de la Șușțiu.

PATUL, MASA, SCAUNELE, JALUZELELE ȘI ALTE OBIECTE SUNT CONFECTIONATE DIN TIBII, MAXILARE, VERTEBRE, FEMURURI

Dacă în primele două încăperi vizitatorul se minunează cu toată puterea spiritului său, în cea de-a treia el rămâne realmente perplex. Primul lucru ce sare-n ochi este patul, care, în loc de obișnuitele picioare, are patru oase imense. Tăbliile patului sunt formate dintr-o frumoasă împletitură de oase, de asemenea mari. Deasupra capului celui ce doarme-n patul cu pricina sunt câteva coaste prinse sub forma unor mici bolți, în vârful cărora e instalată o mandibulă de cal de toată frumusețea. Probabil că animalul a murit destul de tânăr, deoarece are dinții intacti.

Partea laterală a patului este placată cu câteva rânduri de vertebre, de diverse mărimi și forme. Cu mult mai ciudată decât piesa de mobilier folosită pentru somn ni s-a părut masa. Tăblia acesteia era alcătuită din aproximativ cincisprezece oase plate, dispuse asemeni unui disc. Din mijlocul tăbliei rotunde porneau trei coaste care formau un gen de „schelet de iglu”. În vârful iglu-ului imaginar era un capăt de os imens, din care pornea un mănunchi de coaste mai subțiri decât primele. Aranjamentul se termină la vârfuri cu câte o vertebră. Cuiere, suporturi, veioze de perete și alte piese cu forme care mai de care mai stranii desăvârșesc încăperea. Dar spiritul lui Nicolae Sucișu își dezvăluie adevăratele valențe abia în momentul în care îi privești pereții. Peste tot se

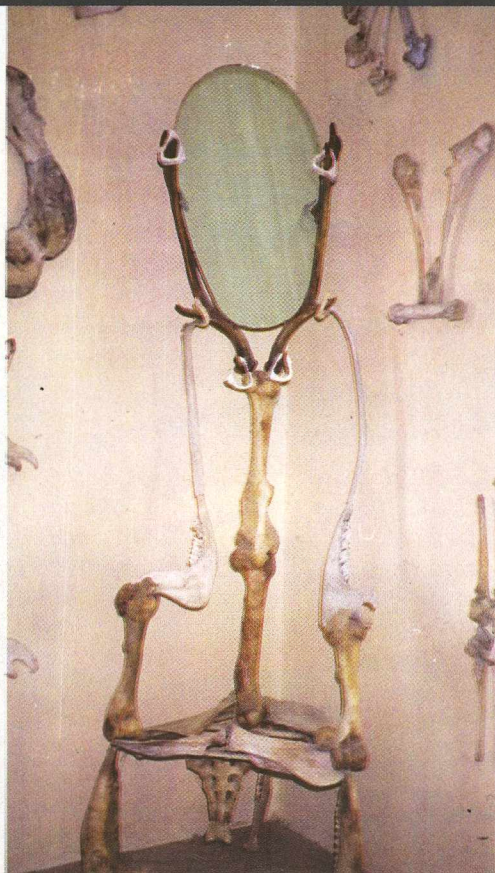
află lucrări în oase lipite de zidurile încăperii. Temele preferate ale neobișnuitului artist sunt cele religioase. Fie că sunt exprimate explicit, din cruci din oase încadrate de 12 vertebre, fie că sunt stilizate, toate aceste capodopere inedite te îndeamnă la meditație. Preferând să utilizeze simboluri, artistul ne descifrează secretele diverselor lucrări:

„Aici e Tudor Vladimirescu, ce vine de la olteni în Ardeal, acolo este Iisus cu cei 11 apostoli, fără Iuda și pata aceea este sângele de pe inima Mântuitorului, care suferă. Dincolo doi bătrâni se ceartă pe o punte de la revoluția asta agrară, iar în colț, lângă ușă, o antilopă este sfărțecată de doi lei.”

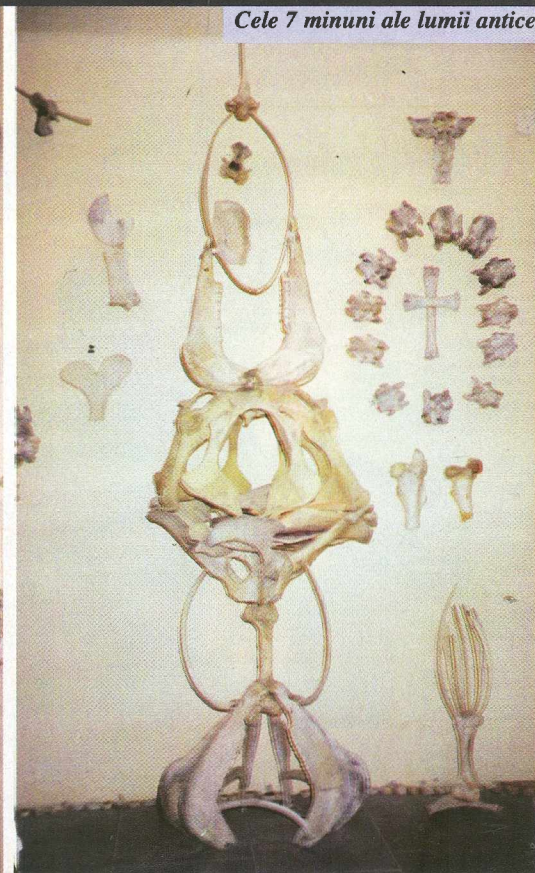
LA ZECE ANI CONSTRUIAM DELTAPLANUL CU TĂLPI DE SANIE

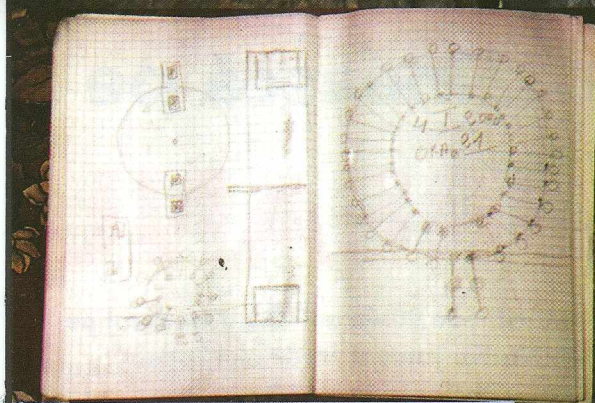
Istoria vieții lui Nicolae Suciu este puțin la fel de interesantă ca și lucrările sale. Am desprins pentru cititori câteva scurte

Iisus înconjurat de apostoli

Cele 7 minuni ale lumii antice

Una dintre sutele de scheme de perpetuum mobile

declarații ale neobișnuitului ardelean: „M-am născut în 1949, în zodia Fecioarei. La 5 ani am început să-l întreb pe tata: «Cine-i Dumnezeu și ce vrea el? Cine suntem noi, de unde venim și unde ne ducem?» Încă din fragedă pruncie inventam tot felul de lucruri: sănii din lemn, cărucioare cu roți din lemn, trotinete, biciclete. Îmi amintesc faptul că în clasa a III-a m-am chinuit o grămadă să construiesc deltaplanul cu tălpi de sanie și tot atunci m-am gândit prima oară la un perpetuum mobile. Făceam tot felul de capeane pentru păsări, astfel încât devenisem spaima zburătoarelor din împrejurimi. Eu școală n-am avut decât o profesională de lăcătuș mecanic. Dar am învățat singur să lucrez în piatră, să fac statui, sculpturi, să scriu în marmură. Ceea ce vedeți acum, în casa asta, am realizat după 1990. Ridicasem casa și mi-am dat seama că n-am cu ce s-o mobilez. Eu știam că aici, în apropierea satului, se afla o peșteră unde oamenii aruncau stărvurile ani-

malelor. De mic intram acolo, mă miram cât de multe oase sunt și-mi spuneam că s-ar putea face cu ele ceva. Așa am luat oasele și le-am adus acasă. Cele mai multe erau acolo de 30-40 de ani și aproape că nici nu mai miroseau. Doctorul veterinar mi-a dat o substanță cu care le-am dezinfectat. Apoi m-am apucat de lucru. În final le-am dat cu lac mat și cu un ulei special. Mi-au trebuit doi ani până să termin de decorat camera. După aceea m-am apucat de strâns dopuri și de făcut mobilă pentru camera cu lucruri din plastic. În sfârșit, a urmat cea cu mobilă din ceramică. Acum mai am însă cinci camere, dar nici una n-o mai mobilez cu obiecte din lemn. Poate în una o să fac ceva, dar nu din lemn normal, ci doar din rădăcini. Într-o cameră am început deja lucrările din sticlă. Dar mai am foarte mult de lucru. De asemenea, am început să pictez pe sticlă steagurile statelor lumii. Vreau să le realizez pe toate, să le pun ramă și să le anin de poarta de la intrare. Sus, pe stâlpii curții, urmează să-i instalez pe Avram Iancu și pe Iisus care deja-s aproape gata, în atelierul din curte. Pe holul ăsta lung o să pun faianță neagră și voi grava portrete de savanți precum Coandă sau Einstein. Am proiecte mari, dar nu sunt bani. Cu 200 milioane aș face aici o minunăție. Au tot venit la mine și m-au filmat de la RTL, din Franța, din Ungaria

ș.a.m.d. Păi dacă s-a stârnit așa un interes fără să fie gata lucrul, vă închipuiți ce-o să mai vină aici lumea când termin tot?”

DUMNEZEU, FOTBAL ȘI PERPETUUM MOBILE

Nicolae Suciu muncește toată ziua cioplinind cruci, făcând statui sau alte lucruri din piatră, pe care le comercializează. Din când în când se mai ocupă și de casă. Dar, cu excepția muncii, cele mai dragi îi sunt religia, fotbalul și perpetuum mobile. Nu bea, nu fumează, este vegetarian și se duce duminică de duminică la biserica ortodoxă din sat. După slujbă, îi place teribil de mult să joace fotbal cu prietenii. În timpul liber petrecut în casă face schițe și proiecte pentru diverse lucruri, care mai de care mai îndrăznețe. Are metri întregi de caiete ce conțin peste 100.000 de schițe. Majoritatea covârșitoare a acestora sunt despre perpetuum mobile. Nicolae Suciu este convins că invențiile lui funcționează perfect, în momentul în care sunt puse în practică. El ne-a explicat, în linii mari, mecanismul de funcționare al unor serii de perpetuum mobile. Ceva cu doi cilindri și cu niște pârghii scufundate parțial în apă. Deoarece n-a vrut să ne dezvăluie cheia mecanismului, acesta este lipsit de importanță pentru cititori. Dar patosul și încrederea cu care și-a susținut ideile aproape că ne-au convins și nu ne-ar mira ca bomba realizării atât de disputatului perpetuum mobile să explodeze în România, județul Bihor, satul Șuștiu.

PAPA și CLINTON

au vrut neapărat să-l întâlnească pe generalul MOREANU

- Americanii vor să folosească în campania lor electorală un general român de 90 de ani
- L-a vindecat pe Ceaușescu de blenoragie în 1941
- A fost închis împreună cu Mihalache, Țuța și cardinalul Todea
- Madeleine Albright l-a întrebat ce crede despre intrarea României în NATO

Text: CIPRIAN ENEA ■
Foto: Arhiva personală ■

Ilie Moreanu a petrecut în pușcăriile comuniste aproape 20 de ani. Întâmplările pe care le-a trăit rivalizează cu „Amintirile din casa morților” ale lui Dostoievski sau „Mizerabili” lui Victor Hugo.

Imaginați-vă câțiva bărbați schingiuiți, înfometați, bătuti peste testicule și ținuți fără pic de lumină sute de zile, care aveau puterea să zâmbească atunci când cardinalul Todea era readus în celulă de către tortionari. Pentru a-i susține moralul, ei îi cântau la ureche: „Și-așa-mi cântă pop-al nost’/ Să nu merg la fete-n post.”.

MĂ TRAG DIN NEAMUL LUI BABA NOVAC ȘI AL LUI TUDOR VLADIMIRESCU

A treia stradă de pe partea dreaptă, cum te duci de la Miciurin către Cimitirul Evreiesc, poartă numele de inginer Zablovski. Undeva, în capătul ulicioarei cu trotuare curate și locuințe cochete se află gospodăria generalului Ilie Moreanu. Bătrânul militar ne-a întâmpinat în ținută de gală. E un țâr de om, cu voce sigură și gesturi ferme, care nu-și trădează nici pe departe cei 90 de ani împliniți anul acesta. Zâmbește cu naturalețe și pare pus pe șotii. Dacă n-ar fi „adus de spate” ai crede că în fața ta se află un muntean longeviv ce n-a avut niciodată altă grijă decât să-și păstrească oile în creierul munților și să-și administreze cât mai înțelept gospodăria. Povestea generalului

începe lin și plăcut, ca o ploaie ușoară de vară: „După revoluția de la 1821 trei mari neamuri au avut de suferit de pe urma prigoanei grecești: NOVACII, BONDOCII și cei din familia GÂRBEA. Că să scape de greci, ei au trecut Dunărea în Serbia, la neamurile Novăceștilor. În acele timpuri bunicii mei erau copii, dar au trăit din plin evenimentele. Asta din cauză că bunicul se trăgea din neamul Novacilor iar bunica aparținea Bondocilor, familie din care făcea parte însuși Tudor Vladimirescu. Noi am fost 9 frați, mama mi-a zâmbit și a mai apucat să-mi spună doar atât: «Muică, să ridici soarele ca de un stat de om când te-am adus pe lume». Cât despre tatuca, Dumnezeu să-l odihnească în pace, nu m-am putut bucura nici de el. A murit pe frontul din Moldova, la Mărășești, când eu aveam 7 ani.”

BUNICA M-A TRATAT CU MEDICAMENTU HAIDUCILOR

Ilie Moreanu a fost crescut de bunică la casa acestuia din Dârvări, județul Mehedinți. Era o femeie aprigă și a trăit mult. La un moment dat, după propria-i socoteală, bunica avea aproape 130 de ani. Dar nimeni nu mai știa precis... Ea i-a povestit mai târziu lui Ilie Moreanu despre neamul lor și despre primii săi ani de viață: „Mă, muică, atunci când l-au omorât pe Tudor eu aveam așa, cam la vreo 10 ani. Fierbea toată țara. Pe urmă apele s-au mai liniștit. Da' taică-tău, pe când era flăcău, s-a apucat împreună cu frate-său, Dumitru, și dădu foc la toată moșia grecului Papadopol, de la Dârvări. Și ce crezi? Vorbi boierul cu jandarmii ca să-l împuște. Dar el fugi la Novăcești lui, în Serbia. De acolo a pribegit în toată lumea, încercând să-și facă un rost. Mai întâi se duse în Bulgaria, apoi în Albania, de unde a ajuns în Grecia, în Austria și-n Italia. Stătu ani buni printre

străini, dar după 1900 se întoarse la niște rude din Dolj. Aici, deși era om în toată firea, a fost înfiat de protopopul Toma Moreanu, care n-avea copii. Și-a schimbat numele în Moreanu și așa i s-a pierdut urma, de a putut să trăiască la casa lui ca tot omul. După moartea maică-tii, te creștău eu că erai mulți la ceaun. De năzdrăvan ce erai mă băgaseși de câteva ori în sperieți. Te-am dus odată la stupi și nu știu ce făcuseși tu că enervaseși muștele tare rău. Până băgai eu de seamă, tu erai plin de înțepături și începușezi a te umfla ca vaca. Îți spui drept că luai o mână de var, o pusei într-un blid, mă pișai în el și te frecai pe tot corpul. Că altfel nu știu dacă-ți mai făcea cineva ceva. Altă dată te-ai rănit la picior și bubă ți se tot umfla pe zi ce trece. Atunci te tratai cu medicamentul haiducilor. Luai o bucată de pâine, o îngropai în pădure la rădăcina unui copac și după un timp ți-o pusei la rană. Și dădu înapoi...” „Păi sigur că leacurile bunicii erau bune – ne explică generalul. C-am stat și eu și m-am gândit despre ce tot vorbește bătrâna. Când m-au înțepat albinele, varul cu urina au produs amoniac și acesta a neutralizat acidul formic din venin. Iar pâinea pusă în pădure, sub pământul de la rădăcina copacilor s-a îmbibat cu spori de mușcăi, ceea ce ne duce pe toți cu gândul la penicilină.”

FĂCEAM TREFLA ÎN CARTEA DE JOC DE LA 40 DE METRI CU PISTOLUL

Când a început războiul în 1941, Ilie Moreanu avea 31 de ani și deținea gradul de maior. Timp de 4 ani el a activat în cadrul Armatei I conducând batalioanele VII Vânători și XXIX Infanterie. Pe frontul de Răsărit a luptat la Odessa, iar pe cel din Apus în Ardeal, Ungaria și Cehoslovacia. Faptele sale de vitejie sunt consemnate și astăzi într-o carte pe care generalul ne-o întinde cu mândrie. Este un volumaș tipărit în timpul războiului (1942) la Suceava. Cartea poartă numele „Eroii noștri, titani ai năzuințelor românești”. Povestirile despre maiorul de atunci, Ilie Moreanu, ne amintesc de legendele pe care le citeam în copilărie.

La început, maiorul conduce un mic grup de soldați și capturează o cazarmă. Câteva pagini mai încolo se strecoară în spatele unor inamici și distruge un punct de rezistență amplasat strategic. Când să zici că personajul Ilie Moreanu a fost uitat de autor, el pune mâna pe o mitralieră cu care se repede în fruntea soldaților săi și creează o breșă în sistemul defensiv al rușilor, doborând o căruță de dușmani: „Poate că lucrurile scrise acolo vi se par ficțiune, ne provoacă râzând generalul. Dar trebuie să știți că ăla-i doar un ciob de adevăr. Gândiți-vă că volumul ăsta a apărut în '42. Eu am fost lăsat la vatră pe 30 aprilie 1945. Una dintre cele mai crunte bătălii le-am dat pe linia de nord a frontului din Moldova. Nemții suferiseră mari pierderi și-și retrăseseră blindatele. Armata română rămăsese singură în fața rușilor. Noi aveam cazemate ridicate din beton armat, nu mai gros de 25 centimetri. Eu mi-am dat seama că n-au cum să reziste la proiectilele inamice și-am dat ordin oamenilor mei din batalionul XXIX Infanterie să facă niște cazemate din șine de cale ferată. Lupta s-a ținut pe 3 aprilie, a doua zi de Paște. Noi apărăm dealul Petricani. Chiar dacă în unele puncte rușii au spart frontul, noi am rezistat acolo până în luna august. A fost un măcel teribil. Înainte de bătălie, începând din ianuarie și până în mai, oamenii mei săpaseră un șanț lung, adânc și lat de vreo 30 de metri. La sfârșit, nu ne venea să credem ce privește aveam în fața ochilor. Șanțul era plin de ruși. Aproape două săptămâni au tot cărat de acolo cadavrele sovieticilor. Să știți că nu eram doar un bun strateg, ci știam și să lupt bine. Unii spuneau că aș fi fost, la vremea mea, cel mai bun ochitor din armata română. Făceam «trefla» în cartea de joc cu pistolul meu de 7,62 mm, de la 40 de metri.”

ÎN PUȘCĂRIE I-AM CUNOSCUȚ PE TUȚEA, LINDER, MIHALACHE ȘI PE CARDINALUL TODEA

După război, viața lui Ilie Moreanu s-a transformat într-un coșmar. Eroul a devenit proscris datorită spiritului său lucid și clarviziunii pe care le-a avut față de cancerul roșu, ce venea dinspre Moscova. Pe 2 iulie 1945 Moreanu a adunat oamenii din comunele vecine Dârvării, pe o câmpie din apropiere. Aici el le-a vorbit despre pericolul comunismului și despre pasul fatal pe care îl va face România dacă va încăpea pe mâinile unor oameni precum Bodnăraș, Petru Groza sau Ana Pauker. Primul „ridicat” a fost fratele său; era în ziua de Bobotează a anului 1946. Cei doi frați nu s-au mai văzut de atunci niciodată. Ba, la scurt timp, s-a aflat că acesta fusese omorât la Craiova. Pe Ilie l-au săltat a doua zi, adică de Sfântul Ioan. A petrecut în pușcăriile comuniștilor 20 de ani fără câteva zile (1946-1965). A fost purtat, rând pe rând, pe la Turnu Severin, Târgu Jiu, Timișoara, Deva, Sibiu, Brașov, Constanța și București: „Am trecut prin tot felul de chinuri, murmură generalul. La Târgu Jiu ne-au înghesuit sub o scară, atât de mulți arestați erau. La Timișoara m-au legat de mâini și de picioare, m-au atârnat cu capul în jos și m-au bătut cu o nuia peste testi-

cule până mi-am pierdut cunoștința. La Deva m-au ținut în plină iarnă, zile întregi, cu picioarele băgate într-o căldare cu apă și gheață. La Sibiu am stat aproape un an de zile închis într-o pivniță, fără pic de soare, în timp ce la Malmaison puneau câinii lupi să ne hăcuiască. În închisoare m-am întâlnit cu mulți oameni de seamă ai acestei țări. La Malmaison, eu stăteam împreună cu un evreu, în celula cu nr. 2, iar în celula cu nr. 3 erau închiși Mihalache și Marin. Ne întâlneam vinerea, când aveam zi de baie. Pe Șerban Vodă, nr. 37, am stat împreună cu Țuța și Linder în celula cu nr. 6. Iar pe prelații catolici Todea, Suciu, Popovici, Bălan și Aftenie i-am cunoscut în subsolul actualului senat. Cred că și-acum mai e acolo un subteran de 2/3 metri unde încăpeau „lejer” 4 oameni, la confort sport. Când Todea venea bătut de la anchetă noi îi cântam la ureche: „Ș-așa-mi cântă pop-al nost’/ Să nu merg la fete-n post.”

CUM A AJUNS MEMORANDUMUL DIN 1953 DIN ÎNCHISOARE LA ONU

Anii petrecuți în pușcărie n-au reușit nici pe departe să-l transforme pe dl Moreanu într-un tovarăș docil și blând, gata să-și pună jumătatea zilnică de pâine cartelată în slujba partidului. Dimpotrivă; el a continuat să protesteze tot timpul, în ciuda torturii. A făcut greva foamei în reprize de 14, 22, 28 și chiar 32 de zile. N-a băgat în gură decât apă fiartă. Pentru a scădea cât mai puțin în greutate, s-a folosit de o poziție yoga pe care o știa încă din timpul războiului. În 1953, însă, pe când se afla la canal, la săpat, a reușit să dea o lovitură care a rămas în istorie, sistemului comunist. Pământul săpat de deținuți era încărcat în căruțe și mașini și transportat în diverse locuri. Nu mică i-a fost surpriza lui Moreanu când a văzut că printre căruțași

se afla o fostă ordonanță de-a sa, de origine turcă, pe care îl chema Musan Asan Alichiber. Când l-a văzut, turcul a holbat ochii cât cepele: „Domnule locotenent, dumneavoastră aici? Eu vă iau, vă ascund în căruță și vă duc la Istanbul!” „Măi, Alichiber, fii cuminte și uită-te în altă parte că ne vādăștia și o încurcăm amândoi, i-a spus deținutul. Dacă vrei să mă ajuți, adu-mi două coli de hârtie și un creion”. Turcul l-a ascultat pe Moreanu. Când au pus mâna pe hârtie, deținuții au făcut un memorandum în care protestau față de sistemul din România și față de condițiile inumane în care trăiau deținuții politici. Actul a fost semnat de 25 de pușcăriași, iar Moreanu și încă doi și-au dat numele în clar. Alichiber a luat foile și, conform indicațiilor lui Ilie Moreanu, le-a dus la unul dintre cei doi muftii (grad preoțesc suprem la turcii din România) ce se aflau pe acea vreme în țara românească. Muftiul a depus hârtiile la ambasada Turciei și de aici, memorandumul a ajuns în 1953 pe masa celor de la ONU. Presa străină a început să urle, iar România a fost implicată într-un imens scandal internațional. Presiunile pe care le făceau occidentalii asupra țării noastre n-au rămas fără urmări pentru cei care semnaseră memorandumul în clar. Deținuții au fost interogați sub tortură. Dar erau deja prea căliți pentru a mai „vărsa gușa” în fața anchetatorilor.

MI-A SALVAT VIAȚA UN COPILAȘ DE 4-5 ANIȘORI

Povestioarele lui Ilie Moreanu din perioada pușcăriei îți zburlesc părul și-ți fac pielea de găină. Deținuții se confruntau în repetate rânduri cu o dilemă devenită banală: vor mai apuca să vadă lumina zilei după următoarea anchetă sau după următoarea „corecție” ce urma să le fie aplicată? „La Cernavodă m-au băgat într-o carceră 87 de zile, timp în care n-am văzut lumina soarelui. Eram bătut și de

la mizerie, foamete și întuneric putezeau rănile pe mine ca pe hoi. Ajunsesem un cadavru umblător. Un deținut care mai trăiește și astăzi, Alexandru Zota, a făcut o gaură mică în cărămidă și mi-a dat pe acolo sulfamide. Așa am reușit să-mi vindec rănile. De multe ori, o astfel de găurică salva viața unui pușcăriaș. Îmi amintesc acum o întâmplare de la Noua Culme. Dincă, omul care comanda pe atunci lagărul, m-a băgat într-o cușcă, la soare. Eu am observat că de jur împrejurul cuștii venea și se juca din când în când un copil de 4-5 anișori. Cu timpul ajunsesem să-i spun povești de Ion Creangă sau Petre Dulfu și el îmi aducea în schimb zahăr. Puștiul era isteț. Am aflat că era băiatul șefului pazei din lagăr. Trăgându-l eu de limbă mi-am dat seama că bunicul lui luptase în război, sub comanda mea. Băiatul i-a spus povestea mamei-sii, iar aceasta i-a istorisit soțului că-n cușcă se află fostul comandant al socrului ei. Șeful pazei l-a întrebat pe taică-său, cu care fusesem împreună pe front, dacă-și mai amintește de maiorul Moreanu. Bunicul băiatului a început atunci să mă laude și să povestească despre mine ce fel de om sunt. Peste numai câteva zile comandantul dădu ordin să fiu executat.

M-a scos în curte și mi-a pus la mâini și la picioare lanțuri cu lacăt. În acel moment toți deținuții au început să strige, ca la un semn: „Nituri!, Nituri!”. Cei care erau legați cu lanțuri cu lacăte erau împușcați în afara închisorii, iar comandantul desfăcea lacătul cu cheia și spunea că omul a încercat să fugă. Dar niturile erau imposibil de desfăcut de către deținuți și, astfel, trebuiau să-și recunoască crima. În fine, comandantul și șeful pazei m-au urcat legat în mașină. La câțiva kilometri de închisoare, Dincă a oprit mașina, mi-a cerut să cobor și-a dat ordin șefului pazei să mă împuște. Acesta a scos pistolul, s-a uitat în ochii mei și a spus: «Nu pot să trag într-un om legat. Împușcați-l dumneavoastră, tovarășe comandant». I-a dat pistolul comandantului, dar nici acesta n-a avut curajul să tragă. Așa am scăpat atunci cu viață.”

L-AM SCĂPAT DE CEAUȘESCU DE BLENORAGIE

În 1965 Ilie Moreanu a fost eliberat. În „civilie” a fost băgat imediat în producție, la Turnu Severin. S-a înscris în sindicat și a

Început să-i critice pe comuniști din greu. În scurt timp lui și soției sale li s-au desfășurat contractele de muncă și au fost goniți din oraș. Au avut voie să-și ia cu ei un singur geamantan. Următoarea destinație a fost capitala. Aici, ajutați de ex-ministrul Constantin Tuzu, soții Moreanu și-au găsit serviciu și și-au făcut buletin de București. În 1977 Ilie Moreanu i-a scris lui Nicolae Ceaușescu o scrisoare (înregistrată sub nr. 21973/2/03) prin care protesta împotriva Decretului 223/5 decembrie 1974. Luat din nou pe sus de anchetatori, Moreanu a beneficiat de protecția dictatorului datorită unei întâmplări aproape hazlii: „În 1941, în România făceau ravagii bolile de plămâni. Eu aveam pe cineva în închisoare și m-am dus împreună cu un medic militar german să vindec acea persoană. Deoarece aveam o grămadă de medicamente, le-am împrăștiat la toți deținuții care aveau nevoie de ele. Despre Ceaușescu medicul a spus că are blenoragie și i-a dat dajenan, eleudon și i-a făcut o injecție cu prontosim, un antibiotic foarte puternic la acea vreme. Apoi eu i-am spus: „Bă, ai grijă că vreo câteva zile ai să urinezi roșu. Da' stai liniștit, nu te speria, că nu e sânge!” Ceaușescu și-a amintit de chestia asta și, în timpul anchetei, când Ilie Verdeț a propus ca Moreanu să fie trimis în închisoare, dictatorul i-a cerut tovarășului Verdeț să-și vadă de treaba lui.”

ILIE MOREANU A FOST CĂUTAT PERSONAL DE PAPĂ ȘI DE BILL CLINTON

Generalul Moreanu este unul dintre puținii români care n-au dat buluc să-i vadă pe Papă și pe Bill Clinton, ci, dimpotrivă, a fost el însuși căutat de aceștia. Cardinalul Todea îi povestise Papei, în timpul unei vizite la Roma, despre isprăvile lui Moreanu din perioada comunistă. Când Papa a venit la

București l-a rugat personal pe Emil Constantinescu să-l ajute să-l întâlnească pe bătrânul general. Nici Bill Clinton nu l-a ocolit pe Ilie Moreanu: „Un fost coleg de-al meu de arme, Gheorghe Ionescu, a fugit în anul 1945 în America. Cu timpul, el a ajuns general în armata Statelor Unite. Ionescu i-a povestit lui Clinton despre mine. Când președintele Americii a venit în România, a spus că ar vrea să mă cunoască. Din câte am vorbit eu cu el, mi-am dat seama că are o atitudine foarte corectă față de români. El este un mare curvar, e adevărat, dar din punct de vedere politic are o viziune cu bătaie lungă. Am fost invitat la o discuție și de către Madeleine Albright. Ea mi-a pus tot felul de întrebări despre cum văd eu integrarea României în NATO. După ce mi-am prezentat punctul de vedere, Madeleine a replicat: «Domnule general, nici dacă ați fi citit documentele noastre ultrasecrete n-ați fi căzut atât de bine pe problemă». Când m-a întrebat ce cred despre ea, i-am spus: «În lume sunt două femei cu adevărat deosebite: una este doamna de fier a Angliei și cealaltă sunteți dumneavoastră, doamna de oțel a Americii.» Madeleine a zâmbit, mulțumindu-mi pentru complimentul făcut.”

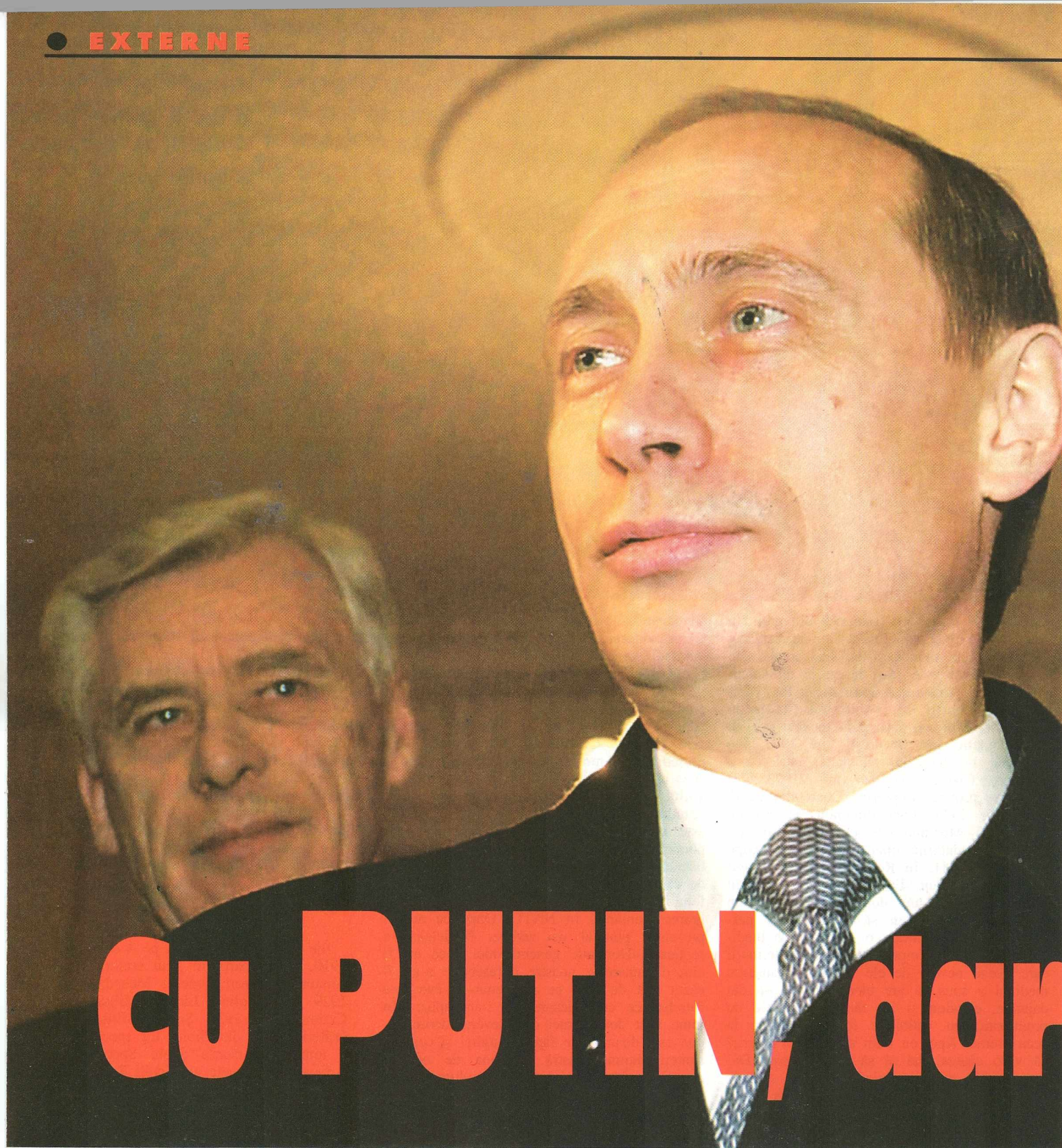
CURIOZITATEA LUI ANDREI PLEȘU

În urmă cu câțiva ani, regele Mihai a dat o masă pentru personalitățile care n-au fost membre de partid. Moreanu tot șușotea cu regele, ceea ce l-a determinat pe Andrei Pleșu să exclame: „Ce tot aveți acolo de șușotit cu Maiestatea Sa, domnule general?” „Dați-mi voie să răspund eu în locul lui, a spus regele. El este singurul om dintre cei care au fost alături de mine în timpul evenimentelor de la 23 august 1944 și care mai trăiește.”

În clipa de față generalul își petrece timpul liber între recepții, lectură și sifonăria din propria-i curte: „Când m-am întors din Ger-

mania, ne declară băiatul lui Ilie Moreanu, le-am făcut bătrânilor o sifonărie, să aibă o ocupație. Americanii l-au chemat în câteva rânduri în Statele Unite. Acum ei insistă pentru a participa la campania electorală a partidului care l-a susținut pe Bill Clinton. Vor să meargă pe ideea că Bill a redeșteptat simțămintele patriotice și spiritul naționalismului în fostele țări comuniste. Dar nu-l las să se ducă. La vârsta lui, banii sau alte aspecte nu valorează cât un strop de sănătate. E mai în siguranță aici, pe scăunelul de la sifonărie. Oricum, lui îi place să citească. Are o cultură generală extraordinară: matematică, fizică, chimie, de umaniste nici nu mai spun. Dar are un singur mare defect. Nu se pricepe la tabinet...”

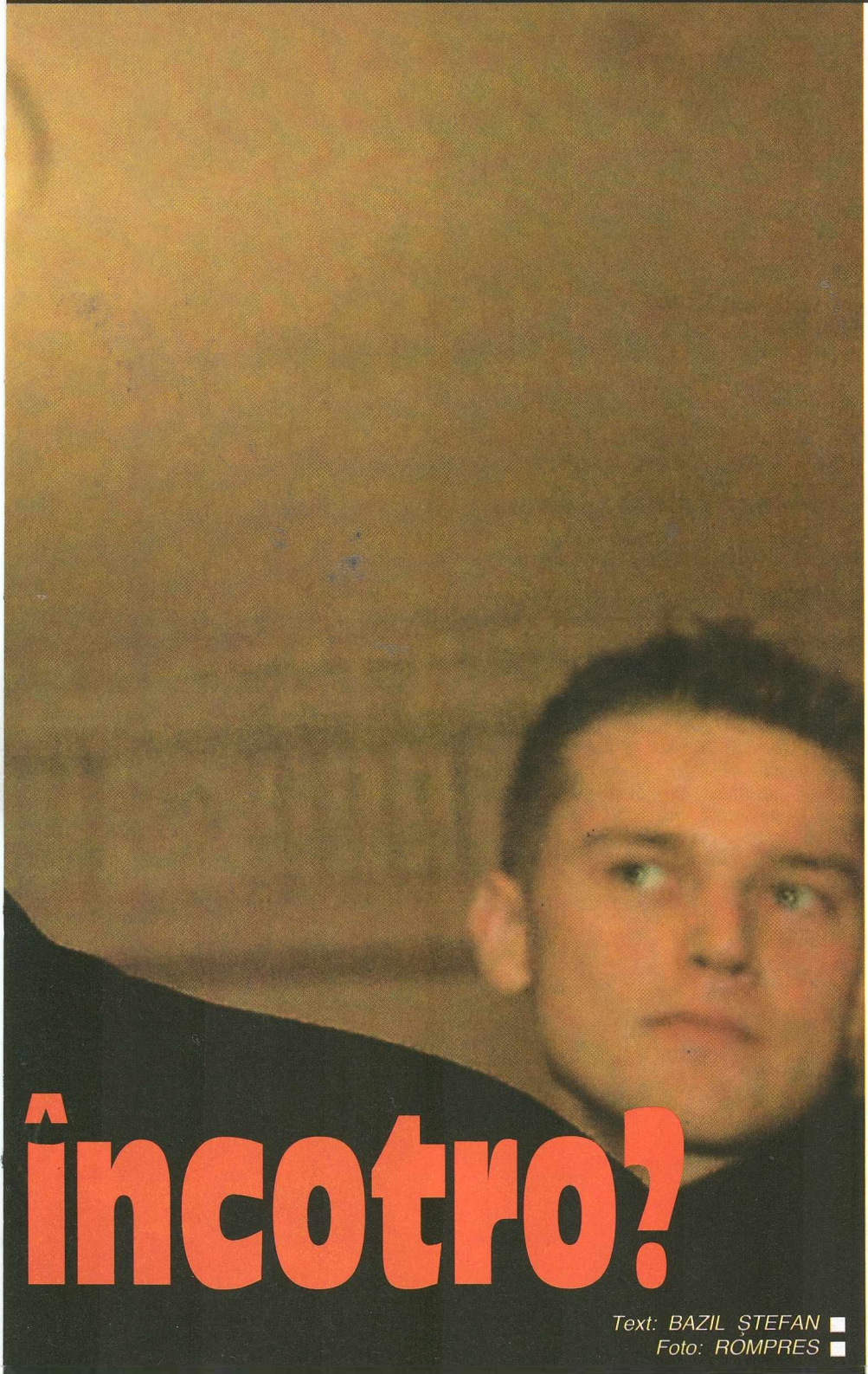
Ilie Moreanu s-a născut pe 4 octombrie 1910, într-o marți, în jurul orelor 10, în comuna Vânători, județul Mehedinți. În 1929 a absolvit Liceul Militar din Craiova și-n 1933 Școala Militară de Ofițeri Activi din Sibiu. Ca specializări, a terminat cursurile Școlii Speciale de Aplicații și pe cele ale Școlii Politehnice de Armament, Muniții și Motoare. Din 1941 și până în 1945 a luptat pe fronturile de Răsărit și de Apus, activând în cadrul Armatei I, cu gradul de maior. Pe 7 septembrie 1942, a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazu. Între 1946-1965 a fost închis pe motive politice. Din pușcărie a reușit să trimită, în 1953, un memorandum la ONU, fapt care a făcut mare valvă în presa internațională a vremii. Odată ieșit din închisoare s-a stabilit împreună cu familia în București și a continuat să critice în diverse memorii regimul comunist. După 1990 a fost ridicat la rangul de general. Este cetățean de onoare al Capitalei și al mai multor localități ale țării.

CU PUTIN, dar

După câtă cerneală a curs pe tema Putin, în cele șase-sapte luni în care acesta a escaladat în cea mai mare viteză și ultimele trepte ale ierarhiei puterii, devenind mai întâi prim-ministru, apoi președinte interimar, iar de la 26 martie președinte ales, s-ar zice că noul om forte de la Kremlin nu mai are nevoie de nici o prezentare. Aproape toată lumea știe deja că Vladimir Putin a fost timp de 17 ani ofițer, iar în ultimii ani chiar șef al faimosului KGB (stângiștii noștri, dragii de ei, zic: „Ei și? Bush n-a fost șef al CIA?“, încercând să ne facă

să uităm diferența, deloc mică, între serviciul secret al unui stat democratic și cel al unei dictaturi totalitare!); că și-a desfășurat o parte din cariera de ofițer de informații ca agent în Germania, o altă parte (după 1989), ca om de încredere al fostului primar (liberal!) al Sankt-Petersburgului, înainte de a fi adus la Kremlin, unde a fost promovat mai întâi membru al Consiliului de Securitate al Rusiei, apoi propulsat de „șarul Boris“ personal până în vârful piramidei puterii, pe care îl deținea el însuși.

Încotro?

Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: ROMPRES ■

Dar câte alte detalii nu se știu despre Vladimir Putin? Că este deținător al centurii negre la judo; că a fost cel de-al treilea ofițer KGB, după Primakov și Stepașin, ridicat de Boris Elțin în rangul de șef al guvernului de la Moscova; că, în comparație cu ceilalți doi, care aveau și o carte de vizită, Putin era un neica nimeni, neavând vreun rezultat nici măcar „în specialitate”; că, totuși, el a fost cel care avea să câștige, în cele din urmă, încrederea deplină a țarului Boris; că, probabil, alegerea a căzut asupra lui din două motive: mai întâi, pentru că el, Putin, a fost

acela care a prezentat cel mai bun scenariu pentru „soluționarea” definitivă (a se citi: în forță) a problemei cecene, iar în al doilea rând fiindcă a dat asigurări credibile că Boris Elțin și „Familia” sa vor beneficia de o imunitate viageră – sau măcar atât timp cât el, Putin, se va afla la cârma Rusiei (ceea ce s-a și întâmplat, de altfel). În fine, pentru a nu lungi prea mult vorba, se cunosc numeroase detalii despre ceea ce a făcut și zis Putin în calitate de prim-ministru; președinte interimar uns de țarul Boris personal, în acea ultra-surprinzătoare demisie din ultima zi a anului

trecut și de candidat la alegerile prezidențiale: „succesele” militare în războiul din Cecenia, care au transformat mica republică rebelă caucaziană într-un peisaj selenar, declarațiile sale publice, puține și sibilnice – mai mult, contradictorii – din timpul campaniei electorale, prin care voia să câștige azi voturile liberalilor și reformatorilor, mâine pe cele ale naționaliștilor, poimâine pe cele ale comuniștilor etc., etc.

Bref: se știe foarte mult și în același timp foarte puțin despre țarul Vladimir. Omul continuă să fie o enigmă pentru lumea exteroară, ba chiar și pentru ruși. Radu Vasile, care l-a întâlnit în cursul scurtei sale vizite la Moscova, pe vremea când ambii erau încă șefi de guvern, adică singurul român care i-a luat pulsul pe când Putin era deja mare și tare la Moscova, a rămas cu impresia că noul președinte al Rusiei „știe foarte clar” ce vrea. Se pare însă că Radu Vasile nu-și formulează la fel de clar impresiile. Dacă prin „știe foarte clar ce vrea” înțelege, de pildă, că Putin exprimă foarte clar ce spune că vrea, e una; iar dacă vrea să spună că politica lui Putin este foarte clară, este cu totul altceva. Ceea ce Putin spune că vrea este, într-adevăr, cum nu se poate mai limpede: lege și ordine, restabilirea autorității statului și redobândirea statutului Rusiei de mare putere mondială, o economie de piață concurențială, integrarea Rusiei în economia mondială deoarece el vede Rusia ca parte a Europei și a Occidentului (de așa manieră încât „nu exclude” nici posibilitatea aderării ei, cândva, la NATO) etc. Afirmațiile acestea sunt, într-adevăr, clare și ușor de înțeles. Dar ele nu conturează deloc o politică limpede, pur și simplu pentru că unele din liniile de acțiune pe care le schițează se bat cap în cap, dacă nu se exclud reciproc. Nu poți avea și un stat dictatorial și o economie de piață concurențială, liberă (excepțiile sunt puține și confirmă regula), după cum este imposibil de imaginat integrarea unui stat autoritar în Uniunea Europeană și NATO, organizații care funcționează pe baza unor valori situate la polul opus.

Deocamdată, toată lumea se întreabă (împreună cu Strobe Talbott, adjunctul secretarului de stat al Statelor Unite, expertul cel mai avizat al guvernului american în problemele Rusiei și Europei de Est): care este adevăratul Vladimir Putin: locotenent-colonelul KGB din anii '80 sau locțiitorul primarului reformist al Sankt-Petersburgului din anii '90? Centura neagră la arte marțiale oferă sau nu un indiciu despre raporturile sale viitoare, ca președinte ales (și în curând investit oficial) cu oligarhii, cu Duma, cu guvernatorii regionali, cu luptătorii ceceni – sau, ca să schimbăm registrul, cu președintele Statelor Unite? continua Talbott să se întrebe. Spre deosebire de Radu Vasile, adjunctul doamnei Albright era mult mai puțin sigur. „Răspunsul concis, firește, este că nu știm”.

De fapt, este prea devreme pentru a ști în ce ape se va scălda politica lui Vladimir Putin. Deocamdată el însuși abia încearcă, probabil, să coaguleze o politică, eliminând, din declarațiile sale electorale, ceea ce va considera că era gândit doar pentru câștigarea de voturi. În mod normal, abia în cursul deciziilor pe care urmează să le ia de acum încolo – desemnarea primului ministru, con-

venirea, împreună cu acesta, a liniilor direc-
toare ale politicii guvernamentale – se va
contura foarte precis încotro va îndrepta
corabia Rusiei. Cea mai întinsă țară a globu-
lui a avut o tranziție foarte dificilă, adaptarea
făcându-se cu o scădere de 53% a producției
în ultimii zece ani. Dar momentul cel mai
greu – prăbușirea rublei și starea de încetare
a plăților, din august 1998 – a fost depășit:
datoria externă a fost redusă, rezervele valu-
tare reconstituite, inflația – calmată, rubla –
stabilizată și, lucrul cel mai important, Rusia
va avea în mod cert creștere economică vizi-
bilă în 2000. Putin ar avea deci condiții bune
să continue reforma, care începe, după cum
se vede, să dea rezultate (mai ales că în
Dumă nu mai există, ca până în toamna tre-
cută, o majoritate comunistă contrară refor-
mei) și să devină, astfel, liderul cu contri-
buție decisivă la transformarea Rusiei într-un
stat normal, modern, democratic și prosper.

Putin are însă o problemă: Cecenia.
Războiul din Cecenia a fost cheștiunea cheie
care i-a adus victoria clară, încă din primul
tur de scrutin, la alegerile prezidențiale. Dar
brutalitatea intervenției împotriva teroriștilor
și „bandiților” ceceni, relatările despre
violențele și atrocitățile comise de militarii
ruși împotriva civililor ceceni au dus la o
deteriorare gravă a imaginii externe și la o
izolare crescândă a Rusiei în lume. Între
altele, la 6 aprilie, deci la numai zece zile
de la victoria sa în alegerile prezidențiale,
Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei
a decis să declanșeze procedura de sus-
pendare a Rusiei. Motivul: atrocitățile război-
ului din Cecenia. Și acesta ar putea fi numai
începutul.

*Felicitări de la Papașă: vodca și
șampania au curs în valuri*

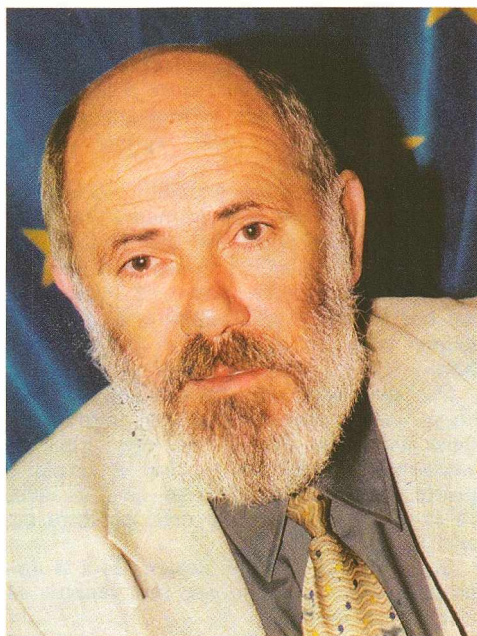
În orice caz, de modalitatea încheierii ace-
stui război vor depinde multe, poate chiar și
calea pe care va evolua în continuare Rusia.
Dacă Vladimir Putin va putea pune capăt
relativ rapid războiului, pe cale politică, el va
avea liniștea necesară și încrederea că poate
reuși în tentativa democratizării, modernizării
și prosperității Rusiei. Dacă va miza pe
soluția militară, care poate conduce la un
război îndelungat, de gherilă, cu numeroase
pierderi umane și materiale, cu atrocități de
ambele părți și o opinie publică internă și
internațională tot mai ostilă, însăși politica
Rusiei ar putea face o întoarcere spre trecut,
spre un climat de confruntare, reînarmare și

război rece. Și cine știe dacă reforma ar mai
putea fi reluată foarte curând. Speranțele lumii
exterioare merg, firește, în direcția primei
opțiuni. Atunci s-ar dovedi că Putin este un
ofițer KGB din stirpea lui Andropov și
Gorbaciiov, a celor care au acceptat, pregătit
și pus în operă abandonarea comunismului, și
nu „un cekist neo-imperialist”, cum se expri-
ma un diplomat polonez sub umbrela ano-
nimatului.

Dar indiferent pentru care direcție va opta
„țarul Vladimir”, „Izvestia” zice, și trebuie
să-i dăm dreptate, că nimeni nu trebuie să se
aștepte de la el la miracole.

Victorie fără glorie în Cecenia

GEORGE ARION în dialog cu dl. PETRU DIACONU

„MENTAL, ROMÂNUL ESTE ÎNCĂ ROBUL ANILOR DINAINTE DE '89"

– Știți de ce v-am ales ca partener de dialog pentru acest număr al revistei „Flacăra”?

– Sincer, nu.

– Vă voi spune eu. Sunt foarte interesat de a afla prin ce întâmplări trece un om de afaceri care are un business din categoria celor mici sau mijlocii, ce se întâmplă cu dânsul în această perioadă de tranziție care văd că se „veșnicește”? Durează, nu numai după opinia mea, prea mult.

„În Moldova, lucrurile merg mai domol...”

– Ce s-ar putea spune? Chiar că în această tranziție care se „veșnicește” – foarte bine găsit cuvântul! –, o parte dintre oamenii care au pornit o afacere proprie sunt într-o continuă aventură, la un moment dat chiar într-un continuu suspans. Pe de o parte grija pentru dezvoltarea afacerii, pe de altă parte fixarea ei în contextul social, demonstrarea utilității: trebuie să aibă cineva nevoie de ceea ce faci tu.

– De ce peripeții, de ce suspans?

– Lucrurile sunt schimbătoare la noi, economic nu ne-am așezat nicicum. În fiecare zi avem surprize chiar și cu telefoanele, chiar și cu energia electrică, nu putem să ne facem un plan de afaceri pentru că de fiecare dată este dat peste cap tot sistemul nostru pe care l-am pus la punct, să zicem, cu o lună în urmă.

În rest, viața particulară nu s-a modificat. Ne culcăm la 12.00–1.00, ne trezim dimineața, mai citim din când în când (din ce în ce mai rar) câte o carte...

– Dumneavoastră sunteți din Piatra Neamț. În general moldovenii – poate e doar impresia mea – s-au mișcat mai greu în privința pornirii unei afaceri pe cont propriu. Așa este?

– Este un mare adevăr. În Moldova lucrurile merg mai domol, mai „încetșor, că nu vin turcii” – asta ar fi expresia care se potrivește.

Personal, încă înainte de '89 aveam visul

de a-mi construi o afacere proprie, chiar așa cum se putea atunci, de exemplu un mandatarat, ceva de familie, cu mijloacele tehnologice rudimentare de atunci. De aceea, imediat după Revoluție eram plin de entuziasm.

– Ce ați făcut înainte de 1990?

– Înainte de '90? Școala. Am fost ultima generație cu 7 clase, am „sărit-o” pe a opta intrând, deci, direct într-a noua. Deschiderea politică era destul de acceptabilă atunci, nici

nu prea observam ce se-ntâmpla în jurul meu.

Visam să fac facultatea la Sorbona, drept pentru care m-am apucat de învățat limba franceză temeinic. În final n-am ajuns acolo ci la Iași pentru că la Sorbona mergeau cei de familie bună sau cei care TREBUIAU să ajungă, așa că am intrat la Universitate, la Matematică. Atunci au început modificări, am început să simt ce se întâmplă în jur.

Apăruse „România Literară” – chiar aveam colecția începând de la numărul 1, am început să mă familiarizez cu numele scriitorilor mai tineri (Brebău etc.). Sigur, la Iași viața culturală era intensă...

– Dar aveți un teatru bun și la Piatra Neamț!

– Era și este și acum. După doi ani de Matematică, eu am fost „racolat” înspre arte plastice, de fapt către chemarea mea inițială, numai că, iarăși, lipsa de informații dintr-un orașel mic mă trimisese pe altă cale.

Cu mult curaj am lăsat Matematica și am vrut să intru la Plastică; dar până să intru acolo mi-am zis că n-ar strica un pic de experiență, așa încât în loc să mă duc la cursurile de matematică mergeam la cele de la Arte Plastice; am ținut-o așa vreun an, după care am constatat că și aici era complicat cu admiterea, locurile fiind în număr de 3, 5, 7 care erau ocupate din generație în generație, precum monarhia. Dar n-am abandonat ci am continuat cu studiul în particular pe lângă pictori cu renume – Gavrilăan, Hatmanu.

Am început, astfel, așa-zisa viață artistică, m-am izolat de ce era în jur...

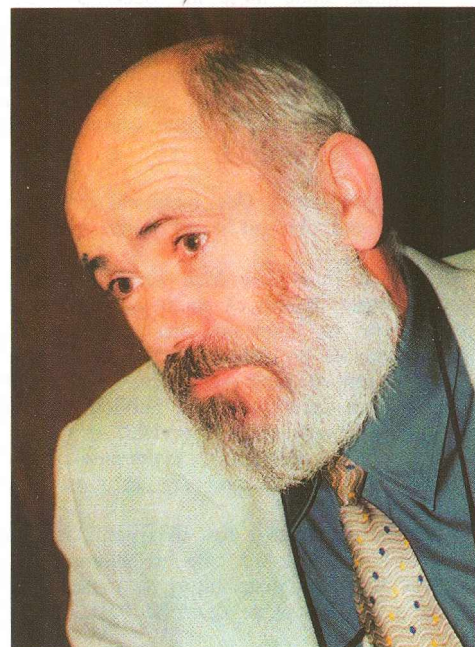
– Era un refugiu.

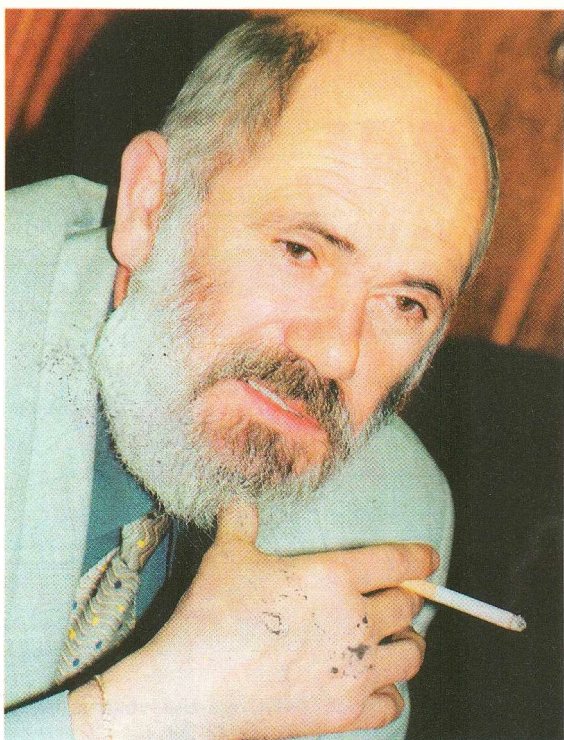
– Da, era un refugiu. Încet, încet am ajuns să am chiar și o expoziție personală, în '87 la Iași.

Evident, între timp trebuia să asigur existența familiei și făceam de toate: felicitări, rochii etc. Momentul '89 l-am traversat cu înfrigurare, emoție și entuziasm totodată. Eram exaltat, plin de speranță, parcă intrasem în altă lume! M-am apucat să-mi constituie o mică afacere.

– Cu ce ați pornit?

– Cu ce lucram atunci pentru Fondul Plastic: vestimentație, felicitări, diverse obiecte mici. Încet, încet am descoperit că nu sunt singura firmă ci mai sunt și altele care aveau nevoie de o anumită reprezentare și mi-am spus că dacă acesta-i drumul care mi s-ar potrivi și la care m-aș pricepe cel mai bine, hai să merg pe el. Am lăsat deci hainele – că tot începuse să se umple țara

de haine turcești! – și am intrat în domeniul publicității. Am judecat logic: se vor înființa multe firme, nevoie de materiale publicitare și reprezentare va fi – chiar dacă la început mulți spuneau că nu e necesar așa ceva, nici chiar de cărți de vizită. N-am disperat. Timp de vreo doi ani am construit sistemul, învățând foarte mult – ce-i aceea „publicitate”, cum se face, care-i rolul, cum ajută, care sunt modalitățile ca să fie eficientă, adică „am crescut” o dată cu firma.

au început și grijile: angajați, salarii, cărți de muncă.

Altă problemă a fost aceea a meseriei de serigrafist, care nu este înscrisă în nomenclatorul meseriilor, drept care am constituit, împreună cu o firmă din Timișoara și una din Cluj, Asociația serigrafiștilor din România.

Ne-am constituit solid. Ne-am înscris la Organizația Europeană. Suntem 40-50 de firme de acest fel. La început a mers mai ușor datorită fiscalității mai puțin severe, apoi au apărut grijile (devalorizarea, dobânzile din ce în ce mai aspre la creditele bancare).

– Ați lucrat cu credite?

– Sigur că da. Ne trebuiau calculatoare, imprimante, în general mijloace moderne ca să putem face față cerințelor. Dobânzile au crescut vertiginos și ne-am găsit la un moment dat în fața imposibilității rambursării.

– Domnule Diaconu, haideți să atacăm o problemă mai delicată. Oamenii politici, de câte ori aud de întreprinderi mici și mijlocii se inflamează, își exprimă susținerea față de idee dar, în fapt, pentru acestea nu s-a făcut mare lucru.

– Aș putea spune că nu s-a făcut aproape nimic. După părerea mea, oamenii politici privesc întreprinderile mici și mijlocii ca pe niște vânzători ambulanți, ușor handicapați care câștigă și ei, acolo, o pâine; nu-și pun problema că mai mult de jumătate din muncitori ar trebui să-și câștige banii din aceste întreprinderi, cum se întâmplă, de fapt, în toate țările civilizate.

La noi, întreprinderile mici și mijlocii sunt,

renunți. M-am lovit de acest aspect în încercarea de a deschide un birou de reprezentare într-un oraș din țară. Avize peste avize cerute! Nu știu dacă nu cumva ne va trebui unul și de la Institutul de Meteorologie!

– V-a bântuit vreodată regretul că ați început această afacere?

– Nu m-a bântuit regretul. Altceva aș spune. Uneori, după o zi de muncă, îmi vine să spun: „Ce-ar fi s-o las mai moale? Am trecut de 50 de ani...”. Starea materială nu este nici măcar medie pentru că întotdeauna am luat hotărârea de a cumpăra, să zicem, o mașină pentru producție și nu de a strânge bani.

Dar, dimineața, sunt din nou plin de entuziasm, cu un plan de acțiune și uite așa nu trece nici o zi fără să fac ceva; chiar și week-end-ul îl folosesc – când e nevoie – pentru a mă deplasa dintr-un oraș în altul, ca să nu pierd cumva din orele de lucru ale zilei de luni!

Sigur, situația firmei e departe de a fi disperată. Greu de suportat este însă senzația că alergăm pe nisip.

– Cărui fapt credeți că i se datorează această împotmolire a noastră, această senzație de stagnare, într-un fel?

– Nouă. Nouă ni se datorează și chiar dacă ne-am săturat să dăm vina pe noi înșine, încă o dată spun că așa este. Evident, nu mă refer la cei care au pornit o afacere și chiar fac ceva, ci la noi românii, în general. Iată că după 10 ani, tot nu apreciem munca. Este o realitate clară: nu știm să muncim. Ne place să trăim de azi pe mâine.

Din populația unui oraș, azi, cel puțin un sfert din cetățeni au un statut incert (nici țărani, nici orașeni), pentru că au ajuns aici în perioada în care se „industrializa

„Ar trebui să se limpezească hățișul acesta de legi...”

Încet, încet s-au mai clarificat lucrurile, s-a mai stabilizat producția, au apărut muncitori din ce în ce mai mulți.

– Ce înseamnă denumirea firmei dumneavoastră, MAART'S CO?

– Primele două litere ale fiecăreia dintre cuvintele: manufactură, artă, servicii. Țin minte că pentru denumirea firmei am cheltuit prin Iași vreo două săptămâni, cu toată boema Iașului, cu pictori, graficieni ca să dăm de capăt problemei. Atunci, ajutorul era benevol.

– Acum costă.

– Da, acum costă. Deși rezultatul suna cam suedez, m-am obișnuit cu el și am trecut la concepția siglei.

Sigur că mi-era și frică să dau numele „manufactura” pentru că ea nu era chiar așa; după cum vă spuneam mai devreme, cu dotare zero ce poți să faci? N-ai decât agerimea minții și mult entuziasm. Am reușit totuși și am făcut producție publicitară, mai puțin însă pentru ziare și reviste.

– Cum s-a desfășurat activitatea firmei dumneavoastră prin ani? De ce v-ați izbit mai tot timpul?

– Prima problemă a fost inexistența în țară a materiilor prime cu care să putem lucra. Treptat au apărut distribuitori de materiale și firma a început să se dezvolte. Dar, firește,

cred eu, un material bun pentru propagandă. Se susține că suntem ajutați, dar în realitate nu-i așa. Un exemplu grăitor este acesta: încercarea de a înscrie în nomenclatorul de meserii pe aceea de serigrafist a ridicat atâtea probleme și nici la ora actuală nu este ceva rezolvat, cu toate că avem o solidă susținere din afară, deci nici măcar nu intră în discuție banii statului. Am putea înființa oricând o școală pentru că multe firme ar avea nevoie de specialiști în acest domeniu. Or, din cauza birocrăției, lucrurile au rămas suspendate.

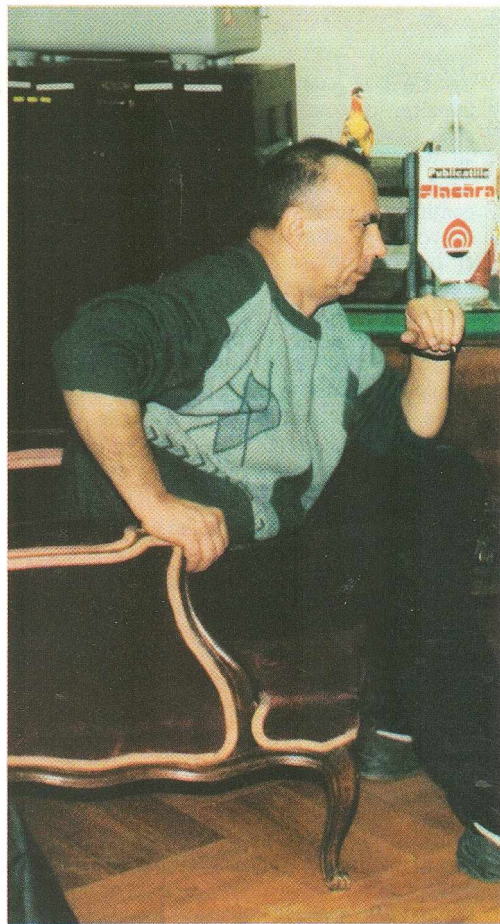
Dar mai sunt o sumedenie de exemple în care numai se vorbește, dar nu se face nimic.

– Aceste întreprinderi mici și mijlocii, dacă ar fi cât de cât susținute, nu financiar, ci prin crearea unui cadru de a acționa eficient, ar acapara o uriașă forță de muncă.

– Uriașă!

– Pe de altă parte, ar și crea ceea ce lipsește României în momentul de față: acea clasă mijlocie care asigură stabilitatea oricărei țări puternice.

– Sigur că statul nu trebuie să ne dea bani nouă; dimpotrivă, îi dăm noi lui. Dar el, statul, ar trebui să limpezească hățișul acesta de legi din cauza căruia, la un moment dat, te lași păgubaș. Nu sunt singurul care o spune. Te trezești, nu de puține ori, blocat de obținerea unei autorizații. Te determină să

patria" cu mult elan. Ca dovadă, s-au mutat la bloc și și-au făcut gard în jurul acestuia, au pus straturi de zarzavat, ba chiar ici-colo și câte un coteț. Deci revin și spun că nu știm să muncim. Mai este și un alt aspect: pornim proiecte și nu le finalizăm; această situație își găsește sintetizarea în vechea vorbă românească „ne înecăm ca țiganul, la mal”. Din nefericire, asta se întâmplă chiar la nivel de decizie. Nu avem fermitate. Se pare că suntem condamnați la acest comportament balcanic.

– Dar, în urma celor întâmplate în decem-

care oferta era de 15–20 de locuri, au venit 5 solicitanți, iar până la urmă s-au prezentat efectiv la muncă doar 2. Se conturează concluzia că oamenii au alte surse de venit.

– Să vorbim despre alte venituri. De unde provin?

– În cazul unora, probabil de la țară (o căsuță, un teren). Ei privesc ajutorul de șomaj ca pe un ciubuc. Apoi, se lucrează „la negru”. Unii nu vor să-și construiască o perspectivă stabilă a vieții. Sunt unele reușite spectaculoase în afaceri care este îndoielnic că se bazează pe muncă susținută sau pe dez-

exact această atitudine față de muncă.

– Este cauza principală. O spun ca om care are niște angajați pe care îi observ, nemaivorbind de ce se vede „cu ochiul liber” în jur. Chiar mergând pe stradă vezi o continuă mișcare dintr-o parte în alta, însă nu ai deloc senzația că se muncește.

Noi nu înțelegem că munca este și un mod plăcut de a ne petrece anii. Este însăși rațiunea existenței. Muncind – câștigi și câștigând îți permiți o viață bună, o casă, un spectacol, o carte, o călătorie, condiții optime pentru copii. La noi însă munca e socotită de către unii un chin, un blestem. Dacă ar încerca, aceștia ar constata că ducându-se la serviciu și făcându-și cu competență treaba n-ar mai simți stress-ul ci doar o oboseală plăcută și mulțumire, împlinire.

– În discuțiile pe care ați spus că le purtați cu diverși parlamentari ce le spuneți?

– Nu le spunem întotdeauna chiar de-a dreptul, dar îi rugăm să se concentreze mai mult la simplificarea hățișului de legi dintre care o parte se contrazic sau chiar se anulează una pe alta, dezorientându-ne. Sigur că, de cele mai multe ori, discuțiile se poartă pe tema dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii despre care și ei știu că este baza – întrucât tot ce este mare în țară se află în cădere liberă fie pentru că nu există competență, fie că tehnologia este învechită, fie că există interese să nu se dezvolte, să nu meargă.

Mai sunt și discuții despre ușurarea muncii oamenilor de cultură, de artă, despre finanțarea teatrelor, despre investițiile în învățământ și educație – altfel ne vom trezi peste 10–15 ani că nu se mai știe nici tabla înmulțirii! Efortul depus de un dascăl nu mai poate fi același câtă vreme îl apasă grija procurării a zece ouă sau a unui litru de lapte. Odată astfel de praguri depășite (printr-un salariu decent), activitatea s-ar desfășura la nivel maxim de competență. Am întâlnit – rămânând cu discuția în domeniu – cazuri în care oamenii aveau de făcut naveta la distanțe de 24 km, dintre care 4 pe jos! Nimeni nu pare interesat de rezolvarea acestei probleme des întâlnită în învățământul rural.

Discuții nesfârșite poți purta cu parlamentarii și despre domeniul sănătății, referitor la care aș sintetiza totul într-o frază: dacă ai nenorocul să treci într-o zi pe holul unui spital, te îngrozești!

Asta doare! Și doare foarte tare dezinteresul pentru cultură.

Dramatic este și ceea ce citeam zilele trecute despre oamenii noștri de știință care spuneau: „Suntem dispuși să ne vindem. Care dați ceva pe noi?”

Luând doar mica mea întreprindere, pot să vă spun că am vreo patru probleme, dintre care două tehnice, posibil de rezolvat de către orice institut românesc de cercetări în domeniu. De ce nu se face conexiunea între nevoile noastre (ale multora, deoarece cazul meu nu e singular) și cercetare? Doar accidental se formează o legătură între firmele particulare și cercetare, determinată de regulă de relațiile personale.

Din banii care intră de la contribuabili în bugetul statului ar trebui să se aibă grijă și de cercetare. Acolo sunt germenii progresului.

„La noi, munca e socotită de către unii un chin...”

brie '89, foarte mulți dintre concetățenii noștri au putut să vadă în străinătate cum muncesc aceia, că nu se îmbogățesc peste noapte (cum s-a întâmplat pe la noi). Cum de nu preluăm experiența pozitivă a altora învățând, în schimb, numai relele?

– Am spus deseori că ar fi bine să ia cineva cetățenii României din 10 în 10 și să-i ducă în Canada, în Germania etc. și poate că, într-o comunitate de 3.000 de oameni, dacă unii au fost afară, întorcându-se, să explice și celorlalți cum se muncește și care este realitatea pe acolo.

– Iată o situație paradoxală despre care am aflat acum câteva zile: în țară se aproximează 1 milion și ceva de șomeri; în ziua când s-a aproximat această cifră, erau oferte de serviciu pentru 50.000 de locuri. Nu erau interesați decât câțiva pentru acele locuri. Oare de ce?

– Peste tot în țară se întâmplă astfel de lucruri. Și la Piatra Neamț. Știu o situație în

voltarea continuă a producției care presupune asimilarea de șomeri ș.a.m.d.

Ei se conduc după o zicală: „Dacă muncesc, nu mai am timp să câștig”.

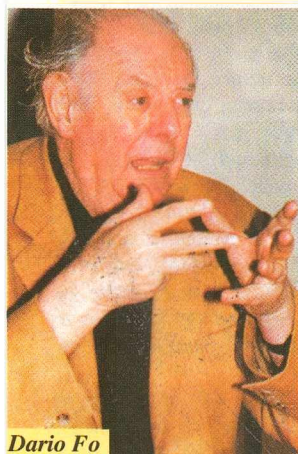
Acum, sigur că fiecare își construiește afacerea după priceperea sa; sunt unii care au „talentul” de a specula situații, alții care au „talentul” de a specula prostia semenilor lor (vezi liniile telefonice erotice). Asta nemai-vorbind de jocurile de Bingo pentru care lumea (sau o parte a ei) are deja o furie, nu o pasiune, e ca o nebulie generală.

Mental, românul este încă robul anilor dinainte de '89 când, și cine muncea și cine nu muncea primea același salariu. Cei mai mulți munceau atât cât să se vadă că se mișcă.

– Văd că folosiți foarte des cuvântul „muncă”. Înseamnă că, în percepția dumneavoastră asupra realității românești, o cauză a impasului în care ne aflăm este

UN CONTRA-FESTIVAL SANREMO

Dario Fo

Desfășurarea ediției jubiliare – a 50-a – a festivalului de muzică ușoară de la San Remo (ori Sanremo) n-a fost nici mai bună, nici mai rea decât cele precedente, au scris ziarele italiene. Din fericire, grupul Avion Travel, câștigătorul ediției, a prezentat o melodie plăcută, surprinzătoare, cu un aranjament muzical ingenios. Juriul specialiștilor a contrazis părerea populară și astfel celebra manifestare și-a reconfirmat popularitatea.

Dar festivalul (în cadrul căruia s-a inovat câte ceva doar în domeniul prezențelor) este văzut de mulți ca un fel de monopol al Televiziunii italiene (RAI). Astfel încât pare să se contureze tot mai mult ideea unui contra-festival. A spus-o Mike Buongiorno, președintele Juriului, care ar fi unul dintre susținătorii ideii. Dar sugestia

Lucio Battisti, protagonist al Festivalului Sanremo '69

unui contra-festival este mai veche. În 1969 unul dintre protagoniștii ei a fost Dario Fo, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, mare animator al vieții teatrale. Lansată în plină epocă „revoluționară” (anii '68), ideea propunea includerea în repertoriul festivalului a unor melodii mai „realiste”, dar a eșuat din inerție și din rezistența organizatorilor. De remarcat că exact în 1969 avea loc celebrul festival de la Woodstock, care n-a mai avut același succes ulterior. Vor reuși animatorii ideii unui contra-festival Sanremo în încercarea lor de a da o replică pe măsură?

Prezentatorii ultimei ediții a Festivalului: Pavarotti, Ines Sastre, Fabio Fazio

BĂRBATUL – OBIECT

„Bărbatul-obiect. Mitologie, spectacol și modă masculină”. Aceasta a fost tema unei expoziții organizate la celebrul muzeu Pitti din Florența, la începutul acestui an. De la cinematograful și fotografie, până la TV, publicitate, modă sau cosmetică pentru bărbați, tot mai multe domenii s-au ocupat în vremurile moderne de impunerea condiției masculine în lumea de azi. S-a constatat astfel că există anumite canoane ale calităților bărbătești care sunt puse în lumină prin „identikit”-ul acestor mijloace de impunere a imaginii: puternic, dar nu neapărat frumos, protector, hotărât. Tipul masculin modern a suferit însă unele modificări, spun specialiștii: el nu mai poartă îmbrăcăminte care să-l diferențieze în chip evident de femeie, garderoba celor două sexe a devenit ușor androgină, inteligența așa-zis masculină nu mai este apanajul exclusiv al bărbaților, după cum nu mai există decât foarte puține meserii sau sporturi exclusiv pentru bărbați (boxul este ultima frontieră depășită). Ne aflăm, așadar, în fața unei crize de identitate masculină? Dacă este așa, poate că și în cazul femeilor se pune o întrebare la fel de valabilă.

O caricatură ilustrând noile „interese” ale bărbatului modern

LITERATURĂ METISĂ?

Zadie Smith este o tânără de 24 de ani, născută dintr-un tată englez și o mamă jamaicană, care a trăit într-un cartier al Londrei plin de străini („veneticii” vechiului Imperiu britanic). Ea preferă să vorbească despre un mediu „multicultural” și este mândră de acest metisaj pe care l-a transpus de curând într-un roman de peste 420 de pagini, care a avut un deosebit succes. Romanul se cheamă „White Teeth” – *Dinți albi* – și conține bineînțeles o poveste modernă despre acest mediu multietnic, pestriț cultural. *Sunday Times* a vorbit despre „o adevărată revelație literară”, iar *The*

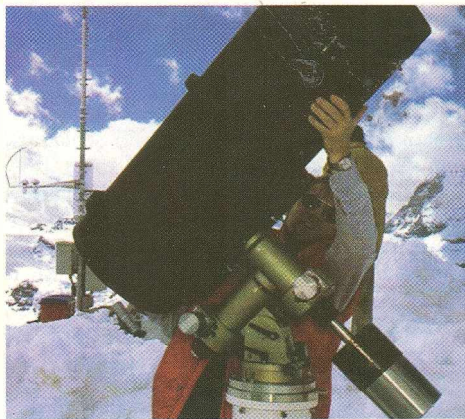
Guardian a calificat romanul „o reușită operă scrisă cu mare vervă, prin care se obține o oglindă ce corectează percepțiile despre societatea engleză”. Cartea a fost desigur bine primită de Salman Rushdie, celebrul autor al „Versetelor satanice”, care fiind el însuși un produs al acestei culturi (este de origine indiană) apreciază contribuția altor personalități la definirea unei noi identități a artei britanice.

DACIA MARAINI

Scriitoarea Dacia Maraini, câștigătoare a uneia dintre ultimele editii ale premiului Strega (pentru romanul „Buio” – „Intuneric”), fosta soție a lui Alberto Moravia, declara recent că imaginația este atât de puternică în creația ei încât ajunge să conviețuiască efectiv cu propriile personaje. Așa după cum Flaubert trăia intens ce scria (încât a ajuns să spună că a simțit gustul de cianură atunci când o eroină a sa a murit otrăvită), la fel Dacia Maraini spune că își „trăiește” intens personajele și visele. Orice fantezie, afirmă ea, poate deveni materia primă a unei cărți. Asta nu înseamnă – afirma dezarmant scriitoarea – că nu este „bântuită” și de vise banale, cum ar fi acela de a câștiga la Loto.

ASTRONOMI AMATORI

Cheltuiesc anual milioane de dolari cumpărând aparate moderne, deplasându-se pe vârfuri de munte, comunicând, studiind. Sunt astronomii amatori ai veacului al XXI-lea, solitari lupi ai nopții care pândesc cerul să găsească o supernovă, o cometă, un asteroid, contribuind până la urmă la definitivarea „hărții universului”. Emulii lui Galilei chiar au reușit de multe ori s-o ia înaintea instituțiilor bine retribuite de state sau fundații, descoperind câte un corp astral cărora adesea le-au dat propriul nume.

Una dintre „bazele” europene ale acestui hobby este Elveția, mai precis înălțimile muntoase de pe ghetarul Gornegrat, unde se pare că există excelente condiții de vizibilitate nocturnă.

„CENUȘA ANGELEI”

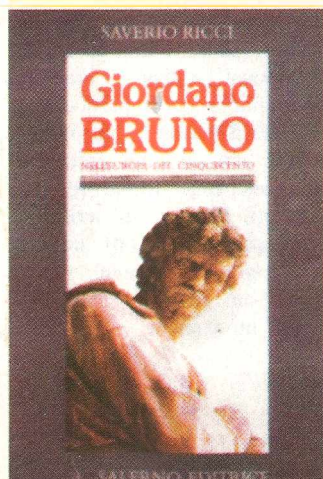

„Mă gândesc la copilăria mea și mă întreb cum am reușit să supraviețuiesc. Desigur, a fost o copilărie nefericită, dar o copilărie nefericită irlandeză este mai rea decât orice altă copilărie, iar o copilărie nefericită irlandeză și catolică este tot ce poate fi mai rău”.

Aceste cuvinte sunt rostite ca un moto la începutul unui film realizat de curând în S.U.A. după romanul scriitorului irlandez Frank McCourt cu titlul „Cenușa Angelei”. E un film despre cruzime, alcoolism, boală, părăsiri, dar și visuri pure de aventură pentru că protagonistul din „off” este un copil. Filmul

(ca și cartea) este un fel de replică a secolului al XX-lea la cărțile lui Dickens, în peisaj irlandez și după rețetă americană, dar – afirmă critica de specialitate – de mare forță.

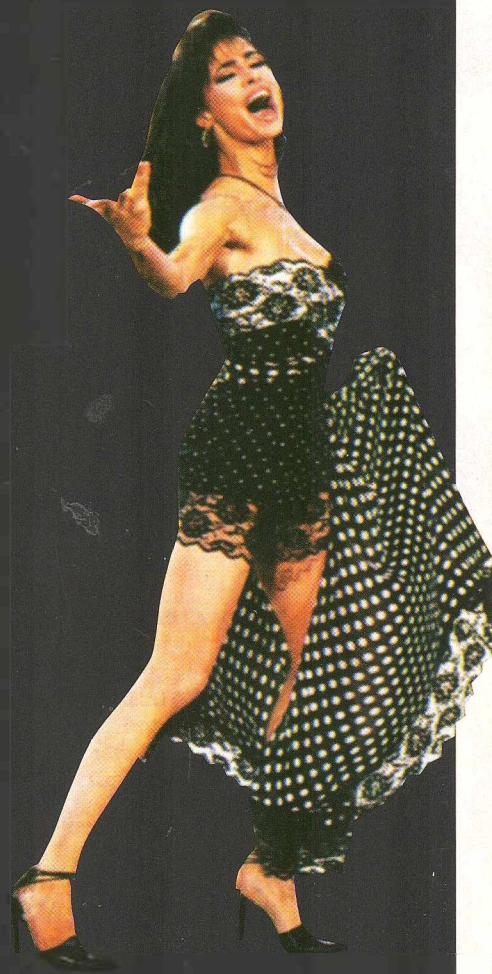
JUBILEU GIORDANO BRUNO

La 17 februarie 1600, în timp ce la Roma se sărbătorea anul sfânt, Giordano Bruno, fost călugăr dominican, care ulterior a îmbrățișat calvinismul, devenit un om de știință eretic, era judecat și ars de viu în Campo dei Fiori din Roma. La 400 de ani de la acest eveniment, de care Biserica catolică se detașează cu dificultate, pe același loc unde acum se înalță o statuie a lui Bruno au avut loc ample manifestări organizate de spiritele „liberale-libertare și anticatolice”. Dar Giordano Bruno este recuperat critic și de lumea științifică. Anul acesta vor avea loc de altfel numeroase simpozioane și alte întruniri dedicate memoriei sale.

IMPORTANT ESTE SĂ EXAGEREZI

În arta avangardei s-a spus că protagoniștii ei au vrut să șocheze gustul burghez, să scuture rutina și monotonia. În lumea culturală europeană și americană dominată de kitsch și gustul impus de televiziune „a șoca”, „a provoca” a devenit ceva obișnuit, așa încât s-a ajuns chiar la banalizarea frondei. Cu toate acestea, protagoniștii spectacolelor de televiziune în

primul rând nu renunță la folosirea tuturor mijloacelor pentru a atrage atenția.

Așa se face, bunăoară, că nu există spectacol „de public” unde să nu fie invitate câteva fete cu picioare lungi, vag îmbrăcate, cu forme provocatoare. „Asta-i gustul publicului”, se justifică producătorii. Iar „protagoniștii” acceptă rolul conștiente că acela care nu iese din rând în vreun fel riscă să rămână anonim. Este cazul actriței Natalia Estrada, din imaginea de mai sus, care nu a rezistat tentației de a-și arăta formele provocatoare.

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS de

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Texte sub

IOAN GĂBUEAN, Târgu-Mureș. Mulțumesc pentru culegerea de haiku-uri *The Dancing of the Clouds*. Nu pot însă s-o prezint în paginile revistei *Flacăra*, întrucât mă ocup exclusiv de literatura română.

GEORGETA LAZĂR, Oradea. „Revista *Flacăra* nu a ajuns la Oradea în acest an pentru abonații ei. Așteptam cu nerăbdare, cu inima palpitând să o citesc și mereu mă întristam negăsind-o în cutia mea poștală. Unde a dispărut adorata mea revistă, cu rubrica superbă, magnifică *Mașina de scris*?”

N-a dispărut. Veți primi un răspuns la întrebarea dv. de la administrația revistei *Flacăra*. Vă întreb însă și eu la rândul meu. Versurile dv. n-au mai ajuns demult la mine. Așteptam cu nerăbdare, cu inima palpitând să le citesc și mereu mă întristam negăsindu-le la secretariatul revistei *Flacăra*. Unde au dispărut adorabilele mele versuri, semnate de superba, magnifica Georgeta Lazăr?

SILVANA ACONI, Timișoara. Versurile dv. au o originalitate căutată și nu emoționează:

„Am condus/ sicriul/ propriului creier/ spre ulciorul/ cu apă vie...” etc.

Cititorul trebuie să rămână cu impresia că un vers este bine găsit, nu îndelung căutat.

ECATERINA MITRU, Motru. Pe plicul pe care mi l-ați trimis scrie „Destinatar Alex. Ștefănescu”, iar scrisoarea propriu-zisă este adresată femeilor din România. Credeți că toate femeile din România se află la adresa mea? Mă flatați.

STELA CIOBAN, Cluj. Îmi pare rău că dragostea v-a dezamăgit. Mă bucur însă că, datorită acestei deziluzii, ați început din nou să scrieți versuri. Aveți, într-adevăr, o sensibilitate de poetă. Poemele dv., eliptice și naive, sunt un fel de transmisii în direct ale emoțiilor:

„priviri/ înghesuie unele într-altele/ entuziasm/ frânt de oboseală/ coardă sensibilă/ atinsă cu cotul/ cer/ prăbușit la pământ/ timp/ stând lipit strâns de mine”.

CONST. VANG., Galați. „Ce-ar fi să instițuiți un premiu pentru cea mai originală

scrisoare?” Nu sunt de acord, pentru că l-ați lua numai dv., în fiecare an.

CAMELIA TAMAȘ, Reșița. Fragmentul de roman e bine scris. Fiecare frază are o densitate poetică, fără ca aceasta să facă lectura greoaie:

„Îmbracă un costum negru, probabil altădată elegant, croit pe măsura lui, la comandă, dar devenit acum mult prea larg, stofa întunecată, lucioasă de atâta purtat, părând că-i absoarbe întreaga făptură, aidoma unei găuri negre. Ieși în aerul înghețat al dimineții, cumpără de la un colț de stradă o crizantemă albă și se îndreaptă spre dealul cimitirului, așa cum făcea în fiecare vineri. Urcă drumul în pantă fără nici un efort de parcă ar fi primit energie de la soarele atârnat ireal deasupra orașului, ca o sferă aburită de cristal.”

Mi-a plăcut și titlul romanului, lapidar, memorabil: *Calendarul unui cerșetor*. Totul e să aveți forța de a vă menține la acest nivel de la prima până la ultima pagină.

MIRCEA BOSTAN, Roman. Descrieți cu haz discuția cu o femeie din zilele noastre. Din nefericire dezvoltați o retorică artificială și vetustă care diminuează mult din comicul de situație: „La un moment dat un colț rebel de bluză atlasiană scoate timid capul din fusta obosită în discurs, iar doamna îl îndeasă gospodărește în vâgăune corporale insinuante. Parfumul dulceag se risipește în rotocoale înecăcioase supunându-te la cazne herculeene-olfactive. Asculți absent trăgând discret de frânghia clopotului încheiere. Într-un târziu auzi un sunet drăgălaș, iar doamna scoate voinicește din buzunar telefonul mobil, precum Făt-Frumos justițiarul paloșul în tăieri de capete hidoase zmeiești, făcându-ți semn să tragi în parcare răbdării, răspunzând apoi la apel plină de importanță și implementată pe de-a întregul în problemă.”

AURORA TELESU, Timișoara. Versurile surorii dv., Maria Minodora Telescu, au doar o valoare sentimentală, pentru dv. Din punctul de vedere al unui cititor care nu a cunoscut-o și nu a avut prilejul să o îndrăgească

pe autoare, ele sunt niște versificări școlarești, pline de stângăcii:

„Soarele ce ne-ncălzește/ Razele și le trimite/ Cu căldura lor trezește/ Florile ce le iubește./ Totu-i floare, poezie./ Căci natura se-nfioară/ Când se uită pe câmpie/ Și o vede-n haină nouă.”

OLGA COJOCARU, Bacău. Dv. scrieți ca în secolul nouăsprezece. Iar noi vom pași în curând în secolul douăzeci și unu:

„Ridic ochii către cer/ Și plâng a dorului iubire./ De-aș mai putea acum să sper/ În viața mea și-n nemurire.” etc.

IOAN CHIRIBEȘ, Drobeta Turnu-Severin. Cel mai mult mi-a plăcut poemul *Bilanț* (pe care îl reproduc în întregime), iar din cuprinsul lui – ultima strofă:

„Până-acuma totul mi s-a întâmplat:/ Am fost și iubit și urât și uitat/ Am fost izgonit, am fost așteptat/ Am fost și pierdut și aflat./ Am fost fericit, am fost supărat/ Am crezut în toate și am disperat/ Am fost risipit și-apoi adunat/ Am fost și respins și-acceptat./ Am fost cerșetor, am fost împărat/ Am căzut pe jos și m-am ridicat/ Am zăcut bolnav și m-am vindecat/ Am fost și ascuns și trădat./ ... Viața mea în tâmplă/ mi s-a descărcat:/ am fost vânător/ am fost și vânat!”

IULIANA MUSTĂȚĂ, Târgoviște. Ceea ce mi-ați trimis nu e concludent. Vă rog să revețiți cu texte de mai mare întindere și scrise mai clar.

H. C. MĂRUȘCA, Cornișel, Bihor. Aveți un limbaj violent, care nu alunecă însă în vulgaritate, întrucât se simte mereu că sunteți onest și bine intenționat. Aștept și literatura scrisă de dv., nu numai scrisori particulare.

ELIZA GRIGORE, București. Nu înțeleg de ce vă indignează atât de mult aprecierea mea că nu cunoașteți bine limba română. Chiar nu o cunoașteți. Până și în scrisoarea plină de reproșuri pe care mi-ați trimis-o există greșeli de ortografie, de genul:

„v-om stabili unde-am greșit”

Trebuia scris *vom* nu *v-om*.

NOI POEME DE MARIUS IORDĂCHIOAIA

AUTORUL SE PREZINTĂ

Anul și locul nașterii: 1968, Săvinești, județul Neamț.

Localitatea în care trăiește în prezent: Piatra Neamț.

Studii: absolvent al liceului de marină din Galați (din motive de sănătate – călător doar pe mările interioare).

Profesia diurnă: funcționar la poștă.

Profesia nocturnă: poet.

POVESTE DE IARNĂ

e mai frig decât în gesturile prinților
învățând cadrilul albastru
ce le adună chipurile
din caruselul oglinzilor

o dinastie a crinilor epileptici
armoarii absorbind obsesii

și
adâncurile camerelor
în care
pasul

înăbușit în dans

adoarme crima
străluce stins carnea albă a întunecatului vis

Regele baldachinelor
căruia somnul
ogar imperial
în piscul muntelui de măști
îi linge inima

* * *

ERMILIE

vindecă-mi delirul muțeniei
măsurat cu buzele orizonturilor cercuri
de apă ce-ți clatină chipul între tâmplele mele

din vitraliile de sudoare ale zilei
cu vârful aripii-ntinse-n zborul laudei
ca pe o aură a muțeniei
îngerul tristeții
îmi pictează gura

ORBUL

mai mult decât groparii
vorbesc despre moarte poezii
halucinați de ochiul ei negru
ce zace pe fundul privirii acolo
unde își țin nebunia
setea și foamea

alăptat cu tremurul aseptice al spaimei
crescut din ezitățile noastre
cel orbit de țipatul nașterii mele
mă sfâșie
încercând cu disperare

DINCOLO DE AMURGUL VEȘNIC AL SÂNGELUI
să-și întindă mâinile

* * *

ULTIMA IARNĂ

firimiturile cinei Tale pe masa mea
au înghețat străbătând universul
primul fulg pe buze

o ușoară ameteală

și brusc

PARADISUL

văzut printre degetele albe subțiri
ale morții

FRUCTELE FILOSOFIEI

furtuna acestei nopți e numai sunet
doar teama clatină focul
iar

râsul dement al hățișurilor
biciindu-mi sufletul
e tot ce i-am dat pădurii
cu lungile
îngânduratele mele plimbări

RANA ALBASTRĂ

zadarnic furtuna sfâșie pădurea
căutând un piept de ramuri o inimă
de frunze

odihna-ntr-un ritm

nebulia ei
în strălucitoare spirale de vuiet
îmi descoperă
rana pe care o facem cerurilor
cu ultima noastră suflare

POEM SCRIS PE SPATELE OGLINZII

tăcerea Ta caniculară
o plajă a sunetului din scoici
mări naufragiate în surpările timpului
cu velele de foc ale rugurilor
alunecam pe oglinzile nopții
sparte-și întorc adâncurile spre soare
și Te-ntâlnesc în inocența
boabelor de rouă

NUMELE DRAGOSTEI

ca un pește smuls apei
îți rostesc Numele ca
beregata animalului jertfit ca
sânii florilor și coapsele frunzelor
în muguri așteptând pașii Tăi
ce vor trezi miresmele lăuntrice
ale cuvintelor de dragoste

INSOMNIE

smulge-mi din ochi inima lunii
somnul la umbra monștrilor
trezirea într-un strigăt de sticlă
silabe amețitoare
zbătându-se

între maxilare prismatice
cețoasa marmoră a vaierului

înfiază-mă ochiului ce veghează în candelii
inimii care

veșnic frăgezește flacăra gurii
ce mă șoptește luminii

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Aștept în continuare încercările dv. literare, pe adresa: Alex. Ștefănescu, la revista *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București. Succes și răspunsuri... ușoare!

CERCUL LITERAR DIN SIBIU

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

În acea căutare a timpului pierdut pe care o întreprinde, iarăși și iarăși, memoria noastră, sunt ore de popas în care ne oprim din drum și, privind spre cețurile ce ni se adună mereu în urmă, încercăm să deslușim chipurile celor ce au fost odată, ale celor ce nu mai sunt. Poetii din vechime, deprinși cu asemenea lungi căutări retrospective, într-o vechime și mai veche decât a lor, obișnuiau să pună o întrebare cu privire la umbrele acelea din trecut care îi împresurau uneori, o întrebare puțin retorică (dar retorică e o expresie delicată, elegantă a sentimentelor). Întrebarea era simplă: *ubi sunt?* Unde sunt? Unde sunt cei ce nu mai sunt?

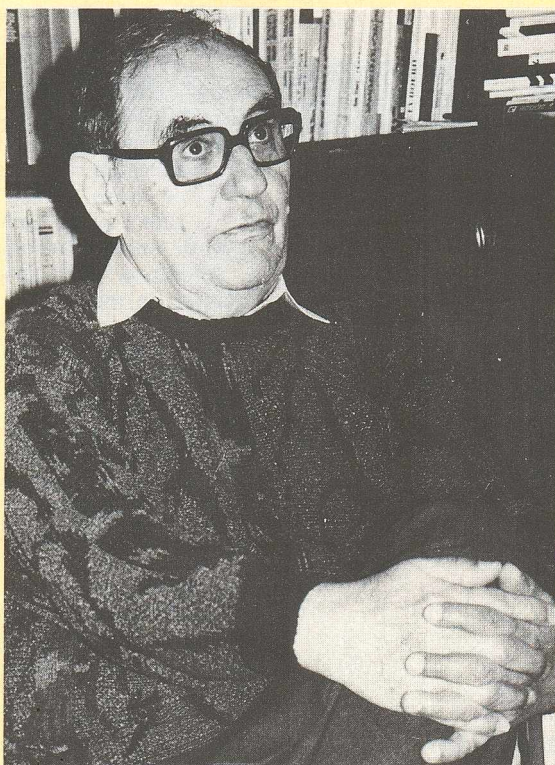
Unde sunt prietenii mei din Cercul literar al tinereților mele? Unde sunt cei ce nu mai sunt printre noi, mult mai numeroși decât noi cei ce mai suntem?

Unde e Radu Stanca, pe care îl aud citind cu o voce puțin spartă, răgușită, dar cu ce panaș: „Sunt cel mai frumos din orașul acesta / Pe străzile pline când ies n-am pereche / Atât de grațios port inelu-n ureche / Și-atât de înflorite cravata și vesta. / Sunt cel mai frumos din orașul acesta“. Dar I. Negoțescu, cel care într-o oră timpurie a creației sale, pe la 1940, lansa cu juvenila impertinență versuri de felul acestora: „Tristan străbătuse Sahare, / Cu struțul virgin în pahar“. Dar Eta, Eta Boeriu, minunata Eta Caranica din tinerețele ei studențești? O aud, în stil ludic-ironic, replicând târziu, în pur spirit cerchist, lui *Corydon* al lui Radu Stanca, în versuri precum acestea din *Doamna cu cățelul*: „Băteam un pas mărunț și riguros, / de bună voie consimțit, fardată, / cu verde de Paris pe buze, gros, / și cu cinabru peste pleoapa mată, / purtam botine roșii și manșon, / și o voaletă mov, un fel de grilă / din moi zăbrele peste ochi, în ton / cu firea mea zglobie, dar docilă, / drept care nu-ndrăzneau prea mult să zburd, / ci dimpotrivă acceptam supusă, / în pas cu viața, un destin absurd / în care încăpușem ca-ntr-o husă“. Unde e Dominic Stanca, cel care va rămâne pentru totdeauna un fel de copil năstrușnic al Cercului, cel care ne avertiza în poezia *Exordiu* din ciclul *Strada care urcă la cer* (pe care n-a văzut-o tipărită în timpul vieții, ca și cele mai multe din scrierile sale) să avem grijă cum vorbim despre cei ce nu mai sunt: „vorbim despre oameni ca și cum am vorbi / despre cărți, despre fluturi sau despre haine uzate; / vorbim despre ei ca și cum n-ar mai fi / decât reproduceri pe cărți ilustrate / anemice copii, decolorate, / tot mai puține păreri - și tot mai târzii / Vorbim ca și cum nemaifiind, și-au pierdut / sub propria mască

înfățișarea / și graiul și harul și mersul și starea / și acum răătăcesc în necunoscut...“

Rătăcitori în necunoscut? *Ubi sunt*, unde sunt: „jurnalistic fără jurnal“, paradoxalul I.D. Sârbu, pentru noi prietenii, Gary Sârbu? Dar spiritul cel mai profesoral constructiv dintr-un grup din care n-au lipsit profesorii, Eugen Todoran? Dar cugetătorul colocvial, Ovidiu Cotruș, cel care publica într-un număr din Revista Cercului literar, sub semnătura Ovidiu Sabin, o adevărată odă singurătății: „O, rănilile Tale, Singurătate. Oriunde mă'ntorc e același pustiu / și câteva urme însemnate, / ca urmele viermilor pe sicriu, / - sunt ale celor veniți după mine, / și care-au trecut înaintea mea...“

Ubi sunt, adunați laolaltă, pe un tărâm al netimpului, unul dintre cei mai tineri și altul dintre cei mai vârstnici membri ai Cercului

literar: Radu Enescu, filosoful cu care pe vremuri îl traduceam împreună pe Heidegger, și Cornel Regman, criticul cel mai ...critic, „nici mai mult dar nici mai puțin decât atât“ cum spunea el, deci criticul cel mai autentic al Cercului, din care de asemenea nu lipseau spiritele critice?

Întrebarea pe care o puneam este, cum am spus, retorică. Ea nu așteaptă, desigur, nici un răspuns. Dar ea deschide un fel de parte luminoasă care ne conduce, îndepărtând cețurile ce se adună în urma noastră, spre tărâmul

acela al reminiscenței în care îi vedem și ne vedem împreună cu cei ce nu mai sunt printre noi.

Mai tânăr decât ceilalți cerchiști de prima oră, i-am întâlnit și cunoscut la seminarul de filosofia culturii al magistrului nostru, Lucian Blaga, în toamna anului 1943. A fost începutul unei lungi și tumultuoase și fructuoase prietenii. Nu este aici locul să evoc peripețiile acestei lungi prietenii literare, cu momente dramatice (dar și fericitoare) printre care întâlnirea cu Nego sub bolta intrării în forul nr. 13 Jilava, debarcați din duba care ne aducea de la Malmaison, sau descoperirea din partea mea, într-una din primele seri ale sosirii mele în domiciliul obligator din Lătești, lângă Dunăre, în pustietatea de la marginea Bărăganului, a unei pagini din revista clujeană *Tribuna*, pe frontispiciul căreia citeam „Poezii postume de Radu Stanca“.

Aflam astfel, după șapte ani de închiisoare, că primul dintre noi trecuse într-unele veșnice.

De atunci însă s-au stins unul după altul cei mai mulți dintre noi cei din Cercul literar de la Sibiu. Am mai rămas doar doi: Doinaș și cu mine. De aceea simt mai mult decât o mare satisfacție literară, una foarte caldă personală, luând în mână frumoasele volume pe care o admirabilă inițiativă editorială ni le oferă din operele - multe inedite - ale membrilor fostului Cerc literar. Este un merit cu totul deosebit al *Editurii Paralela 45*, cu sediul la Pitești, de a fi lansat colecția **Cercul literar din Sibiu**. Lectorul responsabil al colecției este valorosul poet Dan Damaschin, un om de a cărui pasiune cărturărească, cu particulară aplicare spre reeditarea scrierilor lui I. Negoțescu, am mai avut ocazia să mă conving mai demult. Iată-l acum lansând, în această colecție, cu sprijinul înțelegător al conducerii Editurii și cu colaborarea unor pricepuți critici (Gh. Grigurecu, Petru Poantă, Ioan Milea etc.) o serie de volume ce vor face din fondul editorial al acestei remarcabile case un adevărat tezaur literar. Îmi permit doar să enumăr titluri apărute în această colecție, rezervându-mă pentru comentarea în viitor a unora dintre scrierile apărute. Dacă nu mă înșel, prima apărută - cum se cuvenea - era o amplă culegere din volumele de poezie (demult epuizate) ale Doamnei Cercului literar, Eta Boeriu (în selecția și sub delicata îngrijire a lui I. N. Boeriu). Titlul florilegiului: *Din pragul frigului statornic*. Din scrierile lui I. Negoțescu au apărut volumele: *Poezia lui Eminescu* (ediția a V-a a celebrului eseu), *Despre E. Lovinescu, Din însemnările unui cosmopolit și Primăvara elvețiană și alte proze*.

Iată o nobilă inițiativă culturală care face cinste *Editurii Paralela 45*.

OPERA COMICĂ, o idee cu istorie

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Întâmplarea nu explică de multe ori punctul de pornire al unei acțiuni temerare, în care dorința de realizare devine precumpănitoare, depășind rațiunile practice. Pentru cri-

vrea să-și facă o casă, câte cuie-i trebuie?“. Foarte multe cuie! De la partituri la costume și decoruri, de la soliști la ansamblul de acompaniatori, la mașiniști dar, mai ales, de la idee la... mijloace. Istoria nu s-ar fi povestit dacă ar fi depins de cei care, aflând de existența acestei prime inițiative lirice independente, s-au și gândit la pieirea ei cât mai grabnică. Suntem însă în cea de-a doua stagiune, aproape deja parcursă, și speranțe există pentru ca să se continue. Și cu prieteni, și cu neprieteni, dar mai ales cu adeziunea publicului care parcă aștepta ceva simplu și accesibil, merit să-l mai înveselească, să-i mai schimbe gândurile.

Prima „ieșire“ a fost o avanpremieră protocolară, pe scena sălii de spectacole a Palatului Cotroceni, cu un titlu simbolic pentru a încerca viabilitatea ideii: *Directorul de teatru* de Mozart. A urmat, conform proiectului, și premiera oficială a Companiei **OPERA COMICĂ**, pe o scenă profesionistă și primitoare, cea a Teatrului de operă „Ion Dacian“. Ca între rude, acest teatru a optat pentru

Viorica Petrovici, în schimb la pupitrul dirijoral au fost mai mulți muzicieni, de la Iurie Florea la Cristian Alexandru Petrescu sau Marian Didu, dublați în repetiții și spectacole de pianistele Gönul Abdula, Mădălina Florescu. Să subliniem și contribuțiile regizorale care au atras interesul unor nume importante din lumea operei și teatrului, ca Ludovic Spiess, Radu Gabrea, alături de foarte tânăra Ioana Stoianov și de asistenți ca Valentino Tiron, Levente Ambruș. Un mecanism complex din care, alături de manager, există și strategia directorului de proiecte, publicistul Costin Popa.

Pentru ca istoria **OPEREI COMICE** să merite interesul, căci poate unii cititori află de-abia acum despre această aventură extrem de riscantă, independența rămând cu... dependența de sponsori și... absența sprijinului oficial (inclusiv bugetar), să consemnăm că s-au dat deja spectacole și la Institutul francez, și la Festivalul muzicii de cameră de la Brașov sau în alte localități unde teatrul liric este o

ticul muzical Smaranda Oțeanu Bunea, nume binecunoscut în viața muzicală românească, plecarea fără „bună voie“ de la direcția Operei Naționale Române, în condiții de divorț cu colegii de conducere, s-a transformat într-o benefică idee de a dovedi. Ce anume? Temeiul felului său în care gândește și, de mai mulți ani, construiește, ceea ce pare, finalmente, cam același lucru, când este vorba de inventivitate și tenacitate. Dinspre gândire, vin acțiuni pornite de la Colegiul Muzical al A.T.M., în care a participat la Galele muzicale și a întemeiat Festivalul Tinerilor Dirijori, situându-se apoi printre inițiatorii Uniunii Criticilor Muzicali. Se adaugă apoi construirea revistei *Melos*, aflată acum la zece ani de existență, crearea Fundației pentru operă *Oedip* ca și apropiata punere în faptă a proiectatului *Forum Muzical Român*. Cum era să accepte, deci, liniștea de după plecarea de la Operă? Cine o cunoaște, cât de puțin, știe că ar fi fost imposibil! Într-o zi, și-a adunat colegii de breaslă, majoritatea reuniți în Uniunea Criticilor Muzicali, ca și artiștii membri principali ai Fundației *Oedip*, și le-a dat spre știință că vor alcătui, împreună (și riscându-și viața), prima **Companie lirică independentă** din România... postbelică. Altfel spus, un semnal pentru marile înjghebări bugetare.

După alegerea numelui – extrem de simplu și accesibil: **OPERA COMICĂ!** – proiectul a început „să alerge“ cu repeziciune, în „stil Oțeanu“! De la spontană conferință de presă pentru întemeiere (15 octombrie 1998) și până la primul spectacol, cele câteva săptămâni s-au volatilizat într-un iureș ce amesteca, laolaltă, probleme administrative și artistice. Acel timp a semănat, de fapt, pentru cei intens mobilizați de Smaranda Oțeanu Bunea, cu străvechiul joc al copilăriei numit „un om

sprijinirea, în calitate de coproducător, a acestei mici alcătuiți muzicale vesele care, sub nici o formă – ca limbaj sau repertoriu – nu-l concurează în dialogul cu publicul ci, dimpotrivă, mai atrage un segment de spectatori. Cu *La serva padrona* de Pergolesi, apoi *Pimpinone* de Telemann, repertoriul a adăugat titluri demult uitate, mici și spirituale capodopere interpretate de maeștri – soprana Silvia Voinea, mezzosoprana Lucia Cicoară-Drăgan, tenorul Florin Diaconescu, dar și de artiști tineri, dornici de performanțe pentru afirmare – sopranele Ileana Tonca, Rutana Călugărescu, Magdalena Oprea, Gabriela Dăha, tenorii Marius Brenciu, Alfredo Pascu, mezzosopranele Claudia Hanghiuc, Adriana Alexandru, bas-baritonii Ștefan Popov, Mihnea Lamatic, Alexandru Petrovici. Dacă „imaginea“ scenică are o singură semnătură –

absență de tradiție. S-au mai adăugat titluri noi, în cea de-a doua stagiune – precum *Telefonul* de Menotti, *Bastien și Bastienne* de Mozart, *Il maestro di cappella* de Cimarosa –, există în studiu altele. Cum pomul cu roade are fabula sa, pe traseele turneelor sau în drumul programării reprezentațiilor apar inerentele bariere, ridicate de cei mai mari, mai puternici și, logic, mai geloși pe „buturuga mică“. Oricum, experiența merita făcută și trăită, cu asumarea tuturor dificultăților, căci a fost bine primită de artiști și public. Și, mai ales, s-a dovedit practic, dincolo de presupuneri, ce ne-ar putea oferi privatizarea, la propriu, dacă s-ar scutura de inevitabila demagogie însoțitoare, care și ea pavează drumurile cu bune intenții, dar nu ne duce spre rai.

DUPĂ ILUZIA COMICĂ VINE APOCALIPSA GONFLABILĂ

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

De n-ar fi GALA UNITER, nu s-ar mai povesti

La zece ani, Jim a spus în fața clasei că „niciodată nu trebuie să săruți o fată dacă nu ai destui bani să-i cumperi un inel mare și o cameră de filmat, pentru că va dori să filmeze nunta“. A fost o replică de american. În România ar fi numai bună de spus pe scenă. Ar obține un premiu? Dacă ar trece de juriile UNITER ar fi personaj de Gală. O Gală care, ca și cea consumată pe 3 aprilie, ar provoca valuri de emoții urmate de un anumit confort. Din fotoliul de ministru, încă președinte plin la UNITER, Ion Caramitru a făcut din Gala premiilor uniunii momentul festiv, solemn și unic în care poți trece pragul spre „eternitatea teatrului românesc“, după cum a remarcat un laureat. Premiile UNITER nu mai au rival, nici la festivalul național de teatru, nici la premierile orgolioase ale criticilor. Totul se premiază la Gala UNITER.

SURPRIZE – SURPRINDERI

Până și ministrul Ion Caramitru a fost surprins la Gală, în plină transmisie în direct la televiziunea națională: Consiliul Britanic în loc să acorde un premiu, așa cum a făcut în ultimii ani, a acordat două. Pe lângă Corneliu Dan Borgia, directorul Teatrului Tineretului din Piatra Neamț ales drept cel mai bun manager al anului, Ion Caramitru a fost premiat pentru că a fondat și condus UNITER de zece ani. După Gală cea mai răsunătoare surpriză ne-a comunicat-o George Banu, președintele Asociației Internaționale a

Criticilor de Teatru, care a rămas nemulțumit că printre nominalizați nu s-a aflat și Oana Pellea, Veta în *O noapte furtunoasă*. Și nemulțumirile au mai fost încă multe probabile. Se vor stinge încet-încet...

INTERMEZZO

Alături de Jim, și Kelly și-a spus părerea despre sărut: „Să nu săruți niciodată pe cineva în fața celorlalți, pentru că este foarte jenant să fii văzut. Dacă însă nu te vede nimeni, poți încerca, împreună cu un băiat frumos dar numai pentru câteva ore“. Anita a auzit, și deși are numai șase ani e fermă: „Sunt de acord cu dragostea, atâta vreme cât nu apare când se transmite «The Simpsons» la televizor.“ „Dragostea te va găsi, chiar dacă încerci să te ascunzi. Eu mă ascund de la cinci ani, dar fetele mă găsesc întotdeauna“, marea problemă a lui Bobby. Are opt ani.

MAI BUNI DECÂT JURILE

900 de milioane de lei a costat Gala. Jumătate, sau poate mai mult, au fost cele 21 de premii care s-au acordat. Senatul Uniunii a premiat pentru întreaga activitate cinci oameni de teatru: actrița Carmen Stănescu, cu 55 de ani de scenă, scenografa Emilia Jivanov care a împlinit unul dintre visele meseriei: a trecut de mult peste spectacolul 100, actorul Lorand Lohinszki, și doi colegi de facultate, de grupă chiar, regizorii Lucian Pintilie și Radu Penciulescu, excelența stagiunii trecute.

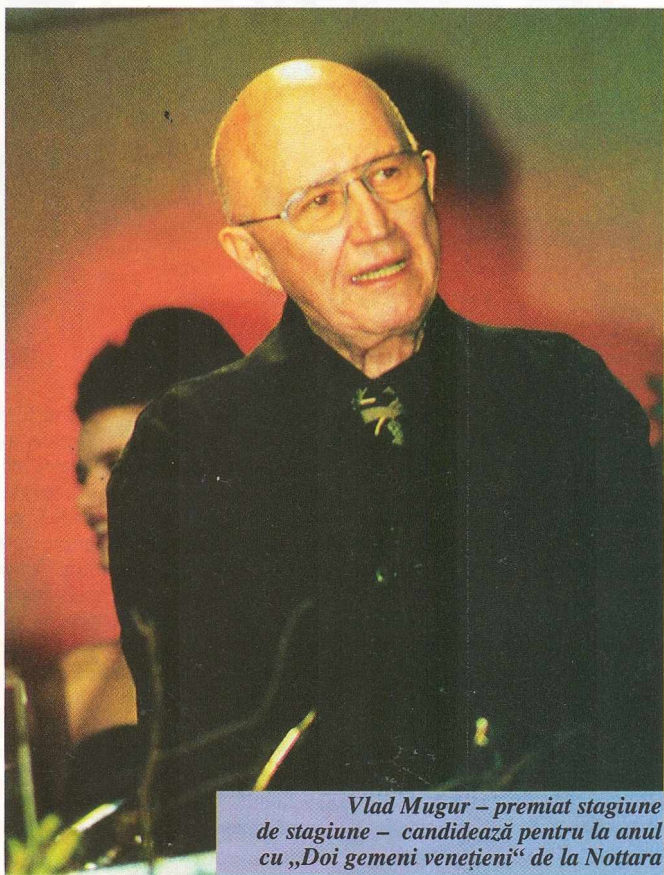
Dacă Pintilie a rămas departe de teatru după *Revizorul* din 1978, Penciulescu s-a dedicat în ultimii ani unei vocații din ce în ce mai rare: maestrul care reușește să facă minuni în fața tinerilor pe care îi inițiază fascinant în tainele actoriei. Nu mai cucerește aplauze la scenă deschisă decât prin actorii pe care îi pregătește. Regizorii au fost de altfel vedetele galei. Mihai Măniuțiu a fost premiat de Fundația Culturală Română, marele Vlad Mugur, de neînvinș pară, are premiul pentru cel mai bun regizor și premiul criticilor, Alexandru Darie prin *Iluzia comică* are răsplata pentru cel mai bun spectacol al stagiunii.

INTERMEZZO

Tom, un băiețel de cinci ani, cu ochi albaștri probabil, e hotărât: „Imediat ce termin grădinița îmi voi găsi o nevastă“. Înțelepciunea vârstei de opt ani îi dictează lui Jim că e bine să te însori la „84 de ani, pentru că nu trebuie să mai muncești și îți poți petrece timpul iubindu-l pe celălalt în dormitor“. Da, dar „pentru fete e mai bine să nu se căsătorească; băieții au nevoie de cineva care să curețe după ei“, zice Lynette. „Fii priceput la sărutat. S-ar putea ca astfel soția ta să uite că n-ai dus gunoiul“, ne sfătuiește Greg. Plus indemnul lui Tom: „Să petreci cel mai mult timp iubind în loc să mergi la serviciu“. Dar ce ziceți de Leo: „Dacă să te îndrăgostești e ca atunci când înveți să scrii, nu vreau să încerc. Durează prea mult“. Știi câți ani are? Șapte.

DE CE?

În cazul premierilor din România nu nemulțumirile rămân ci ciudățeniile, contradicțiile, paradoxurile. Lor li se răspunde de mulți ani încoace: premiile se împart la toată lumea, toate taberele trebuie să fie împăcate. Și e drept că la nivel de tabere rămân intrigile, acolo se bărfesc jocurile de culise, și numai acolo găsești zeci de explicații pentru o privire răutăcioasă. Ce viață fascinantă pentru unii! Puțini sunt însă cei care venind să

Vlad Mugur – premiat stagiune de stagiune – candidează pentru la anul cu „Doi gemeni venețieni“ de la Nottara

Saviana Stănescu a lansat „Apocalipsa gonflabilă“

primească un premiu, preferă, precum Vlad Mugur, să atragă atenția că în România există mulți regizori foarte buni, mai tineri. Neajunsul de fond al premiilor UNITER este că niciodată nu cunoaștem motivațiile juriului. Vlad Mugur, de exemplu, de ce a fost preferat lui Ducu Darie și Dan Puric (cel atât de aplaudat de public)? Dorina Lazăr și Kitty Stroescu de ce au pierdut în fața Virginiei Itta Marcu, una dintre vedetele Teatrului din Brașov? Valer Dellakeza a fost preferat lui Dorel Vișan și lui Bogdan Zsolt! În fine, pentru cel mai bun spectacol au candidat

Iluzia comică, cu o nominalizare pierdută pentru regizorul Ducu Darie, **O noapte furtunoasă** scos în evidență și prin jocul Dorinei Lazăr, și **Slugă la doi stăpâni** premiat pentru interpretare, scenografie și regia lui Vlad Mugur atât de juriul galei cât și de critici. A câștigat **Iluzia comică** și nu ni s-a spus de ce. Din orgoliu, juriul ar fi putut să premieze toate cele trei spectacole, sau să nu acorde premiul, sau... să premieze totuși **Iluzia comică** pentru că:... Am văzut cu mare satisfacție **Iluzia comică** și am și scris că este o grozăvie de spectacol. Dar despre Vlad Mugur se spune că este un magician... Măniuțiu are și el de la Gală încă un premiu: Interferențe!

INTERMEZZO

Trucuri pentru a face pe cineva să se îndrăgostească de tine: Îi spui că familia ta are un întreg lanț de magazine de dulciuri. (Așa e la șase ani.) O cale este să te duci cu fata să mâncați ceva. Trebuie să-i oferi ceva ce știi că îi place. Cartofii prăjiți merg de obicei, o rețetă pentru cei de nouă ani. Și unii au aflat încă de la opt ani: „Unul dintre noi trebuie să știe să scrie un cec. Chiar dacă ai tone de iubire, tot vei avea și tone de facturi“. „Nu-i vorba întotdeauna de cum arăți. Uitați-vă la mine, sunt la fel de frumos ca oricare altul și nimeni nu s-a căsătorit cu mine până acum!“

UITE-ASA!

Mă bucur, trebuia să recunosc, pentru două dintre premiile acordate la gală în mod special, și regret foarte mult că nu a fost pe scenă **Dan Puric**, cel care a avut curajul să

Alexandru Darie distruge semianonimatul Teatrului de Comedie: „Iluzia comică“

„ofere“ **Costumele**. Deci, mai mult mă bucur. Pentru **Iluzia comică** și pentru **Apocalipsa gonflabilă**, cea mai bună piesă a anului, publicată de Unitext. În primul rând sună neconvențional. Dar mai ales pentru că autorii acestor creații au readus prietenia în teatru. Un dramaturg-poet, Saviana Stănescu, un regizor, Ducu Darie, și o trupă de actori care s-a spart și urât apoi ani buni, cei de pe scena Teatrului de Comedie. **Știți de ce se țin îndrăgostiții de mână?** „Vor să fie siguri că nu le cad inelele de pe deget, pentru că au dat o grămadă de bani pe ele“.

Alex. Ștefănescu a reprezentat revista „Flacăra“ printre laureații Galei UNITER. Spectacolul după piesa sa de teatru a obținut premiul pentru cea mai bună montare TV

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

Colectionarul de oase

"The Bone Collector", S.U.A., 1999 - 117 minute

... Un celebru detectiv din New York, specializat în criminalistică, în urma unui groaznic accident suferit pe când se afla la datorie, devine un biet infirm, paralizat de la gât în jos - aproape o „legumă“, legat

definitiv de patul său special de paraplegic: spre deosebire însă de o „legumă“ veritabilă, el a avut șansa ca mintea să nu-i fie afectată - dimpotrivă, ea îi funcționează - brici! (în rol: **DENZEL WASHINGTON**, celebrul actor de culoare, nominalizat la ultimul OSCAR pentru „Uraganul“ - film

de care ne vom ocupa pe larg în următorul număr al revistei).

... O tânără polițistă de teren, oarecum blazată, este implicată, absolut întâmplător, în găsirea unui criminal în serie extrem de periculos (în rol: **ANGELINA JOLIE** - distinsă de două ori cu „Globul de Aur“).

Pe scurt, așadar: fata adună sinistrele date rămase la locul crimelor, fiind un fotograf de performanță! - ancheta fiind condusă însă, pas cu pas, de către celebrul detectiv aflat imobilizat pe patul său de spital.

Situație inedită pentru un thriller, acțiunea se bazează pe romanul omonim al lui Jeffery Deaver și a fost realizată pe peliculă de regizorul Phillip Noyce.

Filmul este remarcabil ca tensiune, prin cadre (și nu secvențe!) extrem de violente, dar... mai ales prin „interpretarea“, dacă îi putem spune astfel, magistrală a lui Denzel! Care „joacă“, practic, numai din priviri și câteva rare cuvinte pronunțate (și care, pentru a-și pregăti acest rol, a studiat

VISÂND LA BEVERLY HILLS

"Anywhere But Here",
S.U.A., 1999 - 110 minute

HORIA PĂTRAȘCU ■

IOANA

"Joan of Arc" - S.U.

Scurt istoric al bine-cunoscutei povești: în timpul Războiului de 100 de ani, Franța este invadată de către englezi; mistica fecioară Ioana, primind un mesaj de la Dumnezeu, îi conduce pe francezi spre victorie asupra englezilor: la 18 ani, luată prizonieră, este vândută dușmanilor săi; la 19 ani e declarată vrăjitoare și arsă pe rug; douăzeci și cinci de ani mai târziu este declarată

nevinovată de către Papa Calixtus III; în 1920 a fost canonizată ca sfântă.

Filmul este o superproducție de mari proporții, realizat de „copilul teribil al cinematografiei franceze“, americanizat între timp, adică LUC BESSON („Nikita“, „Marele albastru“, „Al 5-lea element“ etc.).

Rolul titular este remarcabil interpretat de MILLA JOVOVICI, iar în numeroasa distribuție a filmului puteți (cu greu!) recunoaște mari actori precum JOHN MALKOVICH, FAYE DUNAWAY sau DUSTIN HOFFMAN.

Atât.

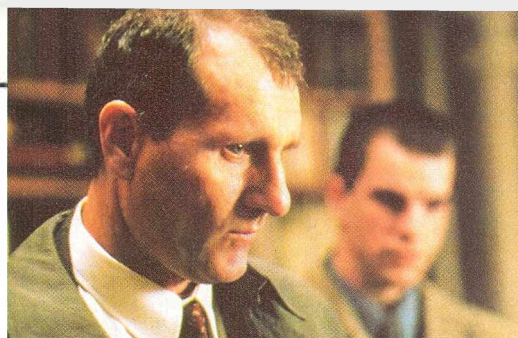
... O mamă, sătulă de viața meschină a unui mic orășel de provincie în care locuiește împreună cu fiica sa, o adolescentă, o convinge cu greu pe aceasta din urmă să plece împreună la Los Angeles spre a-și începe acolo o nouă existență; visului în mare măsură riscant și nerealist al mamei, i se opune însă pragmatismul nativ al fetei – ca urmare, între cele două izbucnind nenumărate conflicte (multe dintre ele ilare!), ba chiar, în anumite momente, tânăra devenind cea „matură”, iar mama „copilul naiv”...

Pe această canava, extrasă dintr-un roman semnat de **Mona Simpson**, regizorul american de origine chineză **WAYNE WANG** realizează un film tulburător de adevărat, picareesc din multe puncte de vedere și mai ales incitant la culme – pe întreaga sa desfășurare – datorită situațiilor numai în aparență „ine-

dite”, ce se ivesc la tot pasul.

Punctul forte al realizării lui **WANG** este distribuția: **SUSAN SARANDON** (OSCAR) în rolul mamei și **NATALIE PORTMAN** (care a debutat în filmul lui Luc Besson „Profesionistul” alături de Jean Reno și Gary Oldman): cuplul se completează **impecabil**, ba îndrăznesc a spune că fata este absolut uluitoare – alături de o actriță cu vastă experiență cum este Sarandon...!

Este **VIATA** în stare pură, ironia se află permanent la un pas de o profundă amărăciune, iar „Paradisul American” – deși la nivelul său material prea bine cunoscut! – scârțâie cam din multe încheieturi... O comedie îndeajuns de tristă pentru a te pune pe gânduri; o remarcabilă analiză psihologică a relației mamă-fiică; un film degajând o căldură aparte și mai ales greu, foarte greu de uitat...!

pe viu cazuri grave de paralizie – printre care cel al celebrului actor Christopher Reeve („**SUPERMAN**”), aflat în aceeași situație, urmare a unui grav accident de călărie.

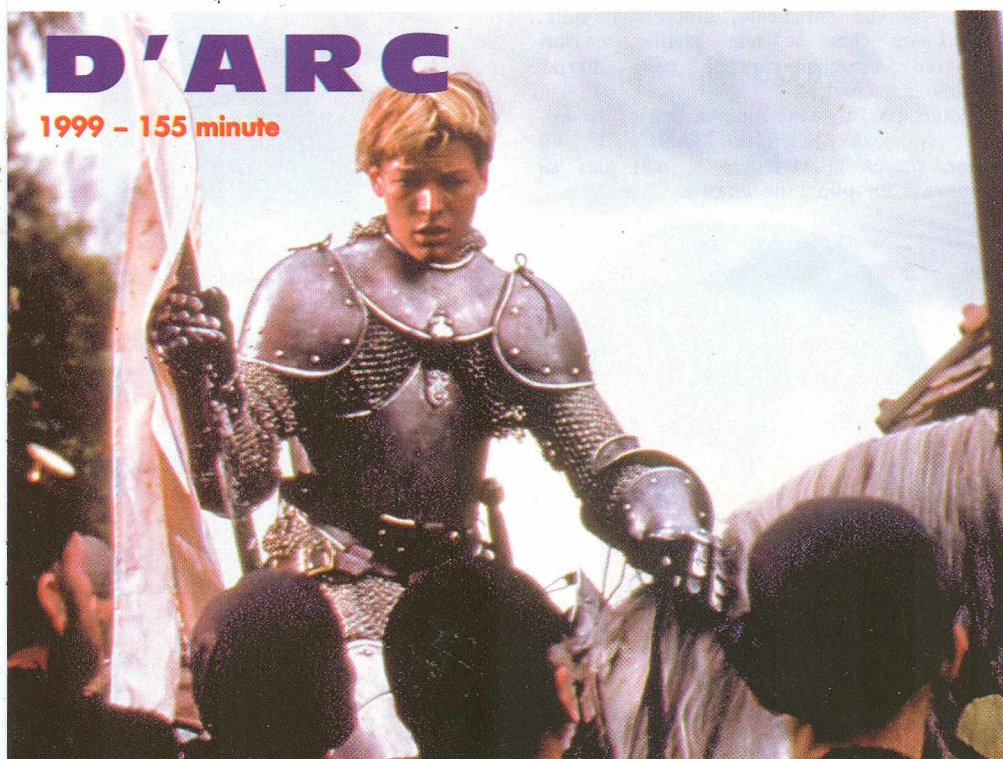
Mai notăm – ca o plăcută surpriză – prestanța, în rolul „detectivului Sellitto”, a actorului **Ed O'Neill** (nimeni altul decât **tatăl**, din poate că prea mult prelungitul serial comic „**Familia Bundy**”, prezentat și pe micile noastre ecrane).

JOCUL

„The Game”, S.U.A., 1999 – 128 minute

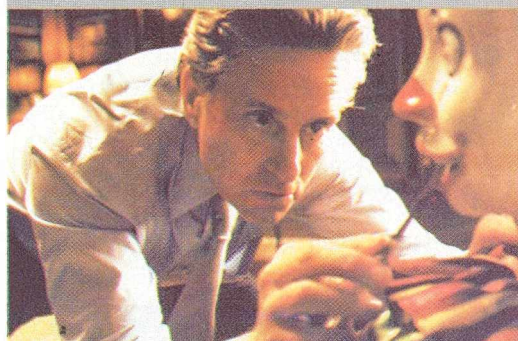
... Pesemne că doar întâmplarea face ca, în numărul trecut al revistei referindu-mă („în silă”, e puțin spus! – n.a.) la filmul „**Fight Club**”, să mă trezesc pe ecrane cu o nouă peliculă semnată de către regizorul **DAVID FINCHER** și asupra căreia mă simt obligat a-mi spune propriul punct de vedere:

„**JOCUL**” („**The Game**”) ilustrează o dată în plus câteva date caracteristice acestui relativ-tânăr autor de film (dar și prosper om de afaceri, format la școala videoclipurilor sau reclamelor TV, unde a dat dovadă de un **profesionalism incontestabil**): tendința, aș zice **nativă**, în a **ȘOCA PUBLICUL** printr-o **violență dusă la extrem** și de cele mai multe ori **macabrá**; prin supoziția Domniei sale că, în genere, spectatorii contemporani sunt cel puțin psihopați „in nuce”; printr-un **STORY**-pre-

D'ARC

1999 – 155 minute

text, totalmente lipsit de logică – **DAR**, prin care, își poate demonstra intențiile clare de a **îngrozi omul din sală** (demonstrație unde e într-adevăr un „maestru” – precum „efectul DISCO” asupra timpanelor tinerilor); printr-o „întristătoare” – dar semnificativă, zic eu! – **LIPSĂ DE UMOR**; prin folosirea, drept cap de afiș, a unor cunoscute vedete – indiferent dacă ele au, sau nu, vreo legătură cu subiectul... etc. etc.

Ce este, de fapt, „**The Game**”? Un pariu pe care un dezechilibrat îl propune fratelui

său – un super-miliardar – spre a-l pune pe acesta din urmă la încercare dacă acceptă RISCUL...(!). Iar miliardarul (MICHAEL DOUGLAS) acceptă provocarea fratelui (SEAN PENN)...! Motiv pentru care Michael se trezește prins într-un vârtej de întâmplări nu doar inexplicabile, dar și de o duritate

totalmente ridicolă, în contextul respectiv...!? La un moment dat ai senzația că asisti la niște gag-uri-horror în serie, fără nici o legătură unul cu altul... (un singur exemplu: printre încercările propuse de joc se află și acela de a fi azvârlit, cu mașina, într-o apă adâncă: super-miliardarul e gata să se înecă pe bune, doar o întâmplare îl salvează! – atunci cum rămâne cu finalul în care bietul Douglas este aruncat de foarte sus, traversează făcând țândări un plafon din sticlă – chiar și numai asta punându-i viața în pericol! – și se trezește aterizând, intact, pe o uriașă pernă umflată cu aer... în ciocnetul paharelor pline cu șampanie ale inițiatorilor „jocului”, care-l anunță pe erou că... a câștigat provocarea!?)

Domnul Fincher afirmă: „Povestea te forțează să-ți imaginezi care va fi JOCUL tău. Ce ar face cineva ca să te aducă la limita suportabilității? Care este lucrul cel mai valoros de care te poate deposeda...?!”. (Păi, să nu mori de răs?! Întreabă-l asta pe un auroloc sau senator de-ai noștri, și vei afla răspunsul pe loc...!). Dar, ca să dea „un spate”, dânsul filmează într-o Rezervație istorică pentru Conservare a S.U.A. (însumând 24 hectare grădini și o reședință cu 43 încăperi), blochează Grădina Zoologică din San Francisco, ba chiar filmează și în localul select „City Club”, clădire faimoasă datorită picturilor murale Diego Rivera...!

Și – culmea! – domnul Michael Douglas afirmă: „Este cel mai bun scenariu citit de mine în ultimii ani!”...

(Oooof... Michael, Michael!).

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

LUMEA E PREA MICĂ - James Bond 007

„The World Is Not Enough”, S.U.A., 1999, – 128 minute

... cu siguranță, „JAMES BOND” reprezintă astăzi un fel de „mit”; un mit modern (față de cele mai vechi, de tipul „DRACULA”, „TARZAN” etc.).

Autorul acestui erou, scriitorul IAN FLEMING, s-a născut în Anglia în 1908 și a murit în anul 1964 – atunci când filmele inspirate de cărțile sale abia începuseră să aibă succes, în mare măsură datorită neuitatului interpret Sean Connery; puțini cunosc însă faptul că în tumultuoasa sa viață, scriitorul a fost el însuși... agent secret: prin anul 1933, făcând parte dintre inginerii Companiei Metropolitan-Vickers, a spionat și complotat împotriva sovieticilor... (pesemne de aici se trage și faptul că mulți dintre reductabilii adversari ai eroului sunt de origine rusă!).

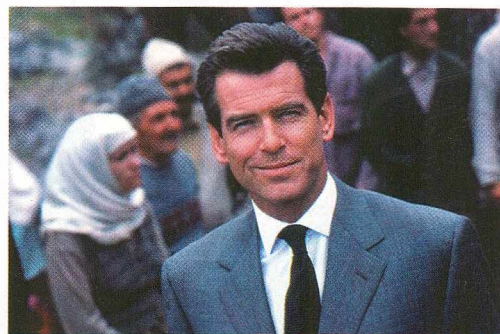
Este și cazul acestui ultim James Bond – „LUMEA E PREA MICĂ” – în care miza este descoperirea unui mare zăcământ de petrol sub Marea Caspică, iar personajul negativ este un șef al „Mafiei rusești contemporane”. Din această pricină, acțiunea se desfășoară mai întâi la... Londra, apoi în Spania, Turcia, Azerbaidjan, Franța... etc. etc.

Este un film de (bineînțele!) super-acțiune, cu nuanțe de SF, care încântă mai ales publicul tânăr, dar și mai ales pe cel feminin datorită prestanței actorului PIERCE BROSNAN (care joacă pentru a treia oară în serial – având înaintea sa încă 14 episoade, interpretate de către alții...), și care este la fel de fermecător, de elegant și violent atunci când e cazul.

Iar cazuri sunt destule...!

De menționat, încă, apariția pentru ultima oară pe ecran a bătrânului (și de acum regretatului!) DESMOND LLEWELYN: cel care, în toate cele 17 episoade anterioare, a fost inventatorul plin de imaginație al „gadgeturilor James Bond”, devenite de acum celebre – pistoale sofisticate, umbrele mortale, stilouri cu care se taie gratiile, ceasuri explozive, tabachere-capcană ce-ți retează degetele... ș.a.m.d.

Alături de Brosnan, superba actriță de origine franceză SOPHIE MARCEAU. Vă doresc succes la vizionare și mai ales să tremurați din plin... de emoție!

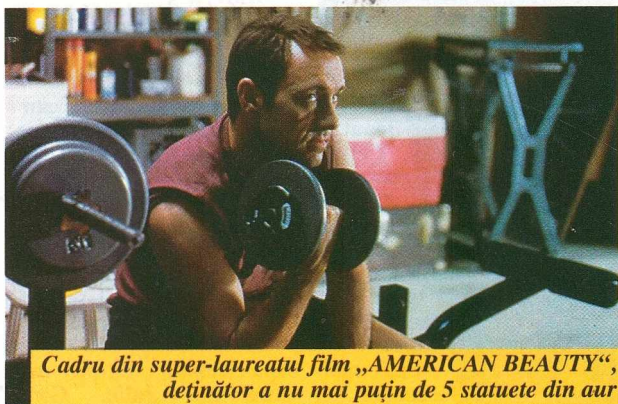
ULTIMELE STATUETE ALE MILENIULUI

Text: HORIA PĂTRAȘCU ■

Foto: AP – ROMPRES, RO IMAGE 2000, GLOB COM MEDIA ■

Duminică seara – 26 martie a.c. (luni dimineața, ora României), a avut loc cea de-a 72-a ediție a **Festivităților de înmănare a Premiilor „OSCAR”**, ultima ediție de acest fel din secolul al XX-lea... (secol pe care, am convingerea, generațiile viitoare și-l vor aminti cel puțin cu neliniște – dacă nu chiar cu groază!)...

Dar să nu anticipăm, ci să ne referim strict la EXTRA-ORDINARUL SPECTACOL prilejuit de festivitatea în

Cadru din super-laureatul film „AMERICAN BEAUTY”, deținător a nu mai puțin de 5 statuete din aur

sine, ce a avut loc în interiorul lui „SHRINE AUDITORIUM” din Los Angeles (în preajma căruia, încă înainte cu multe nopți, mii de fani își instalaseră corturile pentru a nu scăpa măcar celebra defilare a vedetelor pe și mai celebrul „covor roșu”, înainte de intrarea propriu-zisă în sală).

„Defilarea” a avut loc, într-adevăr, părând însă a fi mai mult un soi de zăpăcită și mai ales încordată plimbare în grupuri... asta, firește, și datorită excepționalelor măsuri de securitate luate de poliția federală pentru anihilarea vreunui atentat terorist, sau pur și simplu pentru „protejarea vedetelor” (citește: zeci și zeci de mii de dolari pe metrul pătrat!)...

Restul – adică „show-ul propriu-zis” – s-a consumat în interiorul sălii de spectacol, în ambianța cu care până și telespectatorul român a început a se obișnui: actori mai mult sau mai puțin îndrăgiți... mese cu tacâmuri, briliante, băuturi și lumânări aprinse absolut fascinante... aceeași gazdă a ceremoniei, pre numele său **Billy Crystal** (cel cu fața de clătită neîntoarsă, într-o prăjire deplină, și pe partea de deasupra)... un Jack Nicholson răsturnat în fotoliu purtându-și celebrii ochelari fumurii și zâmbind sardonice... ba chiar și vagabondul care, găsind prin gunoarie statuetele furate (s-a scris amănunțit în presă despre acest caz!), a primit drept recompensă suma de **50 de dolari și un bilet la spectacol!...** Asta în timp ce transmisiunea în direct a ceremoniei – pe parcursul căreia **30 de secunde de publicitate au costat 1,3 milioane dolari!** – a fost urmărită de peste **UN MILIARD** de oameni risipiți pe întreg Mapamondul...!

Dincolo de fast și strălucire – dincolo de prezența unor femei (sau bărbați, de ce nu?!), fascinante – au existat și momente realmente mișcătoare: de pildă, prezența în scaunul cu roțile a tânărului care a inspirat „One day in September” (filmul premiat cu OSCAR pentru cel mai bun

documentar), sau acele câteva cuvinte prin care **Kevin Spacey**, primind înaltul trofeu – și care își pierduse nu de mult părințele – i-a dedicat OSCARUL „celui care a devenit **veritabilul meu tată, marele actor JACK LEMMON!**”...

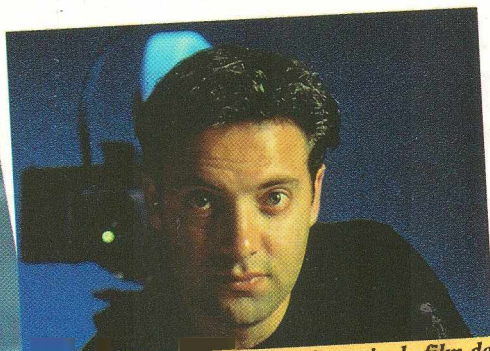
Cel mai important aspect însă mi s-a părut a fi **MAREA BĂTĂLIE** ce s-a dat pentru locurile „de vârf”: adică aceea de la secțiunea **celor mai bune filme de lung metraj**, unde disputa a fost crâncenă, iar rezultatele incerte până în chiar momentul desfacerii plăcurilor. Printre peliculele nominalizate, trei au fost într-adevăr mai mult decât **remarcabile**, competiția anunțându-se astfel deosebit de „strânsă”; este vorba de „Carter zis **URAGANUL**”, „American Beauty” și „The Insider” (ca să nu mai pomenim că, în aceste trei, jucau mari actori – ei înșiși nominalizați! – precum **Denzel Washington**, **Al Pacino**, **Kevin Spacey** sau **Russell Crowe**). Nu ne vom ocupa de acestea aici, întrucât ele au fost achiziționate și de distribuitorii noștri de film – după cum ați putut remarca și din paginile revistei **FLACĂRA**...! Ceea ce este însă și mai important, este faptul că membrii „Academiei Artelor și Științelor Cinematografice” din S.U.A. și-au acordat girul suprem **celui mai controversat film produs în ultimii ani realizat peste ocean**, și anume lui „AMERICAN BEAUTY” (care a adunat nu mai puțin de 5 statuete, printre care un OSCAR acordat pentru cea mai bună regie... unui **debutant** în lung metraj!).

Este acel film **cutremurător** – combinație de satiră, comedie și tragic absurd, cu **adresă directă** la societatea americană contemporană de consum! – a cărui cvasipremiere pare a demonstra, cel puțin din punct de vedere cultural, chiar și doar cinematografic în cazul nostru, că omul de rând – trăind într-o țară superbă... într-o Mare Putere a Lumii!... și ajuns la un nivel material de trai nu doar de **invidiat**, dar și **greu de ajuns din urmă** de către alte comunități ce viețuiesc pe Mapamond – acest „om de rând” al Americii a devenit (datorită unor producători lucizi!), un veritabil EROU al unei lumi aflate în degradingoladă...!

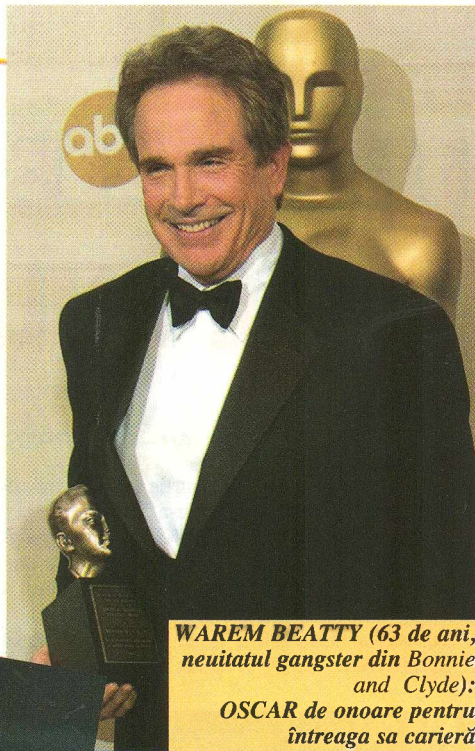

OSCAR pentru cel mai bun actor: **KEVIN SPACEY** (*American Beauty*)

SAM MENDES – debutant în regia de film de lung metraj! – OSCAR pentru cel mai bun regizor (*American Beauty*)

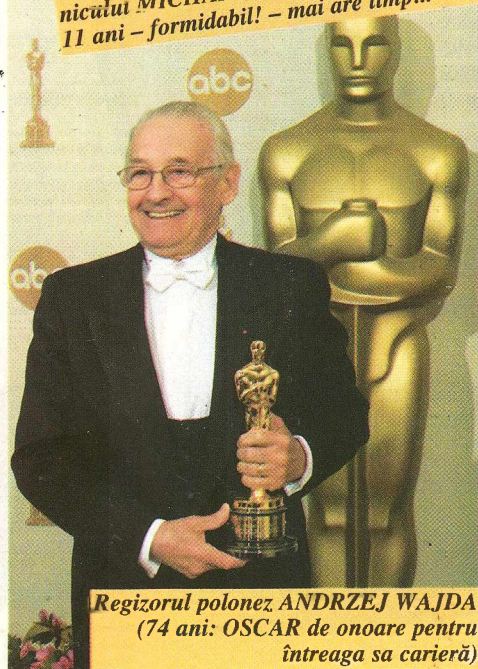
WAREM BEATTY (63 de ani, neuitatul gangster din *Bonnie and Clyde*): OSCAR de onoare pentru întreaga sa carieră

„Marele perdant” al celor nominalizați la OSCAR, **HALEY JOEL OSMUNT**, micuțul partener al lui Bruce Willis din *The Sixth Sense* (în final, trofeul în cauză i-a fost atribuit vârșnicuțului **MICHAEL CAINE!**). Nu-i nimic: puștiul de 11 ani – formidabil! – mai are timp...

OSCAR pentru cea mai bună actriță: **HILARY SWANK** (*Boys Don't Cry*)

Regizorul polonez **ANDRZEJ WAJDA** (74 ani: OSCAR de onoare pentru întreaga sa carieră)

PHIL COLLINS: OSCAR pentru cea mai bună piesă muzicală (*You'll Be In My Heart*, din filmul de animație *Tarzan*)

Cel mai bun film: **American Beauty**

Cel mai bun regizor: **Sam Mendes**, pentru *American Beauty*

Cel mai bun actor: **Kevin Spacey**, pentru rolul din *American Beauty*

Cea mai bună actriță: **Hilary Swank**, pentru rolul din *Boys Don't Cry*

Cel mai bun actor într-un rol secundar: **Michael Caine**, *The Cider House Rules*

Cea mai bună actriță într-un rol secundar: **Angellina Jolie**, *Girl Interrupted*

Cel mai bun film străin: **Todo sobre mi Madre** (Totul despre mama mea), al spaniolului **Pedro Almodovar**

Cel mai bun scenariu original: **Alan Ball**, pentru *American Beauty*

Cel mai bun scenariu-adaptare: **John Irving**, pentru *The Cider House Rules*

Cea mai bună regie artistică: **Sleepy Hollow**

Cea mai bună imagine: **American Beauty**

Cea mai bună coloană sonoră: **The Red Violin**

Cea mai bună piesă muzicală: **You'll Be In My Heart**, din *Tarzan*

Cel mai bun montaj: **The Matrix**

Cel mai bun sunet: **The Matrix**

Cele mai bune efecte speciale: **The Matrix**

Cele mai bune efecte speciale sonore: **The Matrix**

Cele mai bune costume: **Topsy-Turvy**

Cel mai bun machiaj: **Topsy-Turvy**

Cel mai bun scurt metraj: **My Mother Dreams the Satan's Disciple in New York**

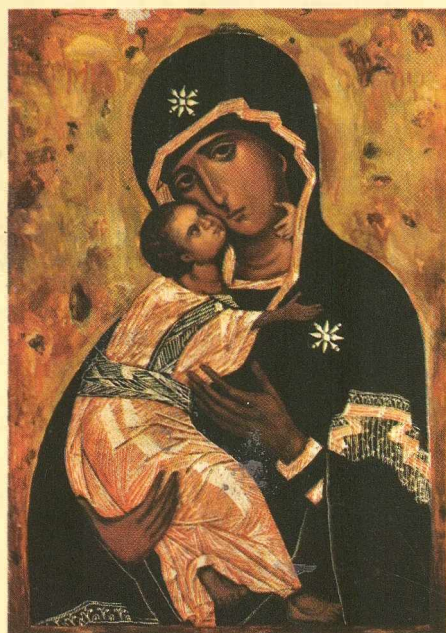
Cel mai bun scurt-metraj de animație: **The Old Man and the Sea**

Cel mai bun documentar: **One Day in September**

Cel mai bun scurt-metraj documentar: **King Gimp**

Regizorul polonez **Andrzej Wajda**, în vârstă de 74 de ani, a fost recompensat cu un Oscar de onoare pentru întreaga sa carieră. De asemenea, **Warren Beatty** a primit un Oscar de onoare pentru întreaga sa carieră.

DRUMUL CĂTRE ICOANĂ

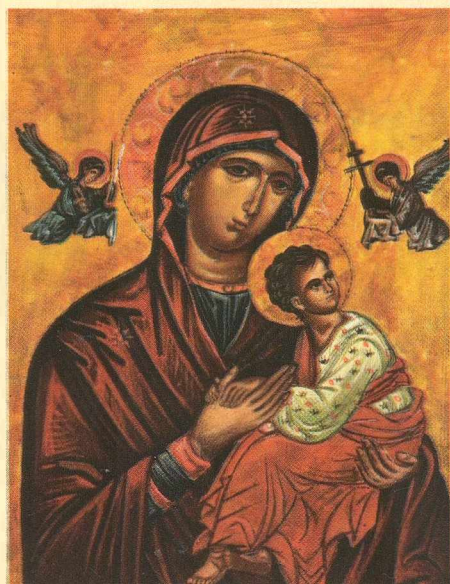
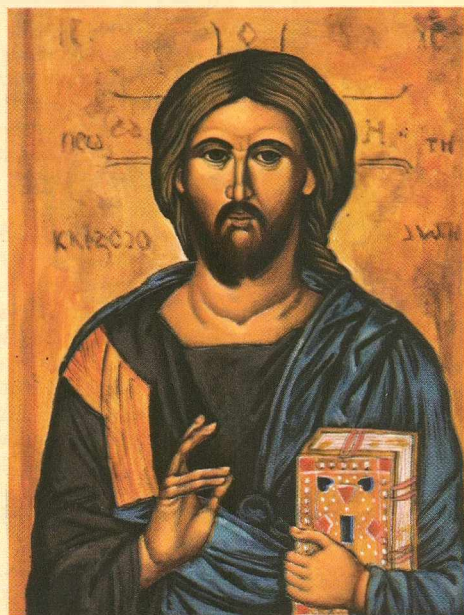

Text: ANA BARTON ■

Icoana este în același timp obiect de cult și operă de artă, simbol al divinității și mărturie a legăturii vii și neîntrerupte a omului cu Dumnezeu. „Icoana este o Evanghelie în culori“, spunea Bulgakov.

Încă din secolul al IV-lea se poate atesta documentar cinstirea icoanelor. Dar istoria lor este una zbuciumată. În secolul al VIII-lea cultul icoanelor a fost considerat închinare la idoli. Atunci au fost distruse foarte multe reprezentări sacre: pictura din biserici, icoanele pe lemn, mozaicurile. Cei care s-au împotrivit au plătit cu viața. Sunt astăzi sfinți martiri. Apoi cultul icoanelor a fost restabilit și a rămas același până astăzi. Fiind obiect sacru, icoana este realizată după canoane vechi de secole ce restrâng variația tematică a reprezentării momentelor importante ale istoriei religioase. Există manuale ce cuprind reguli privitoare la meșteșugul picturii bisericești (erminiile). Cel care vrea să fie pictor bisericesc trebuie să aibă talent, credință, evlavie, să respecte canoanele și, nu în ultimul rând, să fie multă vreme ucenicul unui meșter iconar.

Daniela Jurescu face icoane de foarte mulți ani. Din copilărie. La 14 ani a văzut prima dată cum se pictează o biserică și a hotărât atunci că asta va face. „M-au vrăjit atmosfera, mirosul de culori, de var, borcănelele în care erau culorile...“. Din acel moment nu mai putea fi atentă la slujba din biserică, ci își lua de acasă un teanc de hârtiuțe și desena în tot timpul slujbei. Uneori uita hârtiuțele și lua din cele de la pomelnice. Desena neîntrerupt. S-a împrietenit cu pictorii de la biserică și le-a spus că vrea să învețe meșteșugul lor, le-a cerut sfaturi, i-a urmărit în timp ce lucrau. Ei au descurajat-o însă pe fetița firavă spunându-i că aceasta este o meserie pentru bărbați fiindcă trebuie să îndeplinești anumite condiții: să suporti înălțimea, să poți lucra pe schele, să cari găleți etc. Dar nimic n-a putut să o clintească din hotărârea ei. Continua să deseneze aproape fără întrerupere, mergea la profesorii de la Școala Populară de Artă din Bacău și le arăta schițele. A învățat foarte multe și de la restauratori. Dar desenul era baza pentru că se pregătea deja pentru facultate. „Desenam până mi se făcea rană la degetul care ținea cărbunele și urma hârtia. Aveam o voință atât de mare încât lucram până mi se toceau unghiile“. A absolvit secția de artă murală a Academiei de Artă din București. Simte o necesitate spirituală să picteze icoane deși niciodată nu crede că este îndeajuns de pregătită sufletește pentru asta. „Icoana se lucrează cu post, cu rugăciune. Duhovnicul meu m-a sfătuit să lucrez doar atâta timp cât pot să țin post negru. Este foarte importantă atmosfera care se creează când te apuci de lucru: masa, pensulele fine, paleta restrânsă de culori dau o anumită sobrietate“. Daniela Jurescu spune că acesta e un domeniu în care nu se poate interveni foarte mult în partea artistică. Poți să creezi în ceea ce privește compoziția, dar canonul trebuie respectat cu strictețe. „În chipul Mântuitorului trebuie să prinzi blândețea, dar și muștrarea, în cel al Maicii Domnului puritatea și vârsta, 16-17 ani. Pe chipurile sfinților trebuie să se vadă viața lor de asceți. Canonul îți impune rigoare coloristică, anatomică, rigoare a expresiilor“. Spiritualizate, chipurile din icoane sunt expresii ale naturii umane restaurate, desăvârșite, îndumnezeite. Paul Evdokimov, în „Arta icoanei. O teologie a frumuseții“ (Ed. Meridiane, 1993), arată că „o icoană nu poate niciodată coborî sub un anumit nivel artistic; acesta este minimul ei instrumental. Loc teologic, ea este și laudă, cânt, poezie în culori. Iconograful trebuie să posede simțul culorilor, auzul consonanței muzicale a liniilor și a formelor, o stăpânire desăvârșită a mijloacelor care permit povestirea cerului. Deasupra acestui nivel se deschide nemărginitul viziunii inspirate. Cu toate acestea, nu icoana este cea frumoasă, ci Adevărul care coboară în ea și se înveșmăntează cu formele ei. Orice finit este, din punct de vedere matematic, raportul dintre două infinituri. La fel, orice icoană se raportează la două infinituri: lumina divină și spiritul uman“.

FILM

Excepțional

AMERICAN BEAUTY (S.U.A. – tragicomedie)

Remarcabil

VISÂND LA BEVERLY HILLS (S.U.A., psihologic)

Pierzi, dacă nu vezi

LUMEA E PREA MICĂ – JAMES BOND 007 (S.U.A., acțiune)
COLECȚIONARUL DE OASE (S.U.A., polițist)
IOANA D'ARC (S.U.A., istoric)

Doar cu extraverbal

THE GAME (S.U.A., acțiune)

TEATRU

Excepțional

● **COSTUMELE**, scenariul și regia Dan Puric, Teatrul Nottara
● **LUNGUL DRUM AL ZILEI CĂTRE NOAPTE**, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara

Veți avea satisfacții

● **DOI GEMENI VENEȚIENI**, regia Vlad Mugur, Teatrul Nottara
● **SONATA FANTOMELOR**, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Mic
● **ILUZIA COMICĂ**, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie
● **TOUJOUR L'AMOUR**, regia Dan Puric, Teatrul Național București

Cineva are ceva de spus

● **ZOON EROTIKON**, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Bulandra
● **VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ**, regia Andreea Vulpe, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț
● **MACBETH**, regia Beatrice Bleonț, Teatrul Național București
● **PODU'**, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Național București
● **O SCRISOARE PIERDUTĂ**, regia Alexandru Tocilescu, Teatrul Național București

Comedii, comedii...

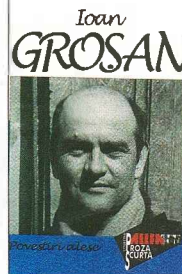
● **PĂLĂRIA**, regia Horațiu Mălăele, Teatrul de Comedie
● **NOAPTEA ÎNCURCĂTURILOR**, regia Petru Vutcărau, Teatrul Mic
● **REVISTA ÎN FRAC**, Teatrul Constantin Tănase

Ioan Groșan

– **Povestiri alese**,

Editura Allfa, București 1999,
430 pagini

Ioan Groșan și-a reunit, „la generoasă inițiativă a editurii Allfa”, primele sale două volume de proză, **Caravana cinematografică** (1985) și **Trenul de noapte** (1989), bine primite de critică și cititori la vremea respectivă. Iată cum îi saluta debutul regretatul critic Radu G. Țeposu: „Prin capacitatea excepțională de a sugera sensuri înalte în cele mai neînsemnate amănunte, prin vocația, tot mai rară azi, de a despică platitudinea în patru pentru a scoate la iveală drame mocnite și, desigur, prin maturitatea stilului, care e al unui autor îndelung exersat, Ioan Groșan a arătat încă de la debut o vocație indiscutabilă de prozator.”

Michel Foucault

– **Arheologia cunoașterii**,

traducere de Bogdan Ghiu
Editura Univers, București 1999,
288 pagini

„Prinsă între strălucirea barocă a **Cuvintelor și lucrurilor** (1966) și revelațiile reci produse de **A supraveghea și a pedepsi** (1975), **Arheologia cunoașterii** nu are cum să nu pălească și cum să seducă. Ea este, totuși, cartea, poate, cea mai manifest-ludică a lui Foucault, cea mai explicit-nietzscheeană” afirmă Bogdan Ghiu în postfața versiunii românești a cărții cunoscutului gânditor francez.

MICHEL
FOUCAULT

Arheologia
cunoașterii

Nicolae Balotă

– **Introducere în Opera**

lui **Al. Philippide**,

Editura „Grai și Suflet – Cultura Națională”, București 1999,
270 pagini

Anul acesta, la 1 aprilie s-au împlinit o sută de ani de la nașterea lui Al. Philippide. Cu această ocazie, cărturarul Nicolae Balotă ne-a oferit un eseu strălucitor – **Introducere în Opera lui Al. Philippide** – care este o dezbatere de idei pasionantă provocată de poezia, proza și eseistica unuia dintre marii noștri scriitori. Autorul afirmă, pe bună dreptate: „Poate nici un alt poet român în secolul nostru n-a trăit mai profund legătura sa cu poeticul ca Al. Philippide. Poezia este pentru el unicul temei al existenței. Nu ne privește, desigur, raportul personal al omului cu poezia ca finalitate, ci ceea ce este înscris în poezia sa din acest **Erlebnis** esențial.”

Ioan Neșu

– **Natură moartă cu statuie**,

Editura C.N.I. Coresi, București,
190 pagini

O surpriză plăcută o reprezintă lectura romanului **Natură moartă cu statuie** semnat de Ioan Neșu. Autorul – care nu este la prima sa carte de proză – scrie dezinvolt, având o evidentă voluptate de a nara, într-o perfectă cunoștință de cauză, întâmplări din zilele noastre. Cartea urmărește destinul unui îmbogățit al tranziției, relațiile sale cu familia, cu ambianța socială. Ambiția de a acumula cât mai mult, tendința de a-i socoti pe ceilalți ca pe niște unelte insignifiante, contribuie, treptat-treptat, la alienarea eoului și la sfârșitul lui tragic.

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
10 mai 2000, data poștei

Concurs sponsorizat
de Editura „NEMIRA”

Concurs NEMIRA

PROPUNERI RADIO CONTACT

Text: RALUCA MOIANU ■

Sasha - Let Me Be The One

Germanul a știut dintotdeauna cui să se adreseze. Așa că nu trebuie să vă așteptați ca noul album Sasha (lansat oficială în Europa pe 2 mai) să aibă ca repere sonore altceva decât romantismul, melancolia. *Let Me Be The One* se înscrie pe aceste coordonate și mai mult ca sigur puștoaicele cumpărătoare de muzică vor fi mai mult decât încântate să aibă și acest single în colecțiile personale. Piesa a debutat, așa cum era de așteptat, excelent în

clasamentele germane și, înainte să cucerească sudul continentului, va face probabil ravagii în nord – acolo unde Sasha are, se știe, cele mai multe admiratoare.

CD single/ Warner Music

Cranberries - You & Me

The Cranberries au știut să fie mereu în atenția publicului. De exemplu, Dolores O'Riordan (solista) este, alături de Macy Gray, Lisa 'Left Eye' Lopes din TLC și Moby, una dintre imaginile campaniei promoționale, pe anul 2000, a jeansilor Calvin Klein.

You & Me este cea mai nouă producție The Cranberries. Piesa face parte din albumul *Bury The Hatchet* – înregistrat la sfârșitul lui 1999 la Paris. Tot în capitala Franței a fost înregistrat și videoclipul noului single, în *You & Me* apărând alături de The Cranberries aproximativ 17.000 de partizani.

CD single/ Island Records

Bloodhound Gang - The Ballad Of Chasey Lain

După *The Bad Touch*, Bloodhound Gang ies din nou la rampă cu o piesă care poate da apă la moară puritanilor. În *The Ballad Of Chasey Lain* este vorba despre una dintre vedetele filmelor X, Chasey Lain. Lupus Thunder, unul dintre membrii grupului, consideră că partea de chitară este cuceritoare și că videoclipul este excelent. Pe single apare, ca și la *The Bad Touch*, un remix semnat Eiffel 65. Albumul din care face parte această piesă, *Hooray For Boobies*, s-a vândut până acum în Germania în mai mult de 500.000 exemplare (album de platină).

CD single/ Geffen Records

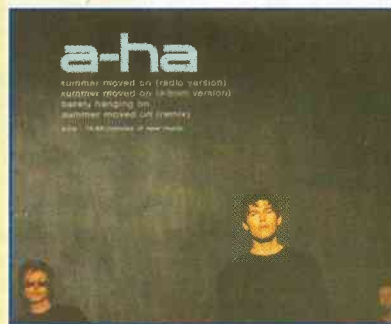
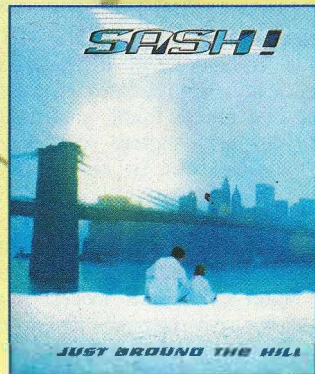

Sash - Just Around The Hill

Al treilea album Sash, *Trilenium* (lansat în Europa pe 3 aprilie), are deja două extrase pe single – *Adelante* (mare succes de top) și *Just Around The Hill* – o baladă în care vocea aparține unei mai vechi colaboratoare a lui DJ Sash, Tina Cousins. Apropos de muzica grupului, DJ Sash recunoștea că întotdeauna compune melodia, după care se gândește dacă este sau nu nevoie de o voce. Pe noul album, cântat în franceză, engleză, spaniolă și chiar daneză, printre invitați,

alături de Tina Cousins, mai apar Deborah Cameron, Adrian Rodríguez, Peter Faulhammer, Inka Auhagen și Sabine Ohmes.

CD single/ Edel Records

A-ha - Summer Moved On

Criticii consideră că *Summer Moved On* este un single de come-back care se potrivește perfect cu imaginea pe care ascultătorii și-au făcut-o despre A-ha. Publicul pare a fi ușor derutat, *Summer Moved On* neajungând în primele săptămâni de la lansare în fruntea nici unui

clasament european. Noul single A-ha este totuși o baladă ușor fredonabilă care, cel puțin pentru fanii norvegienilor, rămâne o surpriză plăcută. Piesa face parte din albumul *Minor Earth, Major Sky* (în Europa lansat pe 17 aprilie), album care îi readuce pe A-ha pe scena muzicală după o pauză de 7 ani.

CD single/ Warner Music

de ascultat foarte urgent de ascultat fără întârziere de ascultat

de 10 (zece) ani
RADIO CONTACT
96,1 FM

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOIESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

MIRCEA ALBULE

un om credincios, dar nu religios

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: Arhiva personală ■

Actor de prim rang ce aparține „generației de aur” a teatrului românesc, profesor la ATF, scriitor la ziar. Personaj fascinant, datorit cu o putere fenomenală de a transmite energii capabile să-ți iănsufle o anumită stare. Mie mi-a dat optimism, speranță și dorința de a merge la teatru, nu ca să-l văd neapărat pe Mircea Albulescu, ci pe El, Actorul.

DULCE-I SOMNUL LA SERBARE

Confesiunile lui Mircea Albulescu încep firesc. „M-am născut la 4 octombrie 1934. În anul 1999 am împlinit 65 de ani. Sunt bucureștean. M-am născut undeva lângă biserica Sf. Nicolae, undeva lângă Mitropolie, pe o stradă care atunci s-a numit Libertății, la numărul 12. Tatăl meu a fost un om cu o viață interesantă, în sensul că provenea dintr-o familie de țărani, din Slăveni, Vlașca. Fiind prea săracă, familia și-a dat seama că nu-l poate ține la școală. Un unchi de-al lui a avut însă ideea să-l dea copil de trupă la un regiment din Pitești. Armata l-a ținut în școala primară și în liceu. După asta a făcut Conservatorul și a ieșit dirijor, având ca instrument flautul. Bineînțeles că s-a întors să-și plătească studiile, să fie dirijor de muzică militară și a rămas în această carieră până când a ieșit la pensie, undeva pe la începutul celui de-al doilea război mondial. Mama a fost casnică toată viața ei. Am fost singurul copil la părinți. Amintirile mele în legătură cu această perioadă sunt foarte multe. Îmi amintesc, de pildă, că prima oară când m-am urcat pe scenă undeva la o grădiniță particulară, apropiată de casă – trebuia să joc un fel de Somnorilă. Aveam 5 ani și mama se tot căznea să mă învețe cele câteva replici pe care le aveam de spus. Ceea ce este foarte interesant – vroia să mă învețe să casc la comandă. Avea un fel de pariu cu mine, și-mi spunea: «Cine adoarme primul dintre noi doi trebuie să spună cuvântul os. Și dacă reușești asta, ai să capeți un premiu». Bineînțeles că n-am putut să-mi dau seama că adorm, dar mama a putut atât de bine să mă facă să-mi intru în rol că, la serbare, am căscat o dată, am căscat de două ori și nu mai țin minte nimic. Mi-a spus mama că am adormit și că s-a sărit peste momentul meu.”

LA CERȘIT

Anii au trecut și Mircea Albulescu a devenit elev al liceului Sf. Andrei, unde a urmat școala primară și primele trei clase de liceu. După Reforma învățământului din '48,

îl găsim învățând la Școala Tehnică de Arhitectură, nu pentru că și-ar fi dorit să devină arhitect, dar pentru că acea școală era cea mai apropiată de casă. La terminarea acesteia absolventul primea un fel de autorizație ce-i permitea să construiască în mediul rural. N-a profitat de acest lucru, fiind urmărit de alte țeluri. „În acea perioadă, spune Mircea Albulescu, existau ateneele populare. La unul din ele, «Ana Ipătescu», m-am dus și eu după o fată, ca să fiu cu ea. Deși am ureche muzicală, nu mi-a plăcut să cânt în cor, la dans mi s-a părut că este prea multă transpirație, așa încât am ajuns în echipa de teatru, unde am jucat câteva piese. Tot de pe vremea când învățam la Școala Tehnică de Arhitectură am o amintire foarte frumoasă. Sâmbăta aveam zi de proiect. O bună parte dintre băieți, printre care și eu, lipseau. La un moment dat, profesorul ne-a luat deoparte și ne-a întrebat de ce lipsim. «Domnule profesor, nu putem să vă spunem, dar dacă veniți cu noi, veți vedea». L-am pus să promită că va merge până la capăt. De fapt, ce făceam noi sâmbăta? Mergeam la cerșit la biserici când se dădea de pomană. Mergeam la Sf. Nicolae, mergeam la Antim, apoi la Domnița Bălașa și ne întorceam la Sf. Nicolae, sus, în corul bisericii, unde puneam tot ce adunam pe masă, mâncam ce ne plăcea și pe urmă dădeam vasele, lingurile și paharele adevăraților cerșetori. Asta era distracția noastră, n-o făceam de foame. Domnul profesor a venit între noi, iar în momentul în care i-am zis: «întindeți mâna, domn' profesor», vă dați seama cât a rămas de uimit. Era bine îmbrăcat, dar a întins mâna, n-a avut ce să facă, ne promisese. Când a început lumea să-i pună ba bide cu colivă, ba orez, ba cana cu vin și cu lumânarea, s-a înroșit și a început să transpire. A așteptat până la sfârșit, a întrebat: «S-a terminat?» și ne-a spus: «Dacă mai lipsiți o singură sâmbăta, voi face tot posibilul să fiți exmatriculați».”

MESERIA M-A ALES

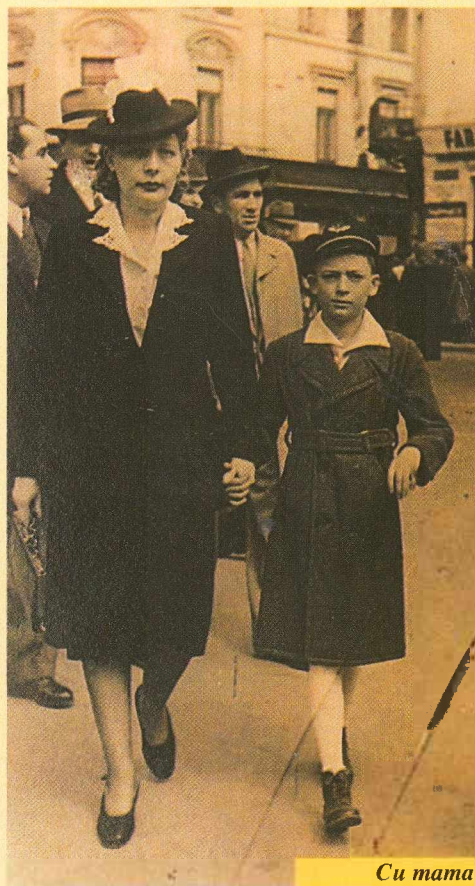
Anul 1952 a însemnat pentru Mircea Albulescu începutul unei cariere remarcabile,

pentru că atunci a intrat la teatru, la clasa Aurei Buzescu. De atunci, își urmează drumul, și probabil nu atât numărul de spectacole sau de filme în care l-am putut vedea este important (în orice caz, sunt multe), cât ceea ce a reușit el să dea publicului: aceea stare de energie, de care vorbeam la început, capabilă să te facă partenerul său, să-ți comunice, să te facă să iubești teatrul și arta actorului. „Eu cred că meseria de actor este foarte, foarte grea. Am convingerea că nu noi suntem cei care alegem această meserie, ci ea își alege slujitorii. Numai dacă o iubești enorm și dacă-i ești teribil de fidel poți suporta toate vicisitudinile care se repetă aproape ciclic în viața unui actor. Și când spun vicisitudini, nu mă gândesc la faptul că nu are succes, sau că nu joacă, ci dimpotrivă, la posibilitatea de a ajunge la acel adevăr, cel mai important de pe scenă, în virtutea căruia personajul există. Nevoia mea de a comunica este lucrul care m-a determinat să practic această îndeletnicire în care să pot avea acest schimb cu oamenii. Sunt un tip sociabil, când mă duc la pescuit nu-mi place să mă duc singur, când sunt undeva îmi place să fiu cu cineva. Singurătatea o gust uneori. O singură dată îmi amintesc că am avut nevoie mare, mare, să fiu singur, atunci când a murit mama mea și m-am dus pe un mal de apă, fără să pescuiesc. Am stat și nu pot să spun că m-am gândit la mama, dar am avut o comunicare atât de cuprinzătoare cu dânsa, negândindu-mă în mod expres la dumea ei. Eu cred în această posibilitate de a reîntâlni energii rămase de pe urma unei vieți pe care-ai cunoscut-o. Cred în legăturile telepatice, fără de care probabil n-aș putea face această meserie. Sunt un om credincios, dar nu sunt religios. Cred că trebuie «să cred», dar trebuie să cercetez ca să mă conving că trebuie să cred. Credința oarbă nu este un atribut al acestui mileniu în care intrăm.”

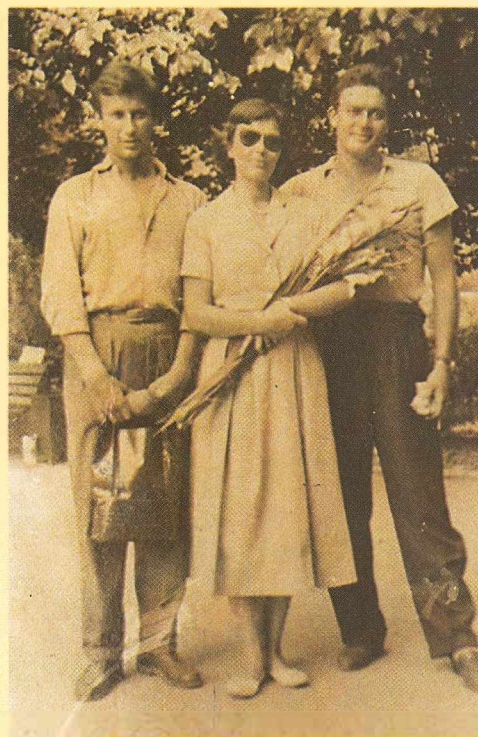
În Cabotinul

Cu mama

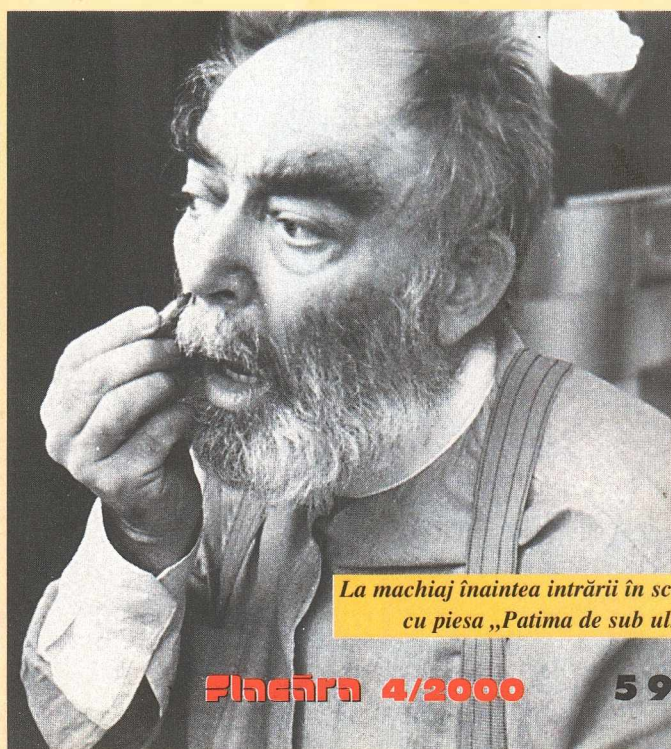
Cu nașul său – actor de mic

(de la stânga) Victor Rebengiuc, Micheta Juvara și Mircea Albulescu

Împreună cu Kirk Douglas în dacia

La machiaj înaintea intrării în scenă cu piesa „Patima de sub ulmii”

● PROFIL

RAMON

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: M. FELIX și arhiva personală ■

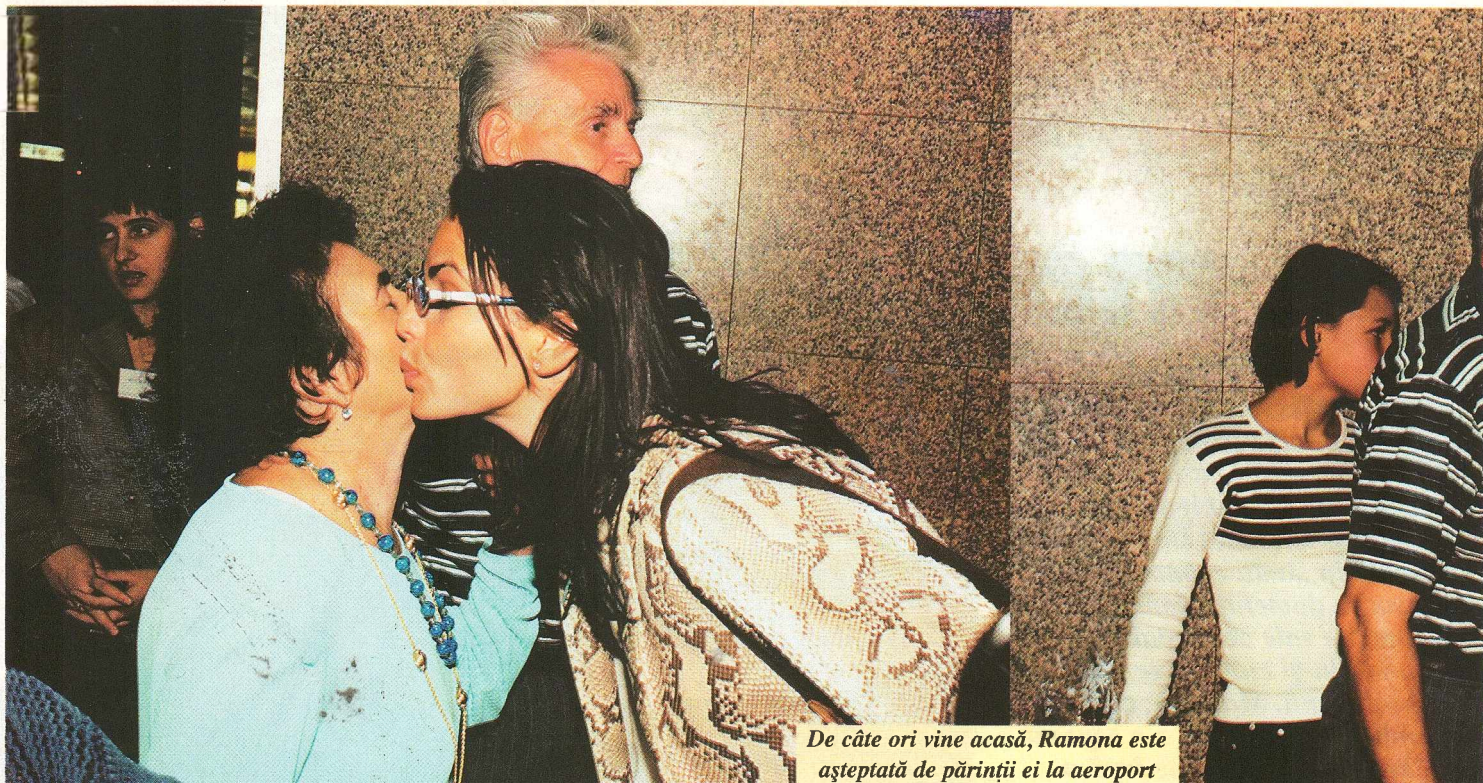
A BĂDESCU nu mai e baroneasă

La treizeci și unu de ani, Ramona Bădescu se poate declara împlinită. Este frumoasă, iar acest lucru a ajutat-o în cariera pe care și-a construit-o cu migală în România și în Italia. Deși licențiată în studii economice, n-a profesat în domeniu, dar a profitat de calitățile sale de contabilă, gestionându-și cum nu se poate mai bine banii. Mai nou, din decembrie anul trecut, s-a separat de soțul său, dar nu este încă o femeie celibatară, întrucât în Italia procedurile de divorț durează trei ani. Aceasta este însă unica problemă ce-i umbrește viața.

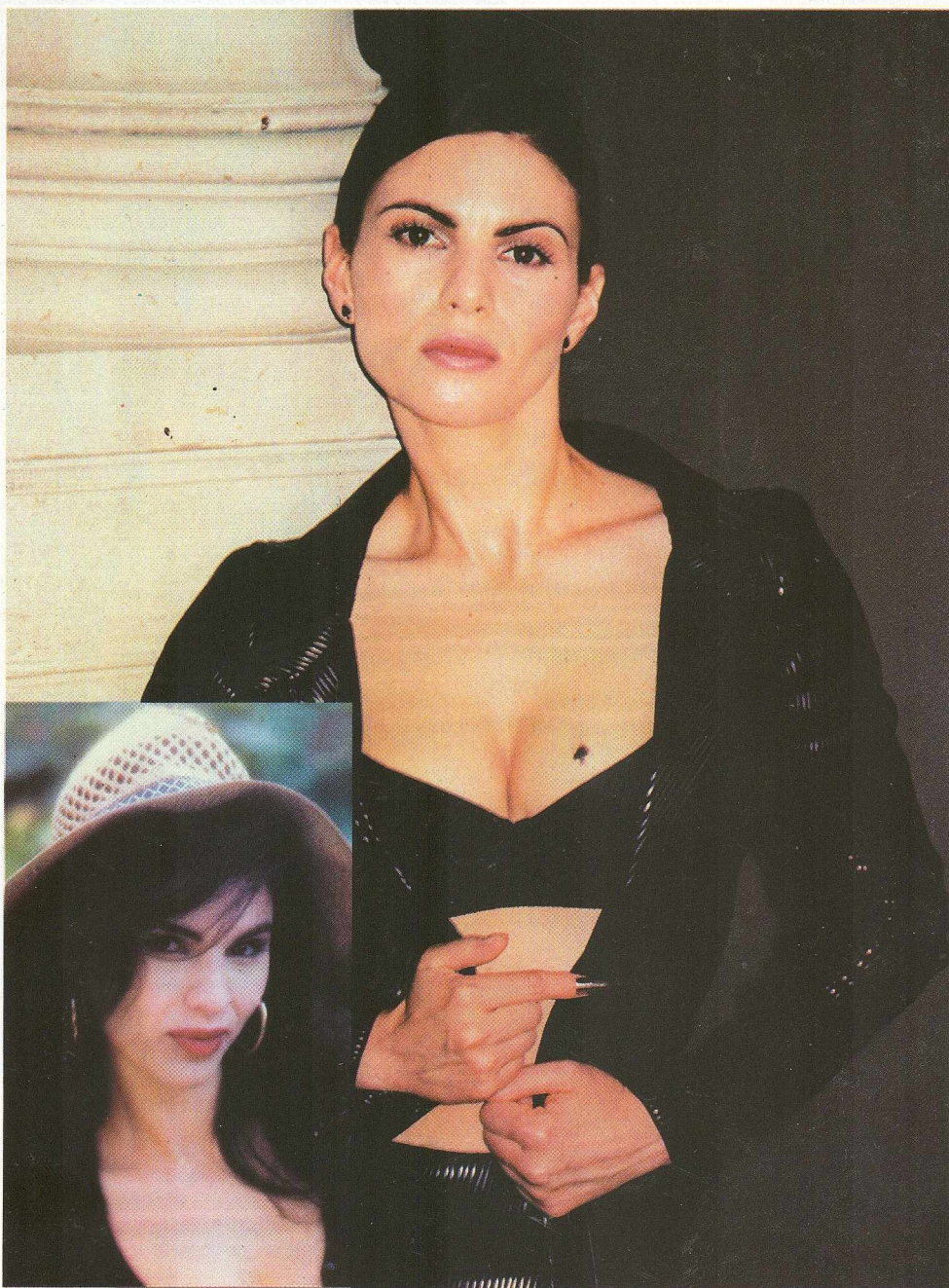
NICIODATĂ MAI MULT DE 1600 DE CALORII PE ZI

Ramona locuiește în Italia din 1993. De atunci și până în prezent ea a jucat în câteva filme și seriale de succes (dintre care la noi a rulat „Caracatița”), a fost invitată în nenumărate emisiuni televizate (numai la celebrul Maurizio Costanzo Show de pe Canale 5 a fost de vreo 60 de ori), a participat în mod curent în juriile concursurilor de frumusețe (unde, în ultimul timp, i-a avut drept colegi pe celebrul regizor Dino Rosi, Catherine Deneuve, pe fotbalistul Alessandro del Piero, modelul Marcus etc., a prezentat haine din colecțiile unor creatori de modă renumiți (ani la rând a fost imaginea lui Gai Matiolo, iar acum colaborează cu Laura Biagiotti), iar lista poate continua. Pentru a onora toate proiectele pe care și le-a făcut, Ramona are de mai mult timp un program riguros, pe care îl îndeplinește cu strictețe. Astfel, regimul său cotidian variază între 1400–1600 de calorii, niciodată mai mult. Micul dejun, alcătuit dintr-un iaurt, 2 felii de pâine prăjită sau uscată, 3 lingurițe de miere, 1 măr, este servit de frumoasa craioveancă întotdeauna la 8.30–9.00. După două ore, la 11.00, se îndreaptă spre sala de gimnastică, unde face aerobic, balet, fitness sau dans sportiv, depinde de dispoziția pe care o are. Nu sare niciodată peste masa de prânz, pe care o ia, în general, în restaurantele unde se întâlnesc personalitățile artistice, producători, regizori etc. Nu mănâncă spaghetti, deși e moartă după ele, dar obrazul subțire cu dietă se ține. Și cu pește sau pui fiert, garnisite cu felurite salate. Regretă ciorba de burță, sarmalele, sosurile de acasă, unde speră să vină pentru trei zile de Paști. De altfel, de câte ori se întoarce acasă, toate sfaturile instructorului său se duc pe apa sâmbetei, și ar fi chiar culmea să se uite doar la bunătățile pe care le pregătește mama ei, Liana.

De câte ori vine acasă, Ramona este așteptată de părinții ei la aeroport

RAMONA SE PRICEPE LA GHICIT ÎN CAFEA, ÎN PALMĂ ȘI ÎN TALPĂ

Printre obiceiurile sănătoase pe care și le-a impus se înscrie și acela de a bea zilnic 2 litri de apă minerală Boario. „Și mai am un truc, pe care am să vi-l mărturisesc, totuși: în fiecare dimineață iau pe stomacul gol o bucată de drojdie, cât nuca de mare. Ajută la slăbit și face un ten de invidiat. De altfel, tot pentru ten, dar și pentru tonus, recomand o jumătate de oră de film de comedie. Eu mi-am făcut un obicei din a mă relaxa zilnic cu un astfel de film“. Ramona nu doarme niciodată după-amiază. Când are o zi liberă, se repede la Portofino, unde are o casă de vacanță (vecină cu Pavarotti și Cutugno). Acolo își petrece timpul plimbându-se cu barca sau înotând. Una dintre pasiunile Ramonei este automobilul BMW Z 3, decapotabil, de care nu se desparte, căci după ora de sport, încep „cursele“ spre televiziuni, studiouri sau către interviuri. Pentru Ramona Bădescu a devenit o tradiție ca, la toate emisiunile unde este invitată, să povestească despre Dracula, pe care l-a reabilitat în ochii italienilor, despre bucătăria... afrodisiacă românească, despre darurile sale de ghicit în cafea, palmă și în talpă (podomanție). Pentru emisiunea „Gran Casino“ unde a fost vedetă alături de Lino Banfi, s-a supus unui program cu mult mai strict decât cel normal: trei ore zilnic de înot, gimnastică și fitness, plus alte câteva ceasuri de dans.

BANII NU SE CÂȘTIGĂ UȘOR

Casa din Roma este imensă, de peste 300 mp, dotată cu patru garduri electrice. „Este plină de mobilă veche, spune Ramona. Pe pereți are lemn și mătase albastră, iar obiectele decorative ce o domină sunt piesele de muzeu. Bucătăria este mobilată ultra-modern, iar în baie există o mică piscină cu hidromasaj, care mă relaxează seară de seară după o zi de muncă. Am și un studio, unde

Tavi Ursulescu, prietenul ei dintotdeauna, ne-a facilitat acest interviu

Cu Michele Placido, comisarul Cattani din filmul „Caracatița“

cânt și scriu. Aici am așternut pe hârtie două scenarii de film, pe care le-am înscris la Organizația Italiană a Scriitorilor. Dulapurile mele sunt pline. Am peste 200 de perechi de pantofi, ce poartă marca designerului Giuseppe Zanotti. El îmi trimite uneori câte 30 de perechi o dată. Hainele nu mi le cumpăr. Le primesc de la Gai Matiolo sau de la Roberto Cavale. Ei îmi știu măsura, 42 internațional, și le e ușor să croiască pentru mine, fără să mă prezint la probe.“ Deși este

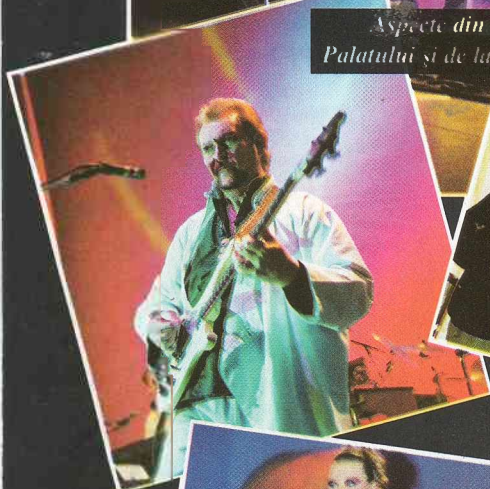
impulsivă, Ramona declară că se străduiește să-și atenueze ieșirile printr-o doză de diplomatie, pe care a moștenit-o de la tatăl său, Cristian. Tot de la acesta a învățat că banii sunt niște hârtii care nu se câștigă ușor. „Nu sunt totul, dar sunt foarte importanți, pentru că, nu-i așa, lucrurile nu se pot cumpăra cu un zâmbet! Este foarte important cum îți investești banii câștigați. Eu am fost învățată de mică să apreciez valoarea banului, pentru că am cântat, iar câștigul, mi-l puneam deoparte. Când vroiam ceva, îmi cumpăram singură. Așa fac și acum“.

Ramona Bădescu a vizitat ultima oară România incognito, în decembrie 1999, pentru a discuta cu părinții situația ei familială, la acea oră profilându-se deja despărțirea de soțul său, baronul Alessandro Giuseppe Fornaro di Fūrnari. Pentru prima dată de când se căsătorise, ea a petrecut Revelionul fără el, la Miami, Florida, cu prietenii. În prezent, Ramona trăiește separat de avocatul-baron Fornaro di Fūrnari, ea în casa lor din Roma, iar el într-un apartament.

Cu OCHII p

Aspecte din concertul de la Sala Palatului și de la conferința de presă

● Trupa engleză „YES” a susținut un concert de clasă la Sala Palatului, în seara zilei de 25 martie. Cei șase membri ai formației (Jon Anderson, Steve Howe, Alan White, Billy Sherwood, Chris Squire și Igor Khoroshev), fondatori ai rock-ului progresiv, au adunat peste 5.000 de persoane, din rândurile cărora n-au lipsit câteva dintre vedetele noastre: Monica Anghel, familia Fugaru, Cotaș, Class-ul, formațiile Sfinx Experience, Vița-de-vie, Parlament, Vama Veche etc. Mesajul trupei protagoniste: pace și armonie.

● Janine și-a lansat la 31 martie cea de-a zecea colecție intitulată „... à la recherche de Brancusi” (În căutarea lui Brâncuși). Pentru presă și pentru actori, ea a prezentat cu o zi înainte (la 30 martie) spectacolul de modă regizat de Duce Darie, cu o scenografie a Mariei Miu. Show-ul a purtat amprenta a cel puțin 200 de oameni

Fragmente din „... à la recherche de Brancusi”

Fără co

e VEDETE

(numărul celor ce au contribuit la realizarea spectacolului în sine, fără să le punem la socoteală pe cele 40 de manechine). La efectul avangardist a contribuit și muzica bazată pe ritmuri electronice a compozitorului Adrian Enescu, realizată special pentru colecția Janinei.

● La 3 aprilie, UNITER și-a sărbătorit vedetele, organizând o gală destul de apropiată ca și concepție de Oscaruri. Sala Palatului a fremătat de atâta lume bună care a ținut să-i calce pragul. La fiecare pas, un iz de parfum (bun sau rău) îți răscolea simțurile. Sau o rochie de seară te pironea locului (fie că era elegantă, fie că era doar... remarcabilă). Actorii și actrițele au venit cu soțiile, respectiv soții. Și-au zâmbit frumos unii altora. S-au aplaudat colegial, chiar dacă unii dintre ei fuseseră cu doar câteva clipe înainte virtuali câștigători. La plecare și-au spus cuvinte frumoase, s-au îmbrățișat și s-au sărutat. Pe un obraz sau pe ambii.

„Uite, ne fotografiază Flacăra!”, pare să spună Mircea Albulescu. „Lasă-i, sunt băieți buni”, îl asigură Viorel Lis, susținut în afirmațiile lui de iubită și de Eusebiu Ștefănescu

Maestrul Johnny Răducanu a cântat (în seara Galei) la contrabas pentru prima dată, după cutremurul din 4 martie 1977

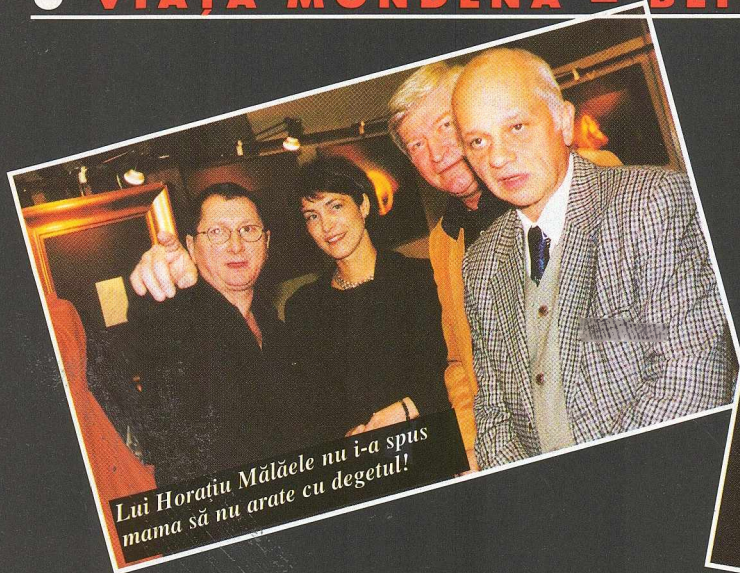

Maia Morgenstern a purtat o salopetă creată de ea, cusută doar de o croitoreasă

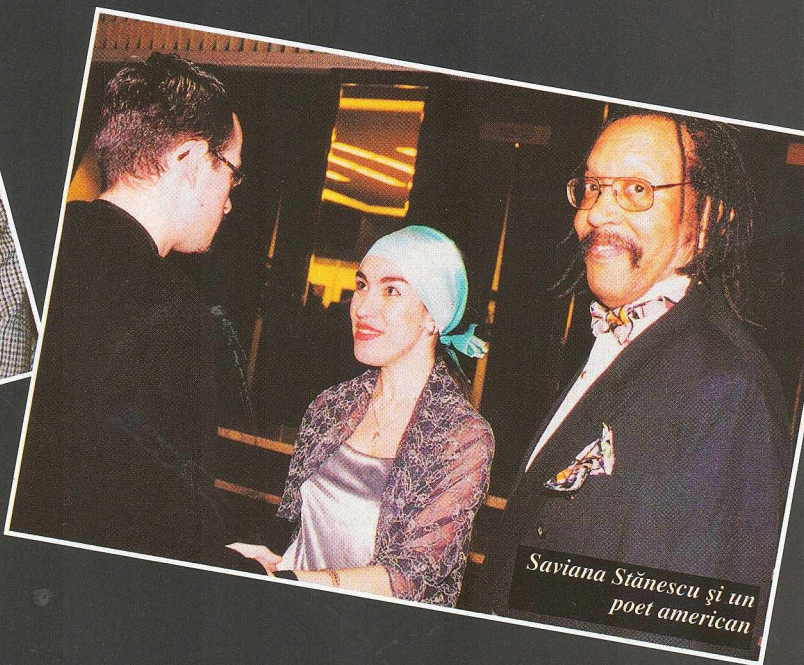

„Mă-ntreb ce caut aici”. Așa ceva exprimă figura lui Mircea Dinescu

mentarii

Lui Horatiu Mălăele nu i-a spus mama să nu arate cu degetul!

Saviana Stănescu și un poet american

Ion Lucian în centrul atenției feminine

Divertis, prezentând o parodie a filmului „Pistruiatul“

La Gală, Ducu Darie a venit însoțit de Janine. Ambii au purtat haine cu emblema casei de modă Janine

Carmen Stănescu, felicitată de partenerul său de scenă, Mișu Fotino

„NU SUNT COOL”

*De la afaceri
cu mașini
la profesia
controversată
de ziarist nu e
un drum prea
lung.
O demonstrează
Radu Moraru,
un profesionist
al mass- media.*

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Radu Moraru este realizatorul „Agenției de presă” de la Antena 1. În fiecare dimineață aflăm de la el ce scriu ziarele: cele mai importante subiecte, cele mai spectaculoase, cele mai controversate. Într-un fel, aflăm cum stăm. Ce e nou, ce ne așteaptă. Această revistă a presei e un ingredient indispensabil oricărui început de zi. Așa că am vrut să

Vorba vine, fiindcă mă duceam numai în sesiune. Se chiulea bine pe vremea aia”.

AFACERI ȘI ZIARISTICĂ

„Cred foarte mult în ideea de self-made man. Știu că m-am cam realizat singur în viață. Când am vrut să fac ceva am bătut la ușă și am zis: vreau să fac asta. Așa am reușit”. I-a plăcut presa și s-a gândit că ar putea face această meserie pentru că scria bine. A fost ca un refugiu pentru că, înainte, fusese un fel de businessman. „În '92-'93 aduceam mașini second-hand de dincolo, le vindeam și mă duceam iar, cheltuiau banii pe acolo și tot așa”. S-a dus la un post local de televiziune din Brașov, a bătut la ușă și a spus: Vreau să mă fac reporter”. Apoi i-a scris lui Ion Cristoiu spunându-i că vrea să devină ziarist. Era student pe atunci. „Am făcut o scrisoare ca lumea ca să mă rețină pentru că știam că un om ca el primește foarte multe. Dar mai știam – așa zicea Cristoiu – că le citește pe toate. Se pare că am scris-o bine fiindcă i-a plăcut mult. Ani buni după aceea încă o mai ținea minte”. A lucrat la „Evenimentul Zilei” până în '96. Colabora în acest timp cu TVR și cu o televiziune din Brașov. Din '96 până în '98 a lucrat la PRO TV. S-a hotărât să plece pentru că „simțeam că nu mai fac nimic. Sunt genul de om care vrea să muncească mult și să-și fructifice toate ideile senzaționale pe care crede că le are. Am plecat pentru că mă simțeam neutilizat și plătit degeaba”. A ajuns la Antena 1. „Ca să faci un contract de genul ăsta trebuie să vrea ambii parteneri. Altfel e viol și nu se potrivește. Pentru mine, pe piață nu există decât două televiziuni: PRO TV și Antena 1. Dacă vrei să rămâi în top

torul acestei rețete în formula în care există. E un produs care se vinde bine și se va vinde mulți ani de acum încolo și, normal, orice post de televiziune vrea să cumpere produse care clar vor avea succes”. Munca în presă îi aduce mari satisfacții. Asta pentru că este un profesionist. „În presă, în anii ăștia care au trecut, am avut și libertate de exprimare și mijloace și de la cine să învăț. Am avut și am în continuare toate ingredientele ca să-mi fac meseria cum trebuie și să fiu convins de acest lucru. Asta e cea mai mare satisfacție. Și, normal, începi să câștigi bani. Am lucrat foarte mulți ani în presă pe nasturi, pe insigne, pe laude. Acum nu pot să mă plâng”. Care e locul său în peisajul mass-media? „Am fost pe tot felul de locuri în topurile din ziare și reviste, când cel mai înjurat, când cel mai frumos, deștept și puternic. Cel mai important e cum mă simt eu. Cred că lumea presei mă tolerează iar publicul mă agreează”.

PE CONT PROPRIU

„Eu lucrez ca free-lancer de foarte mulți ani. Sunt unul dintre primii free-lancer-i din această meserie. Asta înseamnă să ai o firmă pentru că din presă nu te poți îmbogăți iar eu nu vreau să mor sărac. Nici nu țin neapărat să fiu bogat, dar la noi bogăție înseamnă să ai mașină, casă și cele de prin casă. Firma mea se ocupă de imagine, realizează emisiuni de televiziune și câteva campanii publicitare. Am conceput reclame iar unul dintre clienții mei e chiar Ford. De fapt e o companie românească dar e și reprezentantul Ford pentru România și s-a potrivit pentru că eu sunt un foarte mare fan Ford: istoria companiei, bătrânul Henry Ford etc. Cu asta mă mândresc. Toată viața mea profesională a însemnat de fapt pasiune. Sunt un mare răsfațat al sorții. Am avut bafta asta ca lucrurile pe care le fac să-mi placă la nebunie și să fiu eu cel care decide ce să facă.

aflu mai multe despre realizatorul ei. E brașovean. A terminat liceul înainte de '89. A avut mai multe slujbe sezoniere pe când era elev. Una dintre ele i s-a părut foarte grea. „Eram bătător de cuie sau – cum se numește? – ciocănar... Băteam mii de cuie pe zi. La început mă loveam tot timpul cu ciocanul peste degete. Făceam lăzi pentru lână din plăcuțe de lemn. Lucram la o fabrică de lângă Brașov, făceam naveta la Prejmer. Era o nebunie”. După liceu a avut o altă slujbă. „În toamna lui '89 am lucrat vreo trei luni pe niște strunguri automate la Steagul Roșu. Luam o grămadă de bani la slujbele astea, dar munceam pe rupte. Aveam bătăături, lucram cu substanțe toxice, făceam tot felul de iritații”. Nu era obișnuit cu munca fizică dar a învățat să-i placă și o făcea conștiincios. Are cultul lucrului bine făcut. „Îmi place ca orice fac – chiar dacă mătur – să fac bine. Știu să pun parchet, să vopsesc, să zugrăvesc”. A dat la facultate, la Medicină, dar nu a intrat. „A fost bafta vieții mele. Dacă mă făceam medic aș fi regretat toată viața. Pe vremea aia mergeam deseori la morgă, am fost și la câteva autopsii și n-aveam nici o emoție. Astăzi mă înfior chiar când văd sânge”. A intrat apoi la T.C.M. la Brașov și la Psihologie-Sociologie la București. „Făceam două facultăți în paralel.

și să faci ceva, n-ai unde în altă parte. Restul sunt așa, niște încercări. Mi se pare că sunt prea bun ca să mă duc la altă televiziune”. Este din '98 la Antena 1. Inițial a vrut ca emisiunea să se numească „Chioșcul de ziare” dar acest titlu îl avea deja altcineva. „Agenția de presă” i se pare chiar mai bun. „Eu aveam un produs, genul ăsta de revistă a presei. Pot să spun chiar că sunt realiza-

Chiar și în business. Nu m-aș băga să fac reclamă la chiloți. Și încă ceva: sunt împotriva acelor reclame care nu corespund realității". Are câteva principii după care se conduce atât în viața personală cât și în cea profesională. „Sunt cele care te lasă să te uiți în oglindă dimineața, să nu-ți fie rușine de oamenii din jurul tău, de ai tăi. Cred că multe așa-zise principii sunt de fapt niște fixuri, prejudecăți. Când identific un lucru că e o prejudecată încep eu să râd de el. Dacă reușesc să râd de o prejudecată pe care o am înseamnă că am trecut peste ea. Eu încerc să devin. Iar când voi deveni, să rămân un om normal". L-am întrebat pe Radu Moraru dacă s-a schimbat ceva în viața lui de când a devenit cunoscut. „Ca persoană publică nici nu te poți plânge, nici nu te poți lăuda. Trebuie să ai o anumită autocenzură. Să nu fii un model prost pentru societate. Mai e și altceva. Sunt timid în afara ecranului. Cel mai eu sunt acasă și pe ecran. În rest, pe stradă, sunt foarte cuminte. Nu sunt cool!".

REPERE ȘI REPROȘURI

A avut multe modele profesionale dar a constatat cu regret că fiecare om are lipsurile lui. „Acum trec printr-o perioadă în care încerc să mă remontez spunându-mi că de la fiecare trebuie să iau ce e bun și să-mi impun să-i păstrez pe acești oameni ca modele pentru că altfel riscul este să rămân fără repere și asta mi se pare un dezastru". Crede că presa este la fel ca și societatea românească de astăzi. „Noi toți n-am reușit să învățăm mai mult în zece ani și să tăiem răul ăsta care e în fiecare, bubă noastră de fapt. N-am reușit să scoatem din noi ce este mai bun. Un alt reproș e că presa, inclusiv eu, nu știe cum să facă să devină un fel de motor. Știm cu toții că ar trebui să ne schimbăm, să facem ceva dar nu știm ce". Niciodată nu s-au făcut presiuni asupra lui

pentru a prezenta într-un anumit fel evenimentele. „Sigur că sugestii, glume există. E normal. Probabil așa aș proceda și eu. Dar presiuni nu s-au făcut, cu atât mai puțin din partea posturilor care m-au difuzat și mă difuzează. De-aia mi-e și dragă «Agenția de presă» pentru că mi se pare maximum din ce se poate obține din această libertate a presei". Vrea ca invitații lui să fie oameni noi. De la diverse publicații. „Dacă un anumit ziar are un eveniment mai important, sigur că eu îl chem pe redactorul-șef pentru a dezbate acest subiect. Unii îmi sunt mai dragi, alții mai puțin. De multe ori îi chem în emisiune pe cei care nu-mi sunt atât de dragi dar zierele lor au subiecte tari. Nu pot omite aceste lucruri. Dacă mi-aș chema numai prietenii și oamenii cu care mă înțeleg bine ar deveni emisiunea neinteresantă". Se uită mult la televizor. Nu pierde știrile și talk-show-urile. Îi plac Discovery și Eurosport. El însuși a făcut sport: handbal, schi, tenis, tir. „Am făcut mult fotbal. Eram foarte bun. Puteam să ajung în Națională, dar m-am lăsat pentru a da la facultate".

UN OM NORMAL

Radu Moraru crede în șansă. „Există un punct de întâlnire între șansă, muncă, viață particulară. Încerc să le îmbin pe toate și să mai și primesc din când în când câte o tranșă – ca de la FMI – de baftă. Pe zi ce trece, în România, tranșele de baftă se împuținează și se micșorează. Va conta din ce în ce mai mult cum te integrezi într-un sistem, cum reușești să fuzionezi cu el și să nu mergi împotriva lui". Pentru el fiecare zi înseamnă ceva. „Azi poți fi sus, mâine cazii, poimâine o iei de la capăt. Chiar mă incită asta. E nemaipomenit, chiar spectaculos, să poți, să fii în stare s-o tot iei de la capăt. Sunt mult mai bun ziarist decât sociolog sau psiholog. Știu ce pot și ce am învățat. N-am fost un student prea grozav. Mi-ar fi frică să profez psihologia ori sociologia. Cred că mă percep destul de bine și pot să mă autoevaluez la limita dintre prea mult și prea

puțin. Știu care îmi sunt limitele. Îmi propun în fiecare zi să rămân un om normal. Cu cât te chinui să rămâi mai normal, cu atât te bucuri mai mult de viață. Asta e filosofia mea". Prioritatea numărul unu e familia, e cea care îl influențează cel mai mult. Îi place muntele. Firesc, aș spune. „Avem câteva ținte pentru vacanțe: Oaș, unde avem niște prieteni și mergem în fiecare an câte două săptămâni la o căbănuță. Ne izolăm complet de lume: fără curent electric, doar soare, vânt și apă". Îi place să gătească deși nu prea are timp. „Prefer să mănânc un grătar făcut de mine decât unul la restaurant". Lui Radu Moraru și soției lui le-a plăcut mult în Grecia și ar vizita de fiecare dată altă insulă. Nu a avut probleme de adaptare în București. „Îmi place viața de aici. E palpitantă. Nu te plictisești niciodată. Am un singur regret: mi-ar fi plăcut ca Bucureștiul să fie un fel de Salonic, să ai mare și munte pe o distanță de câteva sute de metri". Nu e superstițios. „Cred în Dumnezeu și asta e suficient pentru a nu avea superstiții". Se enervează foarte greu pentru că are un extraordinar autocontrol. „Când sunt chiar foarte nervos, supărat, mă culc. Mă trezesc și nu mai am nimic". Cel mai mult îl deranjează nedreptatea și minciuna premeditată. Prostia nu-l enervează. „Uneori mă binedispune când plutește pe lângă mine un nor de prostie și, hai să fim serioși, proști am fost cu toții măcar o dată în viață". S-a gândit de câteva ori să intre în politică dar „acolo n-au ce căuta solitarii și, după cum arată viața noastră politică, cred că, m-aș dezice pe rând de câte un partid. Și dacă aș vrea, nu cred că aș putea să intru vreodată în politică. S-ar putea să nu îndeplinesc baremul, cerințele".

PĂCATUL

- un mod de a trăi

Știm cu toții că păcatul este o încălcare a unei legi bisericești, dar el poate fi foarte bine și un viciu, un defect, o greșeală etc. Despre însăși societatea în care trăim putem afirma că este păcătoasă. Pentru că se apropie Paștele și Săptămâna Patimilor, când toți ne străduim să schimbăm partea urâtă a ființei noastre cu o alta, mai bună, am provocat la o discuție sinceră câteva personalități din show-business. Le-am întrebat dacă păcatul a devenit un mod de viață, dacă sunt credincioase și dacă țin post. Răspunsurile le aveți mai jos.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: M. FELIX și arhivele personale ■

Daniela Gyorfi

„Cred că păcatul există de când lumea și pământul, doar că acum este mai amplificat datorită situației critice în care ne aflăm sau ca urmare a evoluției științei și informației. Păcatele cu care ne întâlnim în mod frecvent sunt crima, furtul, avortul, bârfa, intriga etc. Eu personal nu sunt fără de greșeli. De exemplu, mai scap câte-o înjurătură, mai

spun câte-o minciună, dar încerc să-mi spăl păcatele, cum se zice, ajutând oamenii. De altfel, îmi place să-mi ajut semenii, o fac gratuit. Și cu animalele se întâmplă același lucru: le dau de mâncare, le duc la doctor pe cele bolnave. Mai țin un post, merg la biserică, fac, din când în când, câte un act de caritate. În orice caz, n-am nici un păcat grav, sunt un om normal. Mă feresc de intrigi, în care sunt implicată, vreau, nu vreau. Cred în Dumnezeu. M-a ajutat foarte mult. Nu merg în fiecare zi la biserică, dar sunt convinsă că-ți plătești păcatele pe pământ. Țin post marțea, așa mi-am făcut eu un obicei. Mi-e greu să postesc înainte de Paște, când sunt de regulă în turneu și mănânc ce apuc, pe unde pot. În orice caz, degeaba postești în alimentație, dacă

sufletul ți-e dominat de răutate, ură, invidie etc. Pentru mine, Paștele înseamnă în primul rând primăvară. Îmi place să înroșesc ouăle, dar nu fac eu cozonacii, îi cumpăr. Iar de miel nu vreau să aud.”

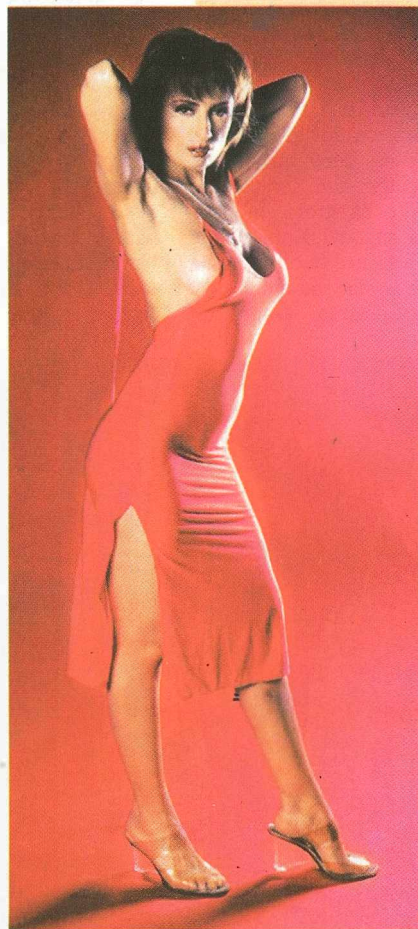
Loredana Groza

„Da, cred că păcatul a devenit un mod de a trăi deși noi nu realizăm acest lucru. După mine, cel mai mare păcat este să nu crezi că poate

să-ți fie mai bine, pentru că, la urma urmei, asta înseamnă evoluție: dacă ai greșit, să te străduiești să faci mai bine. Păcatele noastre zilnice sunt minciuna, prefăcătoria, unii fură, alții înșală etc. Important este să-ți dai seama și să încerci să te corectezi. Nu trebuie să-ți maschezi păcatele, ci să le purifici. De altfel, purificarea este una dintre cele mai profunde și vitale etape din viața omului. Păcatele sunt greșelile noastre inerente. Poți să păcătuiești, în primul rând, prin gânduri și e foarte important să ți le purifici. De altfel, gândul este baza tuturor greșelilor noastre. Cred, și am simțit asta într-adevăr, că păcatele sunt și în trupul nostru, care este materie atinsă de păcat. Sufletul, mintea, rațiunea sunt cele care te pot ajuta să te purifici și nu cred că astea sunt doar vorbe, ci sunt

sigură că stă în puterea omului să se curețe. Asta vine din cele mai simple gesturi, vorbe, din puterea de a-i iubi pe cei din jur. Dragostea, pe lângă energie pozitivă, îți dă puterea de a înțelege tot ce se întâmplă în jurul tău. În viață trebuie să fii pregătit pentru orice, nu știi ce urmează în scenariu, iar purificarea este pregătirea pentru orice moment care vine. Cred în Dumnezeu, cred într-o forță nemăsurată, pe care din cauza păcatelor materiale n-o putem simți. Postul este o îndatorire ce ne ajută în momentele când suntem mai deprimați, copleșiți de suferință. Dar, degeaba ții post, când gândurile tale sunt negre. De cele mai multe ori simt nevoia să țin postul Paștelui, nu neapărat pentru că așa impune tradiția. Postesc miercuri și vinerea de dragul domnului Iisus, cea mai marcantă personalitate din ultimele două milenii. Merită să faci acest mic efort și eu sunt convinsă că ți se dă înapoi înzecit. Pentru mine Paștele este o sărbătoare importantă și mă gândesc cu bucurie la slujba de Înviere, la ouăle roșii puse pe masă lângă cozonac, la mielul pe care mama îl pregătește cum nimeni în lume n-o mai face.”

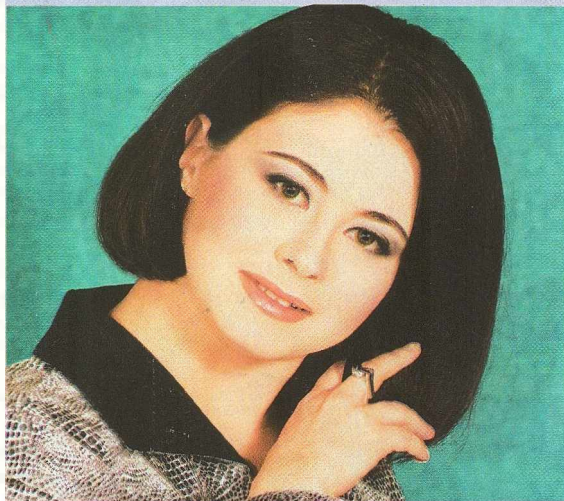
Anca Neacșu: „Cred că orice om, cu sau fără voia lui, păcătuiește. Eu, de pildă, nu prea pot să țin post și uneori, vrând, nevrând, mai mint. Orice om se naște cu cele șapte păcate. În ceea ce mă privește, nu știu exact care este cel mai mare păcat pe care l-am făcut. Dar, în general, mă feresc să fac lucruri rele. Cred în Dumnezeu și, de fiecare dată când mă culc seara, mă închin. Sau când am un examen, ceva greu de îndeplinit, emoții pe scenă sau altele. Când am timp merg la biserică. Aș vrea să țin post, dar nu prea pot să mă abțin. Mă străduiesc să o fac măcar în Săptămâna Patimilor, o perioadă foarte importantă, în care oamenii ar trebui să se înțeleagă mult mai bine și să se abțină de la unele lucruri urâte. Paștele este o sărbătoare deosebită, unică și după părerea mea lumea ar trebui să meargă la biserică măcar în noaptea Învierii. În cele trei zile de Paște stau cu familia și cu prietenii apropiați, asta cât îmi permite meseria, pentru că de multe ori avem concerte chiar de sărbătorile importante.”

Sorana-Darclée Mohamad: „Din câte îmi dau eu seama, cred că păcatul a devenit un mod de a trăi. Dar nu pot să spun cu exactitate ce păcate fac mai des. Am 17 ani și ce păcate pot face? Probabil că nu sunt mereu creștină când e vorba de ora de religie, la școală. Oare păcatul l-am făcut din dorința de a-l face? Dacă nu, atunci este, după părerea mea, o greșeală. Fiecare dintre noi facem greșeli, fiindcă nimeni nu e perfect. Cineva acolo sus le vede pe toate și ne iartă. Eu mă feresc de a fura, de a minți, de toate păcatele. Mă rog mereu ca Dumnezeu să-mi lumineze mintea și să mă apere de păcate, pentru că am credință în El și-n puterea Lui. Nu țin încă post. Cred că organismul meu are nevoie de multe vitamine, deoarece sunt în creștere. Voi ține post când voi mai crește puțin. În Săptămâna Patimilor ar trebui să fim prieteni cu toții, să nu înjurăm, să ne ferim de păcate, să credem în Dumnezeu și în Iisus. Paștele este o sărbătoare importantă pentru mine. O rază de lumină apare asupra mea și atunci mă rog pentru familia mea, pentru sănătate și iertarea tuturor păcatelor. Sunt cu familia mea, mama, tata, cei mai importanți pentru mine, așa cum este creștinește, așa cum se întâmplă o sărbătoare, cu bucurie și cu brațele deschise pentru toți cei care împart aceleași sentimente cu noi.”

Irina Nicolae: „Pentru foarte mulți oameni păcatul este un mod de viață, pentru că fiecare dintre noi păcătuiește. Nu există om perfect. Nu știu ce păcate fac mai des. Cert este că nu încerc niciodată să mă ascund după ceva, sau să ascund ceea ce fac după ceva sau cineva. Mă feresc de toate păcatele..., dar nu sunt perfectă. Sunt foarte credincioasă, tocmai de aceea țin toate posturile de peste an, inclusiv miercuria și vinerea. Cred că a ține post este o modalitate de a-ți purifica sufletul, de a încerca să-ți ceri iertare pentru greșelile tale. Săptămâna Patimilor este foarte importantă pentru mine. Atunci țin post, mă rog, merg la biserică și încerc să evit lucrurile rele. Paștele este o sărbătoare pentru toți, când fiecare dintre noi se gândește mai mult la cei care au probleme și încearcă să găsească soluții pentru a-i ajuta.”

Anemona Niculescu: „Din nefericire, păcatul a ajuns un mod de a trăi pentru unii, care nu au găsit altă modalitate de a-și duce existența. De obicei, eu încerc să nu încalc cele zece porunci, dar cum nimeni nu este perfect, mai greșesc. Nu încerc să-mi maschez păcatele, dacă le am mi le recunosc. Fac fapte bune tot timpul. Când îi văd fericiți pe cei din jurul meu, sunt și eu fericită. Nu fac păcate mari, dar dacă se întâmplă să greșesc, sigur nu mai încerc altă dată. Mă feresc de toate păcatele, dar, controlându-mă bine, gândindu-mă de două ori înainte de a face ceva, reușesc să le evit. Cred în Dumnezeu, și când mă întorc seara acasă, îi povestesc tot ce mi s-a întâmplat peste zi, ca unui prieten. Nu țin post decât foarte rar. Săptămâna Patimilor mă face mereu să fiu mai bună și mai înțeleaptă. Mă duc la biserică și aprind lumânări pentru toți cei pe care îi iubesc. Paștele mi se pare sărbătoarea noastră cea mai frumoasă. Merg la Denii și cânt cu toată lumea. Simt că mă purifică. De obicei, mă rog pentru toți oamenii.”

„Cele zece porunci au, fiecare, însemnătate. În opinia mea, «a ucide» reprezintă păcatul suprem. Din nefericire, asistăm cu toții în zilele noastre la tot mai multe nenorociri, care mai de care mai tragice și mai zguduitoare, pe care le vedem la buletinele de știri sau le citim în ziare. Dar eu refuz cu obstinație să cred și să gândesc că păcatul a ajuns, în zilele noastre, un mod de viață. Pe mulți dintre noi însă, asemenea tragedii care se petrec în jurul nostru ne îndeamnă să afirmăm că «trăim în păcat». Toate se pun în balanță – și cele bune și cele rele. Că se petrec extraordinar de multe rele, știm. Că se petrec

Corina Dănilă

și foarte multe lucruri bune, aflăm mai greu, le observăm mai greu. Suntem într-un iureș, suntem grăbiți de timp și de traiul greu și nu mai avem destulă vreme să vedem că se întâmplă și lucruri bune. Sunt și ele multe. Dar trebuie să ne facem timp să le pricepem cu toate simțurile noastre și să le gustăm ca atare. Fumez. Păcatele nu pot fi mascate cu nimic. Eu încerc pe cât pot să nu gândesc rău despre aproapele meu, dar, recunosc, câteodată este cumplit de greu să fac asta. Cel mai mare păcat pe care l-am făcut vreodată îl știe Cel de Sus. Nu sunt în măsură să afirm că nu voi repeta greșeli pentru că, nu-i așa, «Omul este supus greșelii». Nu pot decât să încerc și să sper că voi reuși să învăț «lecții». Eu încerc să fiu altruistă și corectă. Știu că am o fire sensibilă, încerc să nu mă las dominată de această latură și să las loc înțotdeauna și rațiunii. Cred în Dumnezeu ca în ființa supremă, spirit universal superior. Fratele meu este elev la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț și el ține regulat toate posturile. Eu nu reușesc. Îmi propun câteodată să postesc miercuria sau vinerea dar, peste zi, uit și mănânc de dulce. Știu că postul are rostul lui bine stabilit de Biserică, dar mai știu că este bun și pentru trup, pentru că nu face decât să ajute organismul să elimine toxinele și te obligă să mănânci sănătos.

Dintotdeauna (de când îmi aduc aminte, firește) Săptămâna Patimilor este specială pentru mine. Bunica îmi citea din «Viețile sfinților» și îmi povestea despre tot ce a pățit Iisus pentru a răscumpăra păcatele noastre. Țin minte că mergeam pe atunci cu ea la Denii. Ceva mai târziu, când bunica nu mai era, mă însoțea colega mea de bancă din liceu. În noaptea de Înviere mergem la Mănăstirea Sămurcășești, lângă București, iar în zilele de Paști vin părinții noștri la noi. Suntem împreună, ciocnim ouă roșii, mâncăm cozonac și este bine.”

Suntem amenințați de explozii în aer, boli greu de depistat și despărțiri amoroase

Text: CIPRIAN ENEA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Atât în credința populară cât și în unele legende relatate de autori consacrați, încă din cele mai îndepărtate timpuri alinierea planetelor atrage după sine mari schimbări în viața oamenilor de pretutindeni. Unele în bine, altele dimpotrivă...

Astrologul și vizionarul Andrei Emanuel Popescu a acceptat să comenteze, în exclusivitate pentru revista noastră, horoscopul României în perioada alinierii planetelor. El prevede atât o serie de lucruri care îi vor bucura foarte mult pe români cât și o serie de catastrofe teribile. Așadar, pentru cei care sunt dispuși să „meargă pe mâna” astrologului nostru, situația se prezintă cam în felul

următor: „Alinierea planetelor din luna mai va înregistra câteva puncte maxime, dacă se poate spune așa. O aliniere atât de puternică nu s-a mai înregistrat din anii '40-'41. Astrologic se poate vorbi de un amalgam de planete în Taur. Taurul este un element fix, greoi, care dă un fel de blocaj pe toate planurile. Acest lucru va putea fi observat mai ales în planul relațiilor interumane unde indivizii se vor dovedi a fi mai fixați, mai rigizi. Cele mai multe blocaje vor avea loc pe Lună plină. Prima perioadă periculoasă a lunii mai va fi între 3 și 5, când Luna formează o aglomerare cu Mercur, Venus, Jupiter și Saturn. În plus, Luna se va afla în careu cu Neptun și Uranus, care este un adevărat detonator de energii imprevizibile. Între 9 și 11 Luna intră în opoziție cu Mercur, Venus, Jupiter, Saturn și Uranus. Ego-ul își suprasolicitează valoarea și, tot în această perioadă, vor apărea probleme cu banii.

În perioada 16-18 se vor petrece lucrurile cele mai catastrofale, dar vor avea loc și o serie de întâmplări care-i vor face fericiți pe unii oameni. Lucrurile bune vor fi date de trigoanele de aur (marcate cu verde pe horoscop) între Soare, Saturn, Venus, Jupiter, aflate în Taur. Toate acestea sunt la rândul

lor în trigon cu nodul saturnian din Capricorn și cu planetoidul Junon, aflat în Fecioară. Dar faptul că punctul norocului este situat pe Uranus, reprezintă un atu. Astfel, un virtual dezastru ar putea fi blocat. Uranus este cel care ar putea provoca un eventual cutremur, dar norocul îl ține în frâu. Așadar, eu cred că nu vor fi cutremure la modul propriu. În schimb, ar putea apărea mari cutremure financiare, în orice caz mulți oameni vor avea dificultăți majore, lucru care va fi favorizat și de intrarea lui Marte în opoziție cu Pluton, pe 4 mai. Acest lucru ar putea duce la morți subite la nivelul aerului. Mă tem să nu se producă explozii în lanț, accidente aviatice, detonări de mari cantități de explozibil. Ar putea să apară mai multe accidente legate de electricitate. Faptul că Uranus se află în casa a VI-a e semn rău pentru cei care stau prost cu nervii. Ei vor avea mari probleme cu sistemul nervos. Jupiter va determina o creștere amplă a bolilor greu de diagnosticat (gen SIDA). Între 5-11 mai se vor despărți foarte multe cupluri, iar dragostea va deveni mai mult o marfă. Atenție, în aceste 6 zile copiii ar putea fi furați de proxeneți și „îngropați” în bordeluri, iar prostituția va cunoaște și ea punctul maxim.

Ghicitoarele prevestesc inundații, revolte și secetă

De-a lungul timpului, ghicitoarele au primit o atenție deosebită, mai ales din partea oamenilor bătuți de soartă. Ele se laudă că au leacuri la multe necazuri ce se abat asupra noastră: vindecă impotența, dezleagă cununiile (sau le leagă), te scapă de epilepsie etc. Mai au, spun ele, și darul de a ghici, de a prevesti vreo nenorocire, sau, când e cazul, vreo minune.

UN INCENDIU MARE ȘI MULTE ACCIDENTE SE ARATĂ

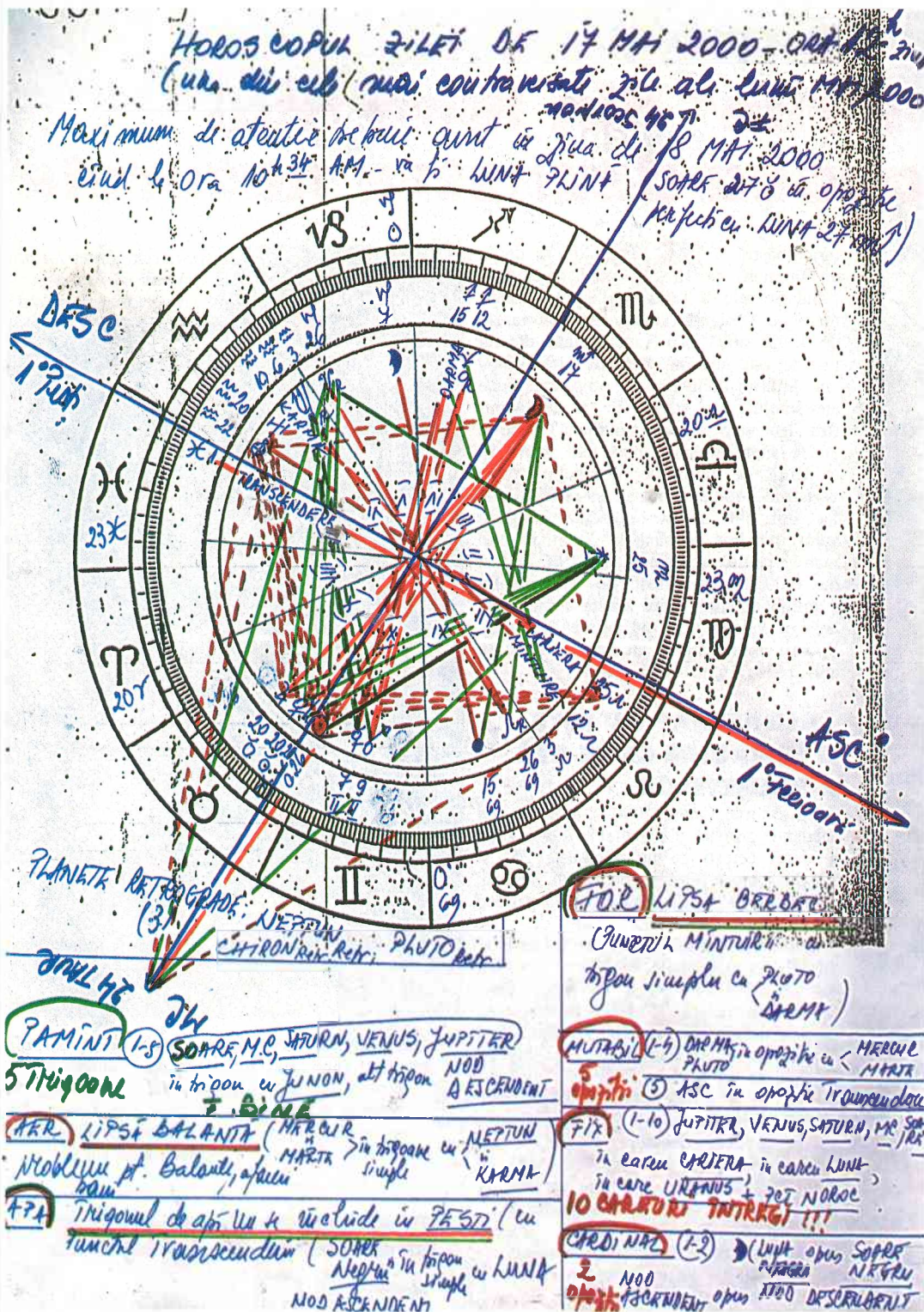
Sultana s-a întors recent din Australia, unde și-a văzut de darul ei de a prevesti prin intermediul unui translator. Printre cazurile pe care le-a lecuit acolo se numără cel al unui băiețel de șapte ani care a scăpat de epilepsie. Ea este fiica Reginei magiei albe, Maria Cămpina. Când aceasta va muri, tot „harul” i se va transmite Sultanei. Ea a deschis cărțile de tarot și a spus: „Arată-te să mi se

arate. În Țara Românească ce s-o întâmpla să se arate în aceste cărți. După cum s-au gândit oamenii de știință, va fi numai o panică la această aliniere. Nici un cutremur nu se arată pentru țara noastră în aceste cărți. Va fi ceva mic. Aceste planete se vor alinia fără să fie simțite. În schimb se arată că oamenii vor fi nemulțumiți de traiul lor de zi cu zi. Vor fi inundații în vestul țării. Va fi un incendiu mai mare, dar nu cu pierderi omenești mari. Câteva persoane vor muri. Fie în incendiu, fie va fi ceva explozibil. Dar eu pot să vă zic și ce-o să fie mai departe. Pe plan politic, pentru această campanie nu va mai fi ales Constantinescu. Eu știu cine o să iasă, dar nu spun acum, ca să nu se supere pe mine. Un cutremur va fi la noi în țară, dar mai târziu, peste câțiva ani. Vor fi epidemii cu pierderi de vieți omenești, niște virusuri noi aduse la noi în țară. Foarte multe accidente. N-o să intrăm nici anul ăsta în

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

NATO. Nici dacă se schimbă Constantinescu n-o să meargă bine la noi în țară. O să avem multe pierderi. Multe fabrici mari vor fi falimentare. Și o bancă vestită la noi o să falimenteze, dar nu spun cine, nu vreau să creez panică și să se supere pe mine. Până la începutul anului viitor prețurile vor fi duble.”

VOR FI MARI INTRIGI ÎNTRE OAMENI

Brățara se laudă că a făcut descânțece pentru a împiedica scandalul din Balcani. În urmă cu doar câteva zile ea a mai rostit vorbele „magice” ale unui descântec, „ca să câștige cei buni în alegeri”. Practică și magia neagră, numai cu cea albă nereușind să-și scape clienții de diavol. „Harul” de vrăjitoare l-a moștenit de la bunica ei, căreia i se spunea Orgeanta, pentru că lucra totul la urgență. „Când se vor alinia planetele, a prevăzut Brățara, va fi o teamă mare, dar nu se va întâmpla o nenorocire. Am prevăzut că vor fi trei ani la rând mari catastrofe aeriene sau pe pământ, venite din cer, de la Dumnezeu. Vor mai fi alunecări de teren. Nu va fi sfârșitul lumii. Nu se va scufunda pământul, decât așa, în anumite părți, dar mici. Dar se va răi mult din lume. Mie-mi arată la descânțece că va fi cutremur, dar nu se spune când și nici unde. Vor fi catastrofe cu apă, cu foc, cutremurături de pământ. Și inundații în părțile unde sunt căsuțe mici, unde-i lumea amărâtă. Iar la vară va fi secetă. Nu se va înțelege om cu om, frate cu frate, mamă cu fiică, tată cu fiu. Și văd eu că o să fie mănăstorie mare, va lupta care mai de care pentru putere. Se vor certa între ei oamenii de la conducere. Oamenii vor avea între ei o intrigă. Vor ieși avocații în stradă, dar și oamenii mici. Eu văd o revoltă mare, o să iasă lumea în stradă. Până la anu', prețurile o să crească dublu, iar lumea o să fie tot mai nemulțumită.”

LEGENDA HOROSCOPULUI

- Triunghiurile (desenate cu verde) se numesc trigoane - ele aduc pe pământ echilibru, liniște și bunăstare
- Pătratele (desenate cu roșu) poartă numele de careuri. Careurile atrag după sine dezechilibrul, dezastrul și durerea
- Linia întregă a trigoanelor sau careurilor denotă certitudinea previziunii
- Linia punctată denotă inexactitatea previziunii și, din acest motiv, dezastrul pot băntui planeta noastră mai puternic decât se așteaptă astrologul.

Urmărind horoscopul, pentru 17 mai în special (și pentru luna mai în general) se poate spune că suntem protejați de 5 trigoane, ceea ce e un lucru foarte bun, dar și că deasupra noastră plutește și amenințarea a 10 careuri întregi!!!

● **Oamenii de știință susțin contrariul**

„Alinierile” din luna mai nu vor provoca dezastre naturale

Dr. Harald Alexandrescu

Luna mai va fi marcată pe plan astronomic de un fenomen ce se petrece, cu aproximație, de 40 de ori în decurs de 3000 de ani. Este vorba de așa-numita „alinieră” a planetelor, pe care o găsim în calendare în dreptul zilelor de 5, respectiv 17 mai. Iubitorii evenimentelor astrale nu vor putea observa nici una dintre cele două „alinieri”, decât dacă se vor afla pe o navetă spațială sau, mai posibil, dacă sunt conectați la Internet.

SINGURUL EFECT AL „ALINIERII” ESTE UNUL MAREIC

Se vorbește cu îngrijorare despre efectele dezastruoase ale unei posibile „alinieri” a planetelor. În funcție de pozițiile lor în orbite, cele 9 astre pot forma un număr nelimitat de configurații. De exemplu, cu ocazia ultimei „apropieri” planetare, cea din anul 1982, într-un studiu publicat în „Anuarul Astronomic 1982” (Editura Academiei Române), profesorul universitar Ieronim Mihăilă face o amplă prezentare a alinierii din acel an. Efectele ce pot avea loc în cazul apropierii planetelor sunt numai mareice.

Mareea, în sine, are o perioadă de 24 de ore și 50 de minute, timp în care se produc două fluxuri și două refluxuri. Efectul mării cauzate de Soare și de Lună variază – în

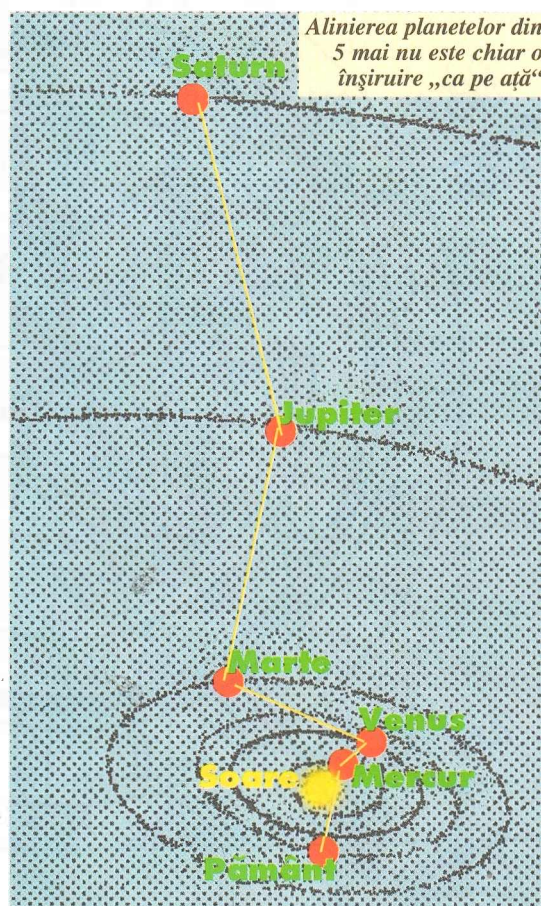
țara noastră – între 30 și 40 cm de la un moment de flux la unul de reflux. Când Soarele și Luna sunt aproape coliniare cu Pământul, Luna fiind în fazele de Lună nouă sau Lună plină, efectul mareic este maxim, variind între 45–60 cm. Simțim cumva aceste mișcări zilnice ale solului? Au stârnit ele vreun inconfort în viața umană cotidiană? Aceste efecte mareice sunt mult mai ieșite în evidență la țărmurile oceanelor, unde variațiile cotidiene, fluxul și refluxul, își fac din plin simțite prezența atingând valori maxime de până la 22 m. Efectul mareic pentru apropierea din 1982 a fost de 0,0028 mm, deci de aproximativ 3 miimi de mm. Anul acesta e mai mic, are o valoare de o miime de mm. Situații asemănătoare au mai avut loc în anii 1635, 1659, 1805, 1845.

„ALINIAREA” NU ESTE O ÎNȘIRUIRE CA PE AȚĂ A PLANETELOR

La 5 mai, anul 2000, va avea loc așadar o grupare a planetelor într-o zonă a sferei cerești ce nu depășește 25° și 53 de minute. O apropiere mai strânsă, de numai 19° și 25 minute, se va petrece la 17 mai.

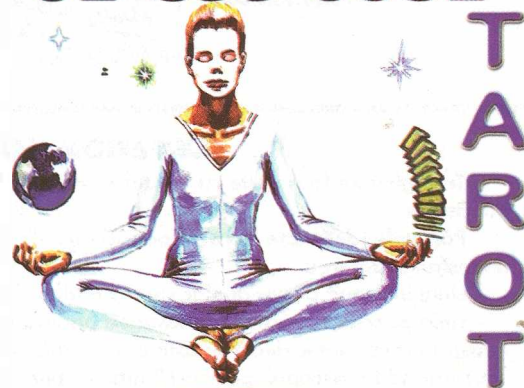
„Alinierea” din 5 mai, când Luna se va afla în conjuncție cu Marte, va avea loc la ora 8 și 8 minute, timp Greenwich (adică 11 și 8 minute, ora Bucureștiului), iar cea din 17 mai, când Venus va fi în conjuncție cu Jupiter, iar Soarele se va afla în interiorul configurației, la ora 10 și 30 de minute, timp Greenwich (13 și 30 la București). Spectacolul ceresc nu se va produce deoarece planetele, fiind de aceeași parte cu Soarele, vor trece pe cer ziua. Nu este vorba, așa cum se crede, de o înșiruire ca pe ață a planetelor. Această configurație ideală poate exista, deși planele orbitelor planetelor nu coincid. Se poate întâmpla însă ca la un moment dat planetele să se găsească simultan în același plan. Această coincidență ar fi foarte rară, nerealizabilă nici pe întreaga durată a unui mileniu. Planetele se mișcă pe orbite ale căror planuri sunt situate aproximativ în planul orbitei Pământului (planul eclipticii). Deși într-o aliniere mai „strânsă” decât în 1982 (care se întindea pe un unghi solid de 95°), la 5 mai se va petrece o conjuncție a principalelor planete, efectul mareic

Material scris cu sprijinul d-lui dr. Harald Alexandrescu, coordonatorul Observatorului Astronomic „Amiral Vasile Urseanu” al Municipiului București

planetar va fi mult mai slab decât cel din 1982, fiind sesizabil doar pe ecranele calculatoarelor care au instalate programe cu subiecte astronomice. Psihoza care i-a cuprins pe unii, alimentată de fabulații din unele seriale TV, nu este așadar întemeiată.

01-899 0081

Dragoste, Bani, Carieră

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile

C L U B Flacăra

Andrei N. Stelian, jud. Călărași - Vă mulțumim pentru faptul că rămâneți un cititor fidel al revistei noastre. Problema de difuzare a fost remediată. Oricum, cred că nu sunt mulți aceia care ar semna faptul că primesc mai multe abonamente decât au plătit...

Arzoiu Andrei, jud. Dâmbovița - Îmi pare rău că nu vă pot satisface cererea - oricum: nu înainte de a citi măcar un articol semnat de dumneavoastră. În orice caz intenția de a ajuta financiar biserica din satul dumneavoastră mi se pare lăudabilă.

Constantin Vang, jud. Galați - Nu am înțeles exact ce fel de legitimație sau adevărită de colaborator doriți să vă emit.

Rodica Grosariu, jud. Bihor - Pentru concursul pe care l-ați câștigat la revista Flacăra nu trebuie să vă adresați nimănui. Premiul vă este expediat prin poștă, pe cheltuiala noastră. Vom analiza și posibilitatea publicării unui articol referitor la peștera de la Meziad.

Ecaterina Mitru, jud. Gorj - Problema câinilor vagabonzi a devenit - alături de alte câteva - un fel de leit-motiv al tuturor discuțiilor despre cum se trăiește în România de azi. Dar, lucru cu care ne-am obișnuit cu toții, nimeni nu face nimic. Pe de altă parte, vecinele dumneavoastră care îngrijesc 45 (!) astfel de câini sub ferestrele blocului sunt un caz senzațional. Mă întreb numai care este cantitatea de mâncare pe care trebuie să le-o prepare zilnic. Vorbind serios, rezolvarea problemei este, firește, în altă parte. Nici bietele animale nu au nici o vină dar nici locatarii imobilului respectiv doriți de puțină liniște, măcar noaptea...

Ileana Costescu, București - Noi nu pretindem că Favisan este un medicament care vindecă toate cazurile de cancer. Dacă ar fi fost așa, probabil că persoana care l-a inventat ar fi primit demult Premiul Nobel. Flacăra a găsit doar câteva persoane care, după acest tratament, nu mai prezintă simptomele acestei boli.

Georgeta Frătilă, Brașov - Puteți să contactați pe seriozitatea noastră. Toate documentele prezentate în dosarul despre problema vindecării cancerului sunt autentice iar declarațiile aparțin persoanelor implicate. Cât s-a putut, aceste declarații au fost verificate de către redactorii noștri pe bază de alte mărturii sau documente.

Constantin Dumitrescu, Constanța - Încercăm să vă rezolvăm cazul.

Pentru toți corespondenții care au solicitat diverse răspunsuri la chestiuni de ordin juridic îi informez, cu scuzele de rigoare, că, din motive redacționale obiective, apariția rubricii de profil s-a amânat pentru numărul 5 al revistei Flacăra. De asemenea, le reamintesc tuturor faptul că, pentru primirea unui răspuns cât mai exact, este nevoie fie de o descriere cât mai amănunțită a cazului în speță fie de copii ale documentelor celor mai importante.

Alexandru ARION Redactor - șef ■

BUSINESS CLUB FLACĂRA

Răspunzând solicitărilor venite din partea multor cititori și beneficiind de experiența **CLUBULUI FLACĂRA**, revista Flacăra lansează, începând cu acest număr, **BUSINESS CLUB FLACĂRA**. Adresându-se oamenilor de afaceri, acest club vă permite, cu o investiție minimă, să beneficiați de facilitățile oferite membrilor **CLUBULUI FLACĂRA**, precum și să atrageți noi clienți sau parteneri de afaceri prin publicitate în revista Flacăra, la prețuri speciale pentru dumneavoastră. În plus, orice problemă de ordin juridic, administrativ sau de alt gen cu care vă confrunțați își va putea găsi răspunsul adecvat în paginile revistei Flacăra.

Varianta 1 (NUMAI 5.500.000 lei):

2 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 2 (NUMAI 7.500.000 lei):

4 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 3 (NUMAI 10.000.000 lei):

5 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

2 apariții pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

De asemenea, membrilor **BUSINESS CLUB FLACĂRA** li se acordă o **reducere de 20%** din tarifele obișnuite de publicitate în toate revistele editate de Trustul Flacăra: Flacăra, Rebus, Rebusache, Integrama Rebus, Mini-rebus, Cuvinte încrucișate, Maxi Skandy.

Prețurile nu includ TVA și taxa pe publicitate.

În cazul în care sunteți interesat de oferta noastră, completați talonul din revistă și depuneți-l în cutia poștală.

Pentru alte informații, machete de reclamă sau propuneri, nu ezitați să ne contactați la unul dintre telefoanele **01.224.36.88, 01.224.37.44** sau fax **01.224.37.13**.

Persoană de contact: Petruț Stoian, secretar general de redacție.

Ofertă specială numai pentru membrii

Clubului Flacăra și ai Business Club Flacăra:

Puteți achiziționa prin poștă sau direct de la sediul redacției cartea **O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI ÎN INTERVIURI** de George Arion (2 volume, 1.200 de pagini) la un preț de numai **150.000 lei** (față de prețul de vânzare obișnuit de **195.000 lei**). Cartea conține interviuri senzaționale cu peste 300 de personalități marcante ale vieții noastre culturale, artistice, politice din ultimii 25 de ani, cum ar fi: Nichita Stănescu, Marin Preda, Eugen Barbu, Ștefan Augustin Doinaș, Marin Sorescu, Nicolae Manolescu, D.R. Popescu, Liviu Ciulei, Ana Blandiana, Fănuș Neagu, Alexandru Ivasiuc, Octavian Paler, Sabin Bălașa, Amza Pellea, Silvia Popovici, Sergiu Celibidache, Alexandru Paleologu, Dem. Rădulescu, Nicolae Breban, Constantin Noica, Eugen Simion, Andrei Șerban, Irina Petrescu, Radu Tudoran, Mircea Albulescu, Elena Dacian, Radu Beligan, Constantin Piliuță, Ovidiu Iuliu Moldovan, Valeria Seciu, Angela Similea, Victor Babiuc, Niculae Spiroiu, Catherine Lalumière, George Pădure, Corina Chiriac, Regele Mihai I al României, Dimitrie Sturdza, Adrian Năstase, Dan Grigore, Petre Roman, Ion Caramitru, Emil Constantinescu, Gavril Dejeu, Mircea Geoană, Sorin Roșca Stănescu, Laurențiu Ulici, Marian Munteanu, Victor Ciorbea, Cristian Țopescu, Petre Mihai Băcanu, Valeriu Stoica, Stelian Tănase, Teodor Meleșcanu și alții.

Comanda se poate efectua telefonic (la numerele **01.222.66.28; 01.222.67.38**; fax: **01.224.37.13**) sau prin poștă, pe adresa redacției. Plata se face ramburs la primirea coletului.

Toate taxele de expediere sunt suportate de redacție.

ASTROLOGIE

Compatibilitatea ta cu astrele

01-899 0017

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

Fotbal

Unde «e»

iluziile noastre?

Flancat de Giorgos Georgiadis, mijlocașul Cătălin Hâldan (nr. 5) a fost printre puținii jucători români a căror evoluție a corespuns (Grecia - România 2-0)

În momentul când rândurile de mai jos luau calea tiparului, ne aflam cu exact două luni înaintea debutului „tricolorilor” la turneul final european. Nu știm exact de ce se întâmplă astfel, dar avem tot mai mult impresia că importanta competiție din vară este privită cu prea mult calm și detașare de către factorii responsabili cu destinele fotbalului românesc.

REZULTATELE DE LA EURO NU-I VOR AFECTA POSTUL LUI IENEI

Dar ceea ce ne-a contrariat realmente a fost concluzia care a răzbătut de la ultima apariție în fața presei a președintelui F.R.F.,

Mircea Sandu, și a antrenorului reprezentativei, Emeric Ienei, și anume: Ienei rămâne la națională indiferent de rezultatele de la EURO, problema schimbării selecționerului punându-se numai atunci când șansele pentru calificarea la „mondialele” din 2002 vor fi compromise. Zău dacă mai pricepem ceva! Cum adică: un copil îți sparge un geam

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: ROMPRES ■

cu mingea și nu-i atragi atenția că nu este cel mai potrivit loc pentru joacă decât atunci când ți-l face țândări și pe-al doilea? Altfel, nu este de condamnat prudența pe care cei doi federali au manifestat-o față de pronosticurile optimiste ale jucătorilor înșiși. Într-adevăr, vom întâlni două foste campioane mondiale, astfel încât primul obiectiv este de a trece de grupă, după care putem să visăm.

ȘI DIN GREȘELI SE ÎNVAȚĂ

Numai să nu uităm! Pentru că nici în ziua de astăzi nu ne-a dispărut stupoarea cu care am primit cuvintele aceluiași președinte Mircea Sandu, dar și ale altui selecționer, Anghel Iordănescu, în urma campaniei nereușite de la C.E. '96 (trei jocuri și tot atâtea înfrângeri): important a fost că ne-am calificat și ne-am aflat printre cele 16 echipe prezente la turneul final! Schimbarea de obiectiv (care anterior fusese clar exprimat: promovarea din grupă) s-a produs cu viteza unei prestidigitații de clasă, invocându-se în paralel arbitrajele nefavorabile (în meciul cu Bulgaria) sau imposibilitatea accesului la unele medicamente și întăritoare de ultimă generație. Iar dacă atunci nu s-au produs oarecare convulsii prin sediul din Bd. Poligrafiei, a urmat calificarea la Coupe du Monde '98 și totul a fost în ordine. Ba mai mult, acest succes a escamotat ceea ce pentru alții ar fi constituit o rușine fără seamăn: clasarea pe ultimul loc (din 8 participante) la turneul final al C.E. de tineret („under 21”) organizat la... București (23-31 mai 1998). Bineînțeles, și cu acel prilej s-a găsit un pahar, pe jumătate plin: cele vreo 35 de miliarde lei, disponibilizate de Guvern, au fost folosite pentru modernizarea stadioanelor implicate în acea acțiune. Un lucru foarte bun, numai că rezultatul pur tehnic (locul 8), trecea pe un plan foarte îndepărtat, aproape neluat în seamă.

PARADOXURI ȘI SIMILITUDINI

Din acel moment, intrăm parcă într-o zodie a paradoxurilor: la nivelul conducerii echipei naționale apare un moment de criză, pentru postul de selecționer existând patru propuneri - Anghel Iordănescu, Ladislau Bölöni, Țiț Dumitriu și... Victor Pițurcă (am uitat să vă spunem, cel care se afla la cârma echipei de tineret-olimpice și înregistrase acea contra-performanță). Iordănescu a fost preferat, stabilind un unicat mondial: selecționer simultan

a două reprezentative naționale – până la 15 iulie '98 cu echipa României la turneul final în Hexagon, după care a preluat „națională” elenă. Iar pentru ca istoria să se repete, și atunci și acum am regăsit aceleași incertitudini în privința programului de pregătire, ba chiar tot pe arbitrul timișorean **Nicolae Grigorescu** nominalizat să officieze ca asistent la turneul final (ceea ce nu este un lucru rău, păcat doar că, după Nicolae Rainea și Ioan Gna, nu mai avem și un „central”). Pentru ca similitudinea să se apropie de perfecțiune, și în '98 am întâlnit Grecia (victorie cu 2-1), adversară de asemenea și pe 3 iunie a.c.

CALIFICAT, DAR DEMIS

Obținând un ipotetic loc 11 la C.M. '98, selecționata României trebuia să se afle (pentru perioada 16 iulie 1998 – 16 iulie 2000) sub comanda antrenorului **Victor Pițurcă** (pe undeva, exact ca în politică: nu a reușit la prima candidatură, dar „boborul” s-a familiarizat cu numele său și la cea de-a doua a lat lovitura). Obiectiv: calificarea la EURO 2000. După cum se știe, punct ochit – punct obținut: locul 1 în grupa a 7-a preliminară, cu 3 victorii și un singur egal. În „amicale”, două remize de prestigiu – 0-0 la Oslo cu Norvegia și 1-1 în Malta cu Germania, victorie la București cu Belgia (1-0). Dar ca la noi, la nimeni, văzându-se „pe val”, Pițurcă și pune în cap o parte din mass-media, năstrăvând totodată în polemici ba cu impresarul Ioan Becali, ba chiar cu jucătorii de vază ai naționalei. Gena noastră balcanică nu ne dă pace, iar Comitetul Executiv al F.R.F. îl lebarcă pe „Piți” din funcție (scor: 12-4). Originalitate mondială asigurată: demiterea unui antrenor după realizarea obiectivului (și încă fără înfrângere)! După opt zile de „vid la putere”, pe 12 noiembrie 1999 același C.E. l-a numit (în unanimitate) ca selecționar pe **Emeric Ienei**. Numai că acesta se afla sub contract cu Steaua și a preluat frâiele naționalei abia pe 1 ianuarie 2000.

PREGĂTIRILE INTRĂ ÎN LINIE DREAPTĂ

De aici înainte lucrurile sunt mult mai propiate în timp și, de altfel, în primele luni din acest an ale revistei am relatat e larg cum decurg pregătirile „tricolorilor”. Vom reaminti doar că în perioada 25 ianuarie - 9 februarie s-a desfășurat stagiul de antrenamente și jocuri din Cipru (la care au luat parte numai „autohtoni”), că pe 23 februarie am ratat prilejul unui „amical” în timp ce artenerile noastre de la EURO s-au confruntat cu adversari puternici și că Ucraina a refuzat să ne dea replica pe 26 aprilie, fiind înlocuită de Cipru. Am ajuns astfel „la cեսune”, adică la 29 martie, zi în care pe stadionul Olimpic din Atena s-a disputat întâlnirea Grecia – România. De această dată a fost convocată și „stranierii” (12 în total), excepție făcând Gică Popescu, Adrian Ilie și Florin Selymes – accidentați. Cu ocazia respectivă s-a produs debutul lui Adrian Mutu în evoluție nu prea convingătoare, dar probabil emoțiile i-au scăzut randamentul, iar Ioan Petrescu a evoluat pe postul de mijloc de dreapta. Din păcate, Constantin Gâlcă a

devenit indisponibil în ultimul moment. De menționat că, dintre cei șase „autohtoni” care au completat lotul, Ienei l-a folosit ca titular pe Cătălin Hâldan, pe parcurs fiind introduși Florentin Petre, Vali Năstase, Adrian Mihalcea, Pompiliu Stoica și Laurențiu Roșu, iar toți aceștia s-au aflat printre cei care au participat la turneul din Cipru.

ELENII NE PUN PIEDICĂ

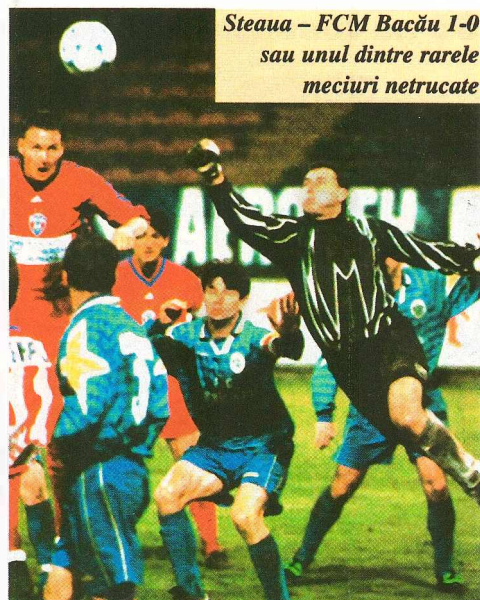
La prima reunire a „tricolorilor” după campania din toamnă a fost evidentă lipsa de omogenitate, mulți dintre ei evoluând fără nerv, practicând un joc bătrânesc, lent de-a dreptul, singurul care s-a zbatut cu adevărat rămânând Gică Hagi, aflat la meciul său cu numărul 120 sub culorile naționalei. Două faze fixe au condus la victoria gazdelor cu 2-0, rezultat care nu l-a împiedicat pe Emeric Ienei să declare că a fost mulțumit de jocul echipei noastre, iar pe Hagi să considere că ne aflăm pe drumul cel bun. Chit că, rostite cu un alt prilej, vorbele lui „nea Imit”: „Nu-mi fac iluzii ca să n-am deziluzii” ar fi bine să rămână un simplu aforism.

Statistic vorbind, a fost cea de-a 27-a confruntare româno-elenă, în care – după 15 victorii și 8 remize – am suferit cea de-a patra înfrângere. Bilanțul echipei naționale a devenit astfel: 532 – 233 – 134 – 165 – 902:730.

În aceeași zi, Portugalia – Danemarca 2-1 (amănunte în pagina următoare) și Croația – Germania 1-1. Câteva cuvinte despre acest ultim meci. Selecționerul Erik Ribbeck a făcut șase schimbări în „11”-le de început față de partida cu Olanda, introducându-l în linia de mijloc pe Darius Wosz, care s-a dovedit un excelent coordonator, alături de Hamann, Ziege, Ballack și Rehmer. Venit din S.U.A., Matthäus a rămas același lider de echipă (el a ajuns la 145 de selecții în națională). Deși apărarea a mai manifestat oarecare nesiguranță, pe ansamblu „Panzerlele” au arătat că sunt pe o cale ascendentă. Rehmer a înscris în min. 11, gazdele egalând în min. 70.

„SÂNGE PROASPĂT”

Idee lansată în premieră, se pare, de selecționerul **Anghel Iordănescu**, inocularea de „sânge proaspăt” în cadrul lotului național a fost stopată aproape întotdeauna de necesitatea obținerii rezultatelor imediate. Așa s-a făcut că „generalul” i-a chemat sub arme tot pe vechii oșteni chiar și atunci când, în preliminariile C.M. '98, am învins Liechtensteinul cu 8-0 la București, aliniind un „11” de start alcătuit exclusiv din „stranieri”! Pregătirile pentru turneul final (mondial sau european) efectuate mai mereu sub presiunea timpului, absența unui program mai bogat în jocuri de verificare și, nu în ultimul rând, penuria de jucători tineri care să se impună în campionatul intern, toate acestea au contribuit ca greul să cadă tot pe „generația de aur”, care de fiecare dată și-a făcut datoria cu prisosință. Din păcate, rândurile acesteia s-au cam

Steaua – FCM Bacău 1-0
sau unul dintre rarele
meciuri netrucate

rărit prin retragerea lui Ilie Dumitrescu și Marius Lăcătuș, accidentarea de lungă durată a lui Daniel Prodan sau eclipsa prelungită a lui Florin Răducioiu, în timp ce „implanturile” s-au prins greu, cu unele excepții fericite gen Adrian Ilie și Florentin Petre, iar la capitolul „respingeri” s-ar încadra Gabi Popescu și Denis Șerban.

CAMPIONATUL INTERN ESTE TOT MAI CONTESTAT

După cum se știe, Coppa del Mondo '90 a fost urmată de un masiv exod al fotbaliștilor români, practic toți cei care alcătuiseră lotul de 22 semnând contracte „afară”. S-a produs o răsturnare a piramidei, cu baza de selecție a primei reprezentative limitată în covârșitoare majoritate la „stranieri”. Pe de altă parte, principala competiție internă – campionatul – a permis cu prea mare ușurință promovarea pe prima scenă a unor jucători care în afara ghetelor aveau puțină tangență cu fotbalul. Ba mai mult, sumele vehiculate pentru transferuri au ajuns să însemne multe sute de mii de dolari, iar pentru aceste achiziții cluburile potente au imaginat felurite strategii. Dar răul cel mai mare nu constă în valoarea scăzută a fondului de actori ai gazonului, ci în precaritatea mijloacelor prin care diverse echipe încearcă să-și adjudece punctele puse în joc altfel decât pe teren. Numărul meciurilor strategice dintr-o etapă a crescut îngrijorător, înșiși președinții F.R.F., **Mircea Sandu**, respectiv L.P.F., **Dumitru Dragomir**, degeaba ar dori ei să ia măsurile de rigoare pentru stăpînire a acestui fenomen, căci se lovesc de inexistența „probelor”. Suporterii își acuză propriii idoli de trădare, dar cercul vicios nu poate fi strâpuns.

Ca atare, cerându-ne scuze anticipat față de cititori, în semn de protest față de asemenea mașinațiuni abjecte, am renunțat să prezentăm (cel puțin în acest număr de revistă) orice referire la întrecerile din Divizia A. Să așteptăm vremuri mai bune și meciuri pe cinstite.

Să ne cunoaștem adversarele

Portugalia

După ce luni, 12 iunie, de la ora 19, la Liège, pe stadionul „Sclessin“, ne vom fi confruntat cu Germania, sâmbătă, 17 iunie, tot de la ora 19, vom întâlni Portugalia, la Arnhem, pe modernul „Gelredome“. După cum se vede, sorții ne-au rezervat două parteneri că la Euro '84, cărora li se adaugă Anglia, adversară la „mondialele“ din '70 și '98.

Deși fac parte din ceea ce este apreciată aproape unanim o „grupă a morții“, portughezii au considerat că sorții le-au fost favorabili. În primul rând, lusitanii vor susține toate cele trei partide din grupă în aceeași țară (numai în Olanda – la Eindhoven, Arnhem și Rotterdam), fiind scutiți astfel de oboseala deplasărilor prea lungi. Apoi, în cele două țări co-organizatoare trăiesc peste 4 milioane de imigranți portughezi și, categoric, cei care vor reuși să-și procure bilete, își vor încuraja frenetic echipa națională. În fine, recunoscând valoarea adversarelor, paradoxal lusitanii au un nou motiv de satisfacție: în asemenea condiții, promovarea din grupă le-ar conferi un moral excelent în continuare, vizând poate chiar finala.

Și pentru reprezentativa Portugaliei a trecut destul timp de la ultima reunire (partida din preliminarii, 3-0 cu Ungaria, pe 9 octombrie 1999) și până la începerea meciurilor de verificare (la Charleroi, 1-1 cu Belgia, pe 23 februarie 2000). Referitor la această ultimă partidă, lusitanii au demonstrat același joc incisiv și combinativ, îmbinat cu tehnicitatea și fantezia lor recunoscute, în regim de

viteză. Cu această ocazie au revenit în lot Rui Jorge (după o pauză de patru ani) și „olandezul“ Dani (după 15 luni), Beto l-a suplinat promițător pe accidentatul în min. 8 Paulo Bento, Vidigal a avut o bună prestație la debutul său, iar Figo și-a arătat din nou clasa (Sa Pinto a marcat golul egalării).

Pe 29 martie, la Leiria, Portugalia a întrecut Danemarca doar cu 2-1, scorul însă nereflectând superioritatea gazdelor, care au încheiat a 13-a partidă consecutivă fără înfrângere. Au înscris Rui Costa (din penalty) și Figo, primul dovedind calități excelente de dispecer, iar cel de-al doilea – genialitatea talentului său.

Echipă omogenă, care a realizat și

● Timp de șase ediții (1960-1980), lusitanii n-au depășit faza preliminară a C.E. (ca și în 1988 sau 1992) ● Calificați la turneul final din '84 (Franța), au remizat cu R.F.G. (0-0) și Spania (1-1), pentru a se impune cu 1-0 în fața „tricolorilor“, după care au fost întrecuți de gazde cu 3-2 în semifinale ● Prima (și ultima) lor performanță s-a înregistrat în '96, când au ajuns în „sferturi“ ● Și mai sărac este bilanțul la C.M., cu doar două prezențe la turneele finale din '66 (locul 3) și '86 ● Au câștigat, în schimb – de două ori – Campionatul Mondial de tineret ● Absenți la Coupe du Monde '98, elevii lui Coelho și-ar dori revanșa în fața jucătorilor români pentru „umilinta“ de a fi terminat pe locul secund în grupa a 7-a preliminară a Euro 2000, mai ales că Portugalia va fi gazda ediției de peste patru ani.

Antrenorul Humberto Manuel de Jesus Coelho (n. 20.04.1950), numit pe 15.12.1997. A evoluat la Ramaldense, Benfica și PSG.

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: ROMPRES ■

momente de spectacol, reprezentativa lusitană va mai întâlni Italia (pe 26 aprilie, în deplasare) și Țara Galilor (pe 2 iunie, la Chaves). În concluzie, un adversar care trebuie tratat cu toată seriozitatea de către „tricolori“.

În meciuri oficiale, palmaresul direct România-Portugalia se prezintă astfel: 7-3-1-3 6:7, iar în amicale: 3-1-1-1 3:3 ● Primele confruntări datează din preliminariile C.M. '66: 1-2 (Lisabona, 13.06.1965) și 2-0 (București, 21.11.65) – lusitanii s-au calificat și au obținut „bronzul“ ● Altă „dublă“ în preliminariile C.M. '70: 0-3 (Lisabona, 27.10.68) și 1-0 (București, 12.10.69) – s-au calificat „tricolorii“ ● La turneul final C.E. '84: 0-1 (la Nantes, 20.06) ● În recentele preliminarii C.E.: 1-0 (Porto, 10.10.98) și 1-1 (București, 8.09.99)

● Traseul portughezilor în ultima campanie de calificare: cu Ungaria, 3-1 la Budapesta (Sa Pinto 2, Rui Costa) și 3-0 la Lisabona (R. Costa, Joao V. Pinto, Abel Xavier); cu Slovacia, 3-0 la Bratislava (J.V. Pinto – 2, A. Xavier) și 1-0 la Lisabona (Capucho); cu Azerbaidjan, 7-0 la Guimarães (J. Pinto, J.V. Pinto – 2, Paulo Madeira, Sergio Conceição, Pauleta – 2) și 1-1 la Baku (Figo); cu Liechtenstein, 5-0 la Vaduz (Figo, R. Costa – 2, P. Madeira – 2) și 8-0 la Coimbra (S. Pinto – 2, J.V. Pinto – 4, R. Costa – 2).

Echipa-tip ar arăta astfel: **Vitor** Manuel Martins **Baia** (FC Porto) – portar, **Rui** Fernando Da Silva **Bento** (Boavista Porto), **Paulo** Sergio Braga **Madeira** (Benfica Lisabona), **Fernando** Manuel Da Silva **Couto** (Lazio Roma), **Dimas** Manuel Marques Teixeira (Fenerbahce Istanbul) – fundași, **Luis** Filipe Madeira Caeiro **Figo** (FC Barcelona), **Paulo** Manuel Carvalho **Sousa** (Inter Milano), **Rui** Manuel Cesar **Costa** (Fiorentina), **Paulo** Jorge Gomes **Bento** (Real Oviedo) – mijlocași, **Ricardo** Manuel **Sa Pinto** (Real Sociedad), **Joao** Manuel Vieira **Pinto** (Benfica) – atacanți.

Recordmenii selecțiilor: **Baia** 69, **Couto** 61, **Figo** 59, **J.V. Pinto** 56, **Rui Costa** 50.

Dominația rușilor a fost stopată

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: ROMPRES ■

Maria Petrova – Alexei Tihonov

Timp de o săptămână (27 martie – 2 aprilie), artiștii gheții și-au dat întâlnire pe Coasta de Azur, acolo unde „Palais des Expositions” din Nisa (cu o capacitate de 9.000 de locuri) a găzduit ultima ediție (a 90-a) din acest secol a Campionatelor Mondiale de patinaj artistic. Un public entuziast, sportiv și bun cunoscător a avut prilejul de a aplauda evoluțiile celor mai în formă patinatori, a căror exprimare artistică s-a îmbinat perfect cu tehnica și calitățile atletice.

De la început trebuie să spunem că, dacă la precedentele C.M. (Helsinki, 1999), rușii „și-au umplut tezaurul”, realizând un Grand Slam – locul întâi la toate cele patru probe –, de această dată ei au reușit doar pe jumătate, cei care le-au „subminat” pozițiile numindu-se americana de origine asiatică Michelle Kwan și perechea alcătuită din ex-rusoaica Marina Anissina și francezul Gwendal Peizerat.

Regretabil, întrecerile au fost aglomerate și cu elemente mai puțin plăcute. Astfel, campionii mondiali și europeni entitre în proba de perechi, **Elena Berejnaia** și **Anton Sikarulidze**, au fost excluși din competiție, patinatoarea rusă fiind descoperită pozitiv la controlul antidoping efectuat în luna februarie, la „europenele” de la Viena. (Ei nu numai că au ratat obținerea celui de-al treilea titlu mondial consecutiv, dar li s-au retras și medaliile de aur europene). A fost apoi atacul (efectuat în hotel, de un necunoscut, cu o lamă de ras) asupra lui **Stephane Bernadis**, partener în proba de dans alături de **Sarah Abitbol**. Din fericire, rana de la antebrațul stâng nu l-a împiedicat pe francez să evolueze în continuare. În fine, a stârnit îngrijorare accidentul suferit la cap de patinatorul ucrainean **Dmitri Palamarciuk** în finala probei de perechi, partenera sa, **Iulia Obertas**, aterizând peste el.

Clasați pe locul 4 la ediția precedentă în proba de perechi, rușii **Maria Petrova** – **Alexei Tihonov** și-au adjudecat titlul suprem, în timp ce chinezii **Xue Shen** – **Hongbo Zhao** s-au clasat din nou pe poziția a doua, podiumul fiind completat de cuplul **Abitbol** – **Bernadis** (prima medalie pentru Franța în această probă, după 68 de ani). Al doilea triumf pentru ruși a fost repurtat de „țarul” **Alexei Iagudin**, campionul ultimelor două ediții (a împlinit 20 de ani de curând), care a realizat în finală două sărituri cvadruple și șase triple. „Argint” pentru canadianul **Elvis Stojko** (28 de ani), și el triplu campion mondial. „Bronz” (ca și la ediția precedentă) pentru americanul **Michael Weiss**. (Doar locul 4 pentru **Evgheni Plușenko**, medaliat cu aur la „europenele” de la Viena din acest an.)

După cum menționam mai sus, **Anissina** – **Peizerat** s-au impus în proba de dans (patru note de 6,0) și au reeditat succesul din 1991 al unei perechi din Hexagon, frații **Isabelle** și **Paul Duchesnay**. Podium exclusiv european, pe locul 2 cu italienii **Barbara Fusar-Poli** – **Maurizio Margaglio**, iar pe 3 – lituanienii **Margarita Drobiazko** – **Povilas Vanagas**.

Campioană mondială în anii pari (1996 și 1998), „vice” în cei impari (1997 și 1999), **Michelle Kwan** a reușit și ea „tripla”. La doar 19 ani, Michelle a fost marea „beneficiară” a duelului dintre rusoaicele **Irina Slutkaia** – campioană europeană la Viena și **Maria Butirskiaia** – deținătoarea titlului, pe care le-a devansat în această ordine.

Deși am obosit să tot spunem că prezența românească se rezumă la principiul coubertian „important e să participi”, din păcate nu am scăpat de această formulare, **Roxana Luca** (17 ani) și **Cornel Gheorghe** (29 ani) nereușind să prindă finalele de „24”.

ADVERTISING & PROMOTION

Adevărata noastră ADresă este clientul. Strategia ADOptată de noi pentru transformarea dv. în ADEpt al stilului ADJUST este reprezentată de serviciile noastre AD-hoc, ADiacente unei activități de concepție ADâncă. Vă vom ADeveni să ADeați imediat la o ofertă ADaptată tuturor pretențiilor. Ne veți ADOra...

ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

Previziuni generale – mai 2000

Caracterizare generală

Conjunctura astrală a lunii mai va favoriza relațiile sociale și libera inițiativă. Întâlnirile cu prietenii vă vor da posibilitatea să petreceți în mod plăcut timpul liber. Chiar și problemele materiale par a începe să se mai

rezolve, ceea ce va aduce o comunicare mai lejeră între oameni. Totuși, mare atenție în perioada 17-23 mai, când irascibilitatea crescută poate duce la neînțelegeri cu cei din jur, probleme legate de acte sau de călătorii, defecțiuni ale mijloacelor de transport sau chiar accidente.

Berbec

Problemele financiare cu care v-ați confruntat în ultimul timp încep să se rezolve încetul cu încetul. Mare atenție în cazul în care doriți să plecați într-o călătorie, căci ați putea avea neplăceri cu mijlocul de transport. Evitați să semnați acte sau să vă implicați în discuții contradictorii în intervalul 17-23 mai.

Taur

Veți avea parte de o mulțime de evenimente care nu vă vor lăsa timp nici să respirați. În plan socio-profesional veți avea unele realizări care ar putea atrage după sine și o îmbunătățire a situației materiale. Nu vă veți bucura prea mult timp de bani, căci în a doua jumătate a lunii veți avea parte de o cheltuială nedorită.

Gemeni

Va trebui să fiți cât se poate de prudent, căci reacțiile impulsive vă pot crea neplăceri majore. Vestile de la sau despre cunoștințele aflate pe alte meleaguri vă vor bucura nespuse. Spre sfârșitul lunii starea dv. generală se va ameliora simțitor.

Rac

Activitățile sociale vă vor ocupa o mare parte a timpului liber. Veți avea ocazia să cunoașteți oameni noi, care vă vor sprijini, dar nu trebuie să aveți încredere în oricine vă adresează un zâmbet amabil. Mare atenție, căci sănătatea vă poate crea unele probleme.

Leu

Unele din problemele care v-au dat multă bătaie de cap par a-și găsi o finalizare. Sunteți energic și plin de entuziasm și asta vă ajută în tot ce doriți să întreprindeți. În plan sentimental inițiativele dv. nu se vor bucura de succes, așa că ar trebui să fiți ceva mai precaut.

Fecioară

Traversați o perioadă tensionată. În activitatea profesională veți primi noi sarcini care vor necesita un efort mai deosebit. Din acest motiv, n-ar fi exclus să aveți discuții în contradictoriu cu superiorii ierarhici, între 17-23 mai. Tot atunci ați putea avea neplăceri în familie sau mici accidente casnice.

Text: CRISTINA VANEA ■

Balanță

Încercările de a călători vă vor obliga la o mulțime de cheltuieli. Totuși, dacă veți evita intervalul 17-23 mai, șansele de a avea realizări pe această direcție sunt mari. În plan mental funcționați excelent, dar sunteți cam împrăștiat și din acest motiv este bine să vă consultați cu cineva apropiat înainte de a lua o decizie.

Scorpion

În plan familial veți avea câteva realizări, care vă vor ajuta să mai uitați de unele neplăceri din trecut. În cazul în care doriți să faceți schimbări în apartament, conjunctura se arată favorabilă punerii în practică a unor astfel de planuri. În plan material ați putea înregistra o pierdere.

Săgetător

Veți fi mai agitat, mai neliniștit, iar această stare vă poate crea probleme de sănătate pe fond nervos. Evitați să dați curs primului impuls sau să vă angajați în activități riscante, căci ați putea avea neplăceri serioase. La serviciu va trebui să munciți destul de mult, dar rezultatele vă vor satisface.

Capricorn

Activitățile de timp liber în care veți fi angrenat vă vor face mare plăcere, chiar dacă vă vor da o mulțime de planuri peste cap. Situația financiară se va îmbunătăți, ceea ce vă va face mai vesel, mai încrezător în propriile capacități. În a doua jumătate a lunii veți avea parte de neînțelegeri cu colegii.

Vărsător

Sunteți deja mai relaxat, dar plin de energie și gata în orice moment de a vă implica în noi activități. În plan sentimental vă veți confrunta cu o serie de probleme, dar până la urmă acestea se vor rezolva într-un fel care vă va avantaja. Pe cât posibil evitați să faceți schimbări fundamentale în cămin.

Pești

Traversați o perioadă cam agitată, în care discuțiile în contradictoriu se vor ivi ca din senin și ar putea avea influențe negative asupra atmosferei din cămin. Activitățile intelectuale vă vor avantaja, chiar dacă vă vor accentua starea de neliniște, de instabilitate.

Intra in lumea magica a tarotului

Sună și vei afla viitorul !

01-8990081

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile. Nu se potrivește în intervalul 17-23 mai.

Noi îți prezicem viitorul

TAROT

01-899 0012

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

In extenso

ECONOM FRECVENT	A		PORTIȚĂ TIN DE O PAROHIE	W
	A	D	E	S
A SE ALIA CÂINE DIN DELTA		U	N	
	E	N	O	T
A BRÂZDA CU PLUGUL A CUNOAȘTE		A	F	A
	S	T	I	ÎNVĂRĂBIT
ȘTIINȚA ZBORULUI RĂMASE ÎN AMINTIRE	A		LIPSITĂ DE MIȘCARE GRĂDINĂ DE IARNĂ	S
	N	E	S	T
ADEVĂRAT SCOARTĂ CEREBRALĂ	R	E	A	L
	C	O	R	T
FLUIER MUL- TIPLU NU	N	A	I	
	B	A		
COLINDĂTOR FIR ÎN AC	U	R	A	T
	A	T	A	
LEAGĂ DOUĂ CONTINENTE PLANTĂ CU GHIMPI	L	S	T	M
	J	C	A	I
A DEGENERĂ UN ORGAN	A	T	R	O

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

*
Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘLEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DIM BCR, sector 1, București

**Fundația
„Premiile Flacăra - România”**

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** - Petruț Stoian

■ **REDACTORI** - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman jr.

■ **SPORT** - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ **FOTOREPORTER** - Florin-Ioniță

■ **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

■ **COLABORATORI PERMANENȚI** - Nicolae Balotă, Grigore
Constantinescu, Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana

Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE** - Gabriela Adam-
Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ **REDACTOR ARTISTIC**: Aurel Ștefan Alexandrescu
■ **CORECTURĂ**: Ioan Grigoriță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Maria Călin,

Violeta Enache, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Ionuț Ștefan Bojan, Elizabeta
Gostea, Paul Gabriel Ene, Cătălin Helșan, Valerica Leon, Daniel
Nica, Valeriu Radu

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Crețu, Ionel Blagoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28
222.67.38, fax 224.37.13, la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,
București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CELE MAI TARI
PUBLICAȚII DE DIVERTISMENT

REBUS

Liderul publicațiilor de cultură rebusistă din România

REBUSACHE

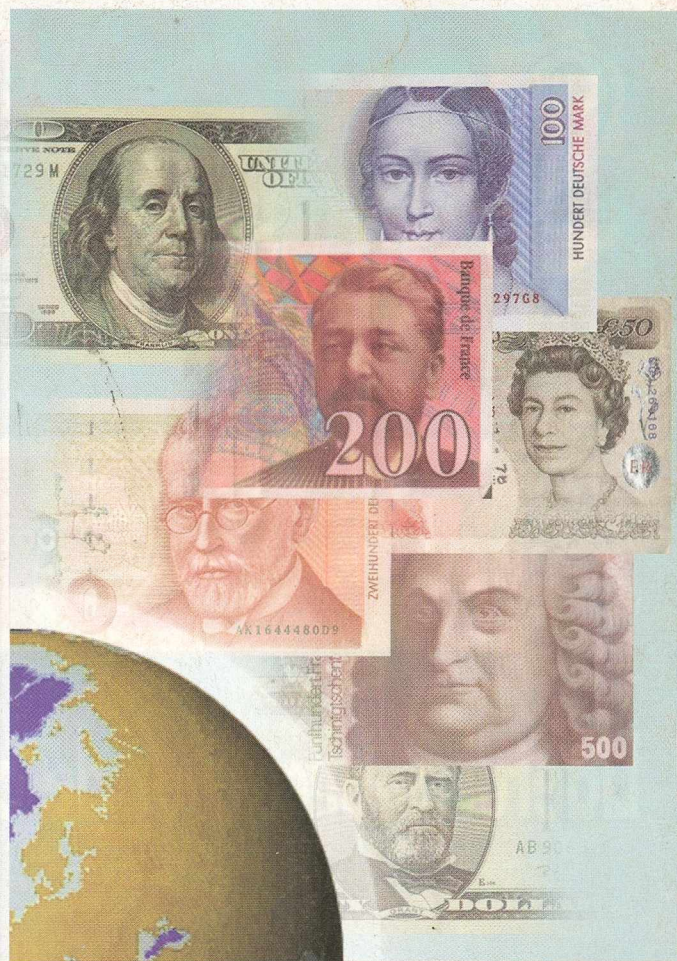
Mini REBUS

REBUS SRL **CUVINTE**
ÎNCRUCIȘATE

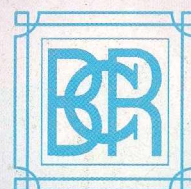
Integrama
REBUS

INTE **G** **RAME**
Maxi — Skandy

BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERC
 BANCA COME
 BANCA COM
 BANCA COM

Bdul Regina Elisabeta nr. 5,
 sector 3, București, ROMANIA
 phone: 01-3126185
 fax: 01-3120056
 Reuters: RCBB, RCBX
 SWIFT: RNCB RO BU
 http://www.bcr.ro
 e-mail: marketing@mail.bcr.ro

Banca de care aveți nevoie !